

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 302

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 52

17 noiembrie 2009

Cuprins

I Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit ⁽¹⁾** 1

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ⁽¹⁾** 32
- ★ **Directiva 2009/111/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de modificare a Directivelor 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2007/64/CE în ceea ce privește băncile afiliate instituțiilor centrale, anumite elemente ale fondurilor proprii, expunerile mari, reglementările privind supravegherea, precum și gestionarea crizelor ⁽¹⁾** 97

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

Preț: 7 EUR

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (CE) NR. 1060/2009 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 septembrie 2009

privind agențiile de rating de credit

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Băncii Centrale Europene ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Agențiile de rating de credit joacă un rol important pe piețele mondiale ale valorilor mobiliare și pe cele bancare, deoarece ratingurile lor de credit sunt folosite de investitori, debitori, emitenți și guverne în procesul de luare a deciziilor de investiții și finanțare în cunoștință de cauză. Instituțiile de credit, întreprinderile de investiții, întreprinderile de asigurări generale, întreprinderile de asigurări de viață, întreprinderile de reasigurări, organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) și instituțiile pentru furnizarea de pensii ocupaționale pot folosi aceste ratinguri de credit ca referință pentru determinarea fondurilor proprii necesare în vederea asigurării solvabilității sau pentru calcularea riscului legat de activitatea lor de investiții. Prin urmare, ratingurile de credit au un impact semnificativ asupra funcționării piețelor și asupra încrederii investitorilor și a consumatorilor. De aceea, este esențial ca activitățile de rating de credit să se desfășoare cu respectarea principiilor de integritate, transparență, responsabilitate și bună guvernare pentru a garanta că ratingurile de

credit folosite în Comunitate sunt independente, obiective și de o calitate corespunzătoare.

(2) În prezent, marea parte a agențiilor de rating de credit au sediul în afara Comunității. Cele mai multe state membre nu reglementează activitatea agențiilor de rating de credit și nici condițiile de acordare a ratingurilor de credit. În pofida importanței lor ridicate pentru funcționarea piețelor financiare, agențiile de rating de credit intră sub incidența legislației comunitare numai în domenii restrânse, cum ar fi domeniul de aplicare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței (abuzul de piață) ⁽⁴⁾. De asemenea, atât Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽⁵⁾, cât și Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽⁶⁾ fac referire la agențiile de rating de credit. Este, prin urmare, important să se prevadă norme care să asigure faptul că toate ratingurile de credit acordate de agențiile de rating de credit înregistrate în Comunitate sunt de o calitate corespunzătoare și sunt acordate de agenții de rating de credit supuse unor cerințe stricte. Comisia va continua să lucreze împreună cu partenerii săi internaționali pentru a asigura convergența normelor care se aplică agențiilor de rating de credit. Ar trebui ca anumite bănci centrale care acordă ratinguri de credit să poată deroga de la aplicarea prezentului regulament, cu condiția ca acestea să îndeplinească condițiile aplicabile relevante care garantează independența și integritatea activităților lor de rating de credit și care sunt la fel de stricte precum cele prevăzute de prezentul regulament.

⁽¹⁾ Avizul din 13 mai 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ JO C 115, 20.5.2009, p. 1.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 23 aprilie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 27 iulie 2009.

⁽⁴⁾ JO L 96, 12.4.2003, p. 16.

⁽⁵⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

⁽⁶⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

- (3) Prezentul regulament nu ar trebui să creeze o obligație generală de rating al instrumentelor financiare sau al obligațiilor financiare în conformitate cu prezentul regulament. În special, acesta nu ar trebui să oblige OPCVM-urile, astfel cum sunt definite în Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ⁽¹⁾, și instituțiile pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum sunt definite în Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale ⁽²⁾, să investească numai în instrumente financiare cărora li s-au acordat ratinguri în temeiul prezentului regulament.
- (4) Prezentul regulament nu ar trebui să instituie o obligație generală pentru investitori sau pentru instituțiile financiare de a investi numai în valori mobiliare pentru care a fost publicat un prospect în conformitate cu Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare ⁽³⁾ și cu Regulamentul (CE) nr. 809/2004 al Comisiei din 29 aprilie 2004 de punere în aplicare a Directivei 2003/71/CE în ceea ce privește informațiile conținute în prospectele, structura prospectelor, includerea de informații prin trimiteri, publicarea prospectelor și difuzarea comunicatelor cu caracter publicitar ⁽⁴⁾ și cărora li se acordă ratinguri în temeiul prezentului regulament. De asemenea, prezentul regulament nu ar trebui să impună emitenților, ofertanților sau persoanelor care solicită admiterea la tranzacționare pe o piață reglementată cerința de a obține ratinguri de credit pentru valorile mobiliare pentru care trebuie publicat un prospect în conformitate cu Directiva 2003/71/CE și cu Regulamentul (CE) nr. 809/2004.
- (5) Orice prospect publicat în conformitate cu Directiva 2003/71/CE și cu Regulamentul (CE) nr. 809/2004 ar trebui să conțină informații clare și vizibile care să precizeze dacă ratingul de credit al respectivelor valori mobiliare este acordat de o agenție de rating de credit stabilită în Comunitate și înregistrată în conformitate cu prezentul regulament. Cu toate acestea, nicio dispoziție din prezentul regulament nu ar trebui să împiedice persoanele responsabile de publicarea unui prospect în conformitate cu Directiva 2003/71/CE și Regulamentul (CE) nr. 809/2004 să includă în prospect orice informație importantă, inclusiv ratingurile de credit emise în țări terțe și informațiile aferente acestora.
- (6) În plus față de acordarea ratingurilor de credit și desfășurarea activităților de rating, agențiile de rating de credit ar trebui să poată desfășura și activități auxiliare cu titlu profesional. Exercițarea de activități auxiliare nu ar trebui să compromită independența sau integritatea activităților de rating desfășurate de agențiile de rating de credit.
- (7) Prezentul regulament ar trebui să se aplice ratingurilor de credit acordate de agențiile de rating de credit înregistrate în Comunitate. Principalul obiectiv al prezentului regulament este acela de a proteja stabilitatea piețelor și a investitorilor financiare. Punctajele de bonitate, sistemele de evaluare a bonității și evaluările similare care privesc obligațiile ce decurg din relațiile cu clienții sau de natură comercială sau industrială ar trebui să nu fie inclus domeniul de aplicare a prezentului regulament.
- (8) Agențiile de rating de credit ar trebui să aplice în mod voluntar Codul principiilor de bază pentru agențiile de rating publicat de Organizația Internațională a Comisiilor de Valori Mobiliare (codul IOSCO). În 2006, într-o comunicare cu privire la agențiile de rating de credit ⁽⁵⁾, Comisia invita Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare (CESR), instituit prin Decizia 2009/77/CE a Comisiei ⁽⁶⁾, să monitorizeze respectarea codului IOSCO și să transmită Comisiei, anual, un raport pe această temă.
- (9) Consiliul European din 13 și 14 martie 2008 a adoptat o serie de concluzii pentru a răspunde principalelor deficiențe identificate în sistemul financiar. Unul dintre obiective a fost ameliorarea funcționării pieței și a structurilor de stimulare, inclusiv a rolului agențiilor de rating de credit.
- (10) Se consideră că, pe de o parte, agențiile de rating de credit nu au reușit să oglindească suficient de rapid, în ratingurile lor de credit, înrăutățirea condițiilor de piață și, pe de altă parte, nu au reușit să adapteze aceste ratinguri de credit la timp, ca urmare a acutizării crizei de pe piață. Cea mai adecvată cale de a corecta aceste eșecuri constă în adoptarea de măsuri cu privire la conflictele de interese, calitatea ratingurilor de credit, transparența și guvernanta internă a agențiilor de rating de credit, precum și supravegherea activităților lor. Utilizatorii ratingurilor de credit nu ar trebui să se bazeze fără reflecție pe acestea. Aceștia ar trebui să realizeze propria lor analiză cu mare grijă și să dea dovadă de vigilență necesară în orice moment în ceea ce privește încrederea acordată unor astfel de ratinguri de credit.
- (11) Se impune stabilirea unui cadru normativ comun cu privire la sporirea calității ratingurilor de credit, în special calitatea ratingurilor de credit destinate a fi utilizate de instituțiile financiare și de persoanele reglementate prin norme armonizate în Comunitate. În absența unui astfel de cadru comun, există riscul adoptării unor măsuri divergente la nivel național de către statele membre, ceea ce ar avea un impact negativ direct asupra pieței interne și ar crea obstacole în calea bunei funcționări a pieței interne, deoarece agențiile de rating de credit care acordă ratinguri de credit destinate a fi utilizate de instituții financiare din Comunitate ar trebui să se conformeze unor norme diferite în state membre diferite. În plus, coexistența unor cerințe divergente referitoare la calitatea ratingurilor de credit ar putea genera nivele diferite de protecție a investitorilor și a consumatorilor. De asemenea, utilizatorii ar trebui să poată compara ratingurile de credit emise în Comunitate cu cele emise la nivel internațional.

(1) JO L 375, 31.12.1985, p. 3. Directivă înlocuită, cu începere de la 1 iulie 2011, de Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (a se vedea pagina 32 din prezentul Jurnal Oficial).

(2) JO L 235, 23.9.2003, p. 10.

(3) JO L 345, 31.12.2003, p. 64.

(4) JO L 149, 30.4.2004, p. 1.

(5) JO C 59, 11.3.2006, p. 2.

(6) JO L 25, 29.1.2009, p. 18.

- (12) Prezentul regulament nu ar trebui să aibă niciun impact asupra utilizării ratingurilor de credit de către alte persoane decât cele menționate în prezentul regulament.
- (13) Ar trebui că ratingurile de credit acordate în țările terțe să poată fi utilizate în scopuri de reglementare în Comunitate, cu condiția să respecte cerințe care sunt la fel de stricte ca și cele prevăzute în prezentul regulament. Prezentul regulament introduce un regim de avizare care permite agențiilor de rating de credit stabilite în Comunitate și înregistrate în conformitate cu dispozițiile sale să avizeze ratinguri de credit acordate în țări terțe. Atunci când avizează un rating de credit acordat într-o țară terță, agențiile de rating de credit ar trebui să stabilească și să monitorizeze în permanență dacă activitățile de rating care duc la acordarea unor astfel de ratinguri de credit respectă cerințele privind acordarea de ratinguri de credit care sunt la fel de stricte precum cele prevăzute în prezentul regulament, îndeplinind același obiectiv și având aceleași efecte în practică.
- (14) Pentru a răspunde preocupărilor potrivit cărora faptul că agențiile de rating de credit nu sunt stabilite în Comunitate ar putea constitui un impediment grav pentru supravegherea efectivă în interesul piețelor financiare din Comunitate, un astfel de regim de avizare ar trebui introdus pentru agențiile de rating de credit care sunt afiliate sau cooperează îndeaproape cu agenții de rating stabilite în Comunitate. Cu toate acestea, s-ar putea dovedi necesară adaptarea cerinței privind prezența fizică în Comunitate în anumite cazuri, în special în ceea ce privește agențiile de rating de credit mai mici din țări terțe care nu sunt deloc prezente sau afiliate în Comunitate. Prin urmare, ar trebui prevăzut un regim specific de certificare pentru respectivele agenții de rating de credit, cu condiția ca acestea să nu aibă o importanță sistemică pentru stabilitatea financiară sau integritatea piețelor financiare din unul sau mai multe state membre.
- (15) Certificarea ar trebui să fie posibilă după determinarea de către Comisie a echivalenței dintre cadrul legal și de supraveghere al unei țări terțe și cerințele prezentului regulament. Mecanismul de echivalare preconizat nu ar trebui să acorde acces automat la Comunitate, ci ar trebui să ofere posibilitatea agențiilor de rating de credit dintr-o țară terță, care îndeplinesc condițiile, să fie evaluate individual și să deroge de la anumite cerințe de natură organizatorică aplicabile agențiilor de rating de credit din Comunitate, inclusiv cerința privind prezența fizică în Comunitate.
- (16) Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să prevadă ca o agenție de rating de credit dintr-o țară terță să îndeplinească criteriile, care constituie condiții generale prealabile pentru integritatea activităților de rating de credit exercitate de aceasta, în scopul prevenirii intervenției autorităților competente și a altor autorități publice din respectivele țări terțe în conținutul ratingurilor de credit și să impună o politică adecvată privind gestionarea conflictelor de interese, rotația analiștilor de rating și existența unei proceduri de divulgare periodică și permanentă a informațiilor.
- (17) O altă condiție prealabilă importantă pentru un regim de avizare și un sistem de echivalare corespunzătoare o constituie existența unor mecanisme de cooperare fiabile între autoritățile competente ale statelor membre de origine și autoritățile competente relevante ale agențiilor de rating de credit din țările terțe.
- (18) Agenția de rating de credit care avizează ratinguri de credit acordate într-o țară terță ar trebui să fie responsabilă pe deplin și în mod necondiționat de ratingurile de credit avizate și de respectarea condițiilor relevante menționate în prezentul regulament.
- (19) Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice ratingurilor de credit pe care agenția de rating de credit le realizează ca urmare a unei solicitări individuale și le furnizează exclusiv persoanei solicitante și care nu sunt destinate publicării sau distribuirii pe bază de abonament.
- (20) Cercetarea pentru investiții, recomandările privind investițiile, precum și alte opinii cu privire la valoarea sau prețul unui instrument financiar sau al unei obligații financiare nu ar trebui să fie considerate ca fiind ratinguri de credit.
- (21) Un rating de credit nesolicitat, adică un rating de credit care nu a fost inițiat la cererea emitentului sau a entității căreia i s-a acordat ratingul respectiv, ar trebui să fie identificat în mod clar ca atare și ar trebui să se distingă de ratingurile de credit solicitate prin mijloace corespunzătoare.
- (22) Pentru a evita eventualele conflicte de interese, agențiile de rating de credit se concentrează în activitatea lor profesională pe acordarea de ratinguri de credit. O agenție de rating de credit nu ar trebui autorizată să desfășoare activități de consultanță sau să furnizeze servicii de consiliere. În special, o agenție de rating de credit nu ar trebui să facă propuneri sau recomandări referitoare la modul în care este conceput instrumentul financiar sau la structura acestuia. Cu toate acestea, agențiile de rating ar trebui să poată furniza servicii auxiliare, în cazul în care prin aceasta nu se creează potențiale conflicte de interese cu activitatea de acordare a ratingurilor de credit.
- (23) Agențiile de rating de credit ar trebui să utilizeze metodologii de rating riguroase, sistematice, constante și care să fie supuse validării bazate inclusiv pe experiența anterioară și pe controlul *a posteriori*. Cu toate acestea, o asemenea cerință nu ar trebui, în niciun caz, să ofere autorităților competente și statelor membre motive pentru a interveni asupra conținutului ratingurilor și asupra metodologiilor. În mod similar, cerința impusă agențiilor de rating de a revizui ratingurile cel puțin anual nu ar trebui să aducă atingere obligației agențiilor de rating de a monitoriza ratingurile de credit în permanență și de a revizui ratingurile de credit ori de câte ori este necesar. Aceste cerințe nu ar trebui să se aplice într-un mod care să împiedice intrarea pe piață a unor noi agenții de rating.
- (24) Ratingurile de credit ar trebui să fie bine întemeiate și justificate pentru a evita ratingurile arbitrare.
- (25) Agențiile de rating de credit ar trebui să pună la dispoziția publicului informații privind metodologiile, modelele și principalele ipoteze pe care le utilizează în activitățile lor de rating de credit. Nivelul de detaliere legat de publicarea informațiilor privind modelele ar trebui să asigure furnizarea unor informații adecvate utilizatorilor de ratinguri de credit, astfel încât aceștia să poată realiza propriile analize diagnostic la evaluarea oportunității utilizării ratingurilor de credit respective. Pe de altă parte, diseminarea informațiilor privind modelele ar trebui să fie realizată astfel încât să nu fie dezvăluite informații comerciale sensibile sau să fie afectată inovarea.

- (26) Agențiile de rating de credit ar trebui să instituie proceduri și politici interne adecvate cu privire la angajați și alte persoane implicate în procesul de rating de credit în scopul de a preveni, a identifica, a elimina sau a gestiona și a face public orice conflict de interese și de a asigura, în orice moment, calitatea, integritatea și seriozitatea procesului de rating de credit și de revizuire. Printre aceste politici și proceduri ar trebui să se numere, în special, mecanisme de control intern și funcția de verificare a conformității.
- (27) Agențiile de rating de credit ar trebui să evite să se regăsească în situații de conflict de interese și să gestioneze în mod adecvat conflictele de interese care sunt de neevitat, astfel încât să-și poată garanta independența. Agențiile de rating de credit ar trebui să facă publice conflictele de interese în timp util. De asemenea, acestea ar trebui să țină evidența atât a tuturor riscurilor importante care amenință independența agenției de rating, a angajaților și a altor persoane implicate în procesul de rating de credit, cât și a măsurilor de protecție aplicate pentru a atenua aceste riscuri.
- (28) O agenție de rating de credit sau un grup de agenții de rating de credit ar trebui să mențină mecanisme pentru buna guvernare corporativă. În procesul de stabilire a mecanismelor pentru buna guvernare corporativă, o agenție de rating de credit sau un grup de agenții de rating de credit ar trebui să țină seama de necesitatea de a garanta că acordă ratinguri de credit independente, obiective și de o calitate corespunzătoare.
- (29) Pentru a garanta independența procesului de rating de credit de interesele comerciale ale agenției de rating de credit ca societate, este necesar ca agențiile de rating de credit să se asigure că cel puțin o treime, dar nu mai puțin de doi membri ai consiliului de administrație sau de supraveghere sunt independenți în concordanță cu punctul 13 al secțiunii III din Recomandarea 2005/162/CE a Comisiei din 15 februarie 2005 privind rolul administratorilor fără funcție executivă și al membrilor consiliului de supraveghere ai societăților cotate la bursă și comitetele consiliului de administrație sau de supraveghere ⁽¹⁾. De asemenea, este necesar ca majoritatea cadrelor superioare de conducere, inclusiv membrii independenți ai consiliului de administrație sau de supraveghere, să dețină expertiză adecvată în sectoare corespunzătoare ale serviciilor financiare. Responsabilul cu funcția de verificare a conformității ar trebui să prezinte în mod regulat cadrelor superioare de conducere și membrilor independenți ai consiliului de administrație sau de supraveghere rapoarte cu privire la îndeplinirea atribuțiilor sale.
- (30) Pentru evitarea conflictelor de interese, remunerația membrilor independenți ai consiliului de administrație sau de supraveghere nu ar trebui să depindă de performanța comercială a agenției de rating de credit.
- (31) Agențiile de rating de credit ar trebui să aloce activităților de rating de credit un număr suficient de angajați având nivelul necesar de cunoștințe și experiență. În special, agențiile de rating de credit ar trebui să se asigure că aloacă suficiente resurse de capital uman și financiare activităților de acordare, monitorizare și actualizare a ratingurilor de credit.
- (32) Pentru a ține seama de condițiile specifice agențiilor de rating de credit care au mai puțin de 50 de angajați, autoritățile competente ar trebui să poată acorda derogare respectivelor agenții de rating de la unele dintre obligații prevăzute în prezentul regulament în ceea ce privește rolul membrilor independenți ai consiliului, funcția de asigurare a conformității și mecanismul de rotație, cu condiția ca acestea să poată demonstra că îndeplinesc anumite condiții specifice. Autoritățile competente ar trebui să analizeze, în special, dacă dimensiunea agenției de rating nu este stabilită astfel încât să evite conformitatea cu prezentul regulament a unei agenții de rating de credit sau a unui grup de agenții de rating de credit. Autoritățile competente ale statele membre ar trebui să acorde derogarea astfel încât să se evite riscul fragmentării pieței interne și să se garanteze aplicarea uniformă a dreptului comunitar.
- (33) Relațiile durabile pe termen lung cu aceleași entități cărora li se acordă ratinguri sau cu părți terțe afiliate acestora ar putea compromite independența analiștilor de rating și a persoanelor implicate în aprobarea ratingurilor de credit. Prin urmare, analiștii și persoanele respective ar trebui să facă obiectul unui mecanism de rotație adecvat, care să asigure schimbări progresive în cadrul echipelor de analiză și al comitetelor de rating de credit.
- (34) Agențiile de rating de credit ar trebui să se asigure că metodologiile, modelele și principalele ipoteze de rating, precum ipotezele matematice sau de corelare, folosite pentru realizarea ratingurilor de credit sunt bine întreținute, actualizate și revizuite în detaliu, în mod periodic, iar descrierile acestora sunt publicate într-un mod care să permită revizuirea în detaliu. În cazul în care lipsa unor date fiabile sau complexitatea structurii unui nou tip de instrument financiar, cum ar fi instrumentele financiare structurate, ridică grave semne de întrebare cu privire la capacitatea agenției de rating de a acorda un rating credibil, este oportun ca aceasta să nu acorde ratingul de credit sau să retragă ratingul de credit existent. Modificările legate de calitatea informațiilor disponibile pentru monitorizarea unui rating de credit existent ar trebui să se publice în cadrul revizuirii respective și, dacă este cazul, ar trebui să se efectueze o rectificare a ratingului de credit.
- (35) Pentru a garanta calitatea ratingurilor de credit, agențiile de rating de credit ar trebui să ia măsuri pentru a se asigura că informațiile pe care le folosesc pentru realizarea ratingului de credit sunt fiabile. În acest scop, agențiile de rating de credit ar trebui să poată, printre altele: să aibă încredere în situațiile financiare auditate în mod independent și în alte informații publicate; să recurgă la verificarea de către un alt prestator de servicii având o reputație solidă; să examineze, prin sondaj, informația primită; să recurgă la dispoziții contractuale care să prevadă în mod clar responsabilitatea entității căreia i se acordă ratingul sau a părților terțe legate de aceasta, în cazul în care acestea furnizează cu bună știință informații greșite sau înșelătoare în cadrul contractului sau dacă nu reușesc să realizeze, în conformitate cu condițiile din contract, analize diagnostice rezonabile cu privire la exactitatea informațiilor.

(1) JO L 52, 25.2.2005, p. 51.

- (36) Prezentul regulament nu aduce atingere obligației agențiilor de rating de credit de a proteja dreptul la viață privată al persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾.
- (37) Este necesar ca agențiile de rating de credit să instituie proceduri adecvate pentru revizuirea regulată a metodologiilor, a modelelor și a ipotezelor principale folosite de agențiile de rating pentru a putea reflecta în mod corect evoluția piețelor activelor respective. Pentru a asigura transparența, publicarea oricăror modificări semnificative ale metodologiilor, practicilor, procedurilor sau proceselor agențiilor de rating de credit ar trebui efectuată înainte de aplicarea lor efectivă, cu excepția cazului în care condițiile extreme de piață impun o schimbare imediată a ratingului de credit.
- (38) Agenția de rating de credit ar trebui să indice orice avertizare adecvată de risc, inclusiv o analiză de sensibilitate a ipotezelor relevante. Această analiză ar trebui să explice în ce mod evoluțiile pieței care modifică parametrii înglobați în model pot influența variația ratingurilor (de exemplu volatilitatea). Agenția de rating de credit ar trebui să se asigure că informațiile cu privire la ratele istorice de incapacitate de plată ale diferitelor categorii de rating sunt verificabile, măsurabile și reprezintă o bază suficientă pentru a permite părților interesate să înțeleagă performanța anterioară a fiecărei categorii de rating, precum și dacă și în ce fel acestea au evoluat. Dacă, având în vedere natura ratingului de credit sau alte circumstanțe, ratele istorice de incapacitate de plată devin inadecvate, statistic incorecte sau susceptibile de a fi înșelătoare pentru utilizatorii ratingului de credit, agențiile de rating ar trebui să furnizeze clarificările necesare. Aceste informații ar trebui să fie, în măsura posibilului, comparabile cu informațiile de referință existente în acest sector, pentru a permite investitorilor să realizeze comparații referitoare la performanța diferitelor agenții de rating.
- (39) Pentru a crește nivelul de transparență a ratingurilor de credit și pentru a contribui la protejarea investitorilor, CESR ar trebui să țină un registru central în care să înregistreze informații privind performanțele anterioare ale agențiilor de rating de credit și informații privind ratingurile de credit acordate anterior. Agențiile de rating de credit ar trebui să transmită registrului informații într-un format standard. CESR ar trebui să pună informațiile respective la dispoziția publicului și să publice anual sinteze privind principalele evoluții constatate.
- (40) În anumite circumstanțe, instrumentele financiare structurate pot avea efecte diferite de cele ale creanțelor comerciale tradiționale. Aplicarea aceleiași categorii de rating acestor două tipuri de instrumente ar putea induce în eroare investitorii în absența unor clarificări suplimentare. Agențiile de rating de credit ar trebui să joace un rol important în sensibilizarea utilizatorilor ratingurilor de credit cu privire la caracteristicile specifice produselor financiare structurate în comparație cu produsele tradiționale. Agențiile de rating de credit ar trebui astfel să facă o diferențiere clară între categoriile de rating utilizate pentru instrumentele financiare structurate, pe de o parte, și cele utilizate pentru alte instrumente sau obligații financiare, pe de altă parte, prin utilizarea unui simbol suplimentar corespunzător categoriei de rating.
- (41) Agențiile de rating de credit ar trebui să ia o serie de măsuri pentru a evita situațiile în care emitenții cer mai multor agenții de rating o evaluare preliminară a ratingului unui instrument financiar structurat pentru a o identifica pe aceea care oferă cea mai bună evaluare a instrumentului propus. De asemenea, emitenții ar trebui să se abțină de la astfel de practici.
- (42) Agențiile de rating de credit ar trebui să țină evidența metodologiilor de rating de credit, să le actualizeze periodic în funcție de schimbările aduse acestora și, de asemenea, să țină evidența elementelor esențiale ale dialogului dintre analiștii de rating și entitatea căreia i se acordă ratingul sau părțile terțe legate de aceasta.
- (43) Pentru a asigura un nivel ridicat al încrederii investitorilor și consumatorilor în piața internă, ar trebui ca agențiile de rating de credit care acordă ratinguri de credit în Comunitate să fie supuse unei înregistrări. O astfel de înregistrare constituie principala condiție prealabilă pentru ca agențiile de rating să poată acorda ratinguri de credit destinate a fi utilizate în scopuri de reglementare în Comunitate. Este, prin urmare, necesar să se prevadă condițiile armonizate și procedura pentru acordarea, suspendarea și retragerea unei astfel de înregistrări.
- (44) Prezentul regulament nu ar trebui să înlocuiască procesul deja demarat de recunoaștere a instituțiilor externe de rating de credit (ECAI) în conformitate cu Directiva 2006/48/CE. ECAI care au fost deja recunoscute în Comunitate ar trebui să solicite înregistrarea în conformitate cu prezentul regulament.
- (45) O agenție de rating de credit înregistrată de autoritatea competentă a statului membru în cauză ar trebui autorizată să acorde ratinguri de credit în întreaga Comunitate. Este, prin urmare, necesar să se prevadă o procedură unică de înregistrare pentru fiecare agenție de rating, care să producă efecte în toată Comunitatea. Înregistrarea unei agenții de rating ar trebui să producă efecte din momentul în care decizia de înregistrare emisă de autoritatea competentă a statului membru de origine a intrat în vigoare în conformitate cu legislația națională aplicabilă.
- (46) Este necesară înființarea unui punct unic pentru depunerea cererilor de înregistrare. CESR ar trebui să primească cererile de înregistrare și să informeze autoritățile competente din toate statele membre. De asemenea, CESR ar trebui să transmită autorităților competente ale statului membru de origine avizul său prin care să evalueze dacă cererea este completă. Examinarea cererilor de înregistrare ar trebui realizată la nivel național de autoritatea competentă respectivă. Pentru a putea răspunde în mod eficient agențiilor de rating de credit, autoritățile competente ar trebui să înființeze rețele operaționale („colegii”) sprijinite de o infrastructură informatică eficientă. CESR ar trebui să instituie un subcomitet specializat în domeniul ratingurilor de credit pentru fiecare clasă de active evaluate de agențiile de rating.

(1) JO L 281, 23.11.1995, p. 21.

- (47) Unele agenții de rating de credit sunt constituite din mai multe entități juridice formând împreună un grup de agenții de rating de credit. În cadrul înregistrării fiecăreia dintre agențiile de rating ale unui astfel de grup, autoritățile competente ale statului membru în cauză ar trebui să coordoneze examinarea cererilor depuse de agențiile de rating aparținând aceluiași grup, precum și procesul decizional referitor la acordarea înregistrării. Cu toate acestea, ar trebui să existe posibilitatea de a refuza înregistrarea unei agenții de rating din cadrul unui grup de agenții de rating, atunci când o astfel de agenție de rating nu îndeplinește cerințele necesare în vederea înregistrării, în timp ce alți membri ai grupului respectiv îndeplinesc toate cerințele pentru înregistrare prevăzute de prezentul regulament. Întrucât colegiul nu ar trebui să aibă competența de a emite decizii cu forță juridică, fiecare autoritate competentă din statele membre de origine ale membrilor grupului de agenții de rating de credit ar trebui să emită o decizie individuală cu privire la agențiile de rating de credit stabilite pe teritoriul statelor membre respective.
- (48) Colegiul ar trebui să reprezinte platforma pentru schimbul de informații privind supravegherea între autoritățile competente, coordonarea activităților acestora și măsurile de supraveghere necesare pentru supravegherea eficientă a agențiilor de rating de credit. Colegiul ar trebui, în special, să faciliteze monitorizarea îndeplinirii condițiilor pentru avizarea ratingurilor de credit acordate în țări terțe, pentru certificare și externalizare, precum și pentru scutiile acordate în conformitate cu prezentul regulament. Activitățile colegiului ar trebui să contribuie la aplicarea armonizată a normelor prevăzute de prezentul regulament și la convergența practicilor de supraveghere.
- (49) Pentru a favoriza coordonarea practică a activităților colegiului, membrii acestuia ar trebui să aleagă un facilitator din rândurile lor. Facilitatorul ar trebui să prezideze reuniunile colegiului, să stabilească modalități scrise de coordonare și să coordoneze acțiunile colegiului. Pe perioada procesului de înregistrare, facilitatorul ar trebui să evalueze necesitatea prelungirii perioadei de examinare a cererilor, să coordoneze examinarea respectivă și să țină legătura cu CESR.
- (50) În noiembrie 2008, Comisia a instituit un grup la nivel înalt, căruia i s-a încredințat sarcina de a analiza viitoarea structură a supravegherii europene în domeniul serviciilor financiare, inclusiv rolul CESR.
- (51) Arhitectura actuală de supraveghere nu ar trebui considerată o soluție pe termen lung pentru monitorizarea agențiilor de rating de credit. Colegiile autorităților competente, care ar trebui să raționalizeze cooperarea în procesul de supraveghere și convergența în acest domeniu în Comunitate, reprezintă un pas semnificativ înainte, dar pot să nu asigure toate avantajele unui proces mai consolidat de supraveghere a industriei de rating de credit. Criza de pe piețele financiare internaționale a demonstrat clar că se cuvine analizarea în continuare a necesității unor alte reforme ample ale modelului de reglementare și supraveghere a sectorului financiar comunitar. Pentru a atinge nivelul necesar de convergență și cooperare în procesul de supraveghere la nivel comunitar și pentru a consolida stabilitatea sistemului financiar, sunt extrem de necesare reforme ample ale modelului de reglementare și supraveghere a sectorului financiar comunitar, care ar trebui prezentate în mod rapid de Comisie, ținând seama în mod corespunzător de concluziile prezentate la 25 februarie 2009 de grupul de experți prezidat de Jacques de Larosière. Comisia ar trebui, cât de curând posibil și în orice caz până la 1 iulie 2010, să informeze Parlamentul European, Consiliul și celelalte instituții interesate cu privire la constatările în această privință și ar trebui să prezinte propunerile legislative necesare pentru a aborda deficiențele identificate în privința modalităților de coordonare și cooperare în procesul de supraveghere.
- (52) Modificările semnificative la nivelul regimului de avizare, al acordurilor de externalizare, precum și al deschiderii și închiderii de sucursale ar trebui considerate, printre altele, drept schimbări importante ale condițiilor pentru înregistrarea inițială a unei agenții de rating de credit.
- (53) Supravegherea unei agenții de rating de credit ar trebui realizată de autoritatea competentă a statului membru de origine în cooperare cu autoritățile competente ale celorlalte state membre în cauză, prin intermediul colegiului în cauză și cu implicarea adecvată a CESR.
- (54) Capacitatea autorității competente a statului membru de origine și a altor membri ai colegiului în cauză de a evalua și monitoriza respectarea de către agenția de rating de credit a obligațiilor prevăzute în prezentul regulament nu ar trebui să fie limitată de niciun acord de externalizare încheiat de agenția de rating. Agenția de rating ar trebui să rămână răspunzătoare pentru toate obligațiile ce îi revin în conformitate cu prezentul regulament în caz de utilizare a unor acorduri de externalizare.
- (55) Pentru a asigura un nivel ridicat al încrederii investitorilor și consumatorilor și pentru a facilita supravegherea continuă a ratingurilor de credit acordate în Comunitate, ar trebui să li se impună agențiilor de rating de credit ale căror sedii principale sunt situate în afara Comunității înființarea unei filiale în Comunitate pentru a permite supravegherea eficientă a activităților acestor agenții în Comunitate și o utilizare efectivă a regimului de avizare. Apariția unor noi actori pe piața agențiilor de rating de credit ar trebui, de asemenea, încurajată.
- (56) Autoritățile competente ar trebui să poată exercita competențele definite în prezentul regulament cu privire la: agențiile de rating de credit, persoanele implicate în activități de rating, entitățile cărora li se acordă ratinguri și părțile legate de acestea, părțile terțe cărora agențiile de rating le-au externalizat anumite funcții sau activități, precum și alte persoane implicate sau având legătură cu agențiile de rating de credit sau cu activitățile de rating de credit. Printre aceste persoane ar trebui să se numere acționarii sau membrii consiliilor de administrație sau de supraveghere ale agențiilor de rating de credit și ale entităților cărora li se acordă ratinguri.
- (57) Dispozițiile prezentului regulament referitoare la taxele de supraveghere nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor aplicabile de drept intern care reglementează taxele de supraveghere sau alte taxe similare.

- (58) Se impune instituirea unui mecanism care să asigure punerea eficace în aplicare a prezentului regulament. Autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să dispună de mijloacele necesare pentru a garanta acordarea în conformitate cu prevederile prezentului regulament a ratingurilor acordate în Comunitate. Utilizarea acestor măsuri de supraveghere ar trebui coordonată întotdeauna în cadrul colegiului în cauză. Ar trebui impuse măsuri precum retragerea înregistrării sau suspendarea utilizării ratingurilor de credit în scopuri de reglementare, atunci când se consideră că acestea sunt proporționale în raport cu importanța nerespectării obligațiilor ce decurg din prezentul regulament. În exercitarea funcției de supraveghere, autoritățile competente ar trebui să țină seama în mod adecvat de interesele investitorilor și de stabilitatea pieței. Deoarece ar trebui menținută independența agențiilor de rating în cadrul procesului de acordare a ratingurilor, nici autoritățile competente și nici statele membre nu ar trebui să intervină în conținutul respectivelor ratinguri și nici în metodologiile prin care agențiile de rating realizează ratingurile de credit, pentru a evita compromiterea ratingurilor de credit. În cazul în care o agenție de rating de credit este supusă unor presiuni, aceasta ar trebui să informeze Comisia și CESR. Comisia ar trebui să analizeze de la caz la caz dacă este necesară luarea unor măsuri ulterioare împotriva statului membru care nu și-a respectat obligațiile în conformitate cu prezentul regulament.
- (59) Este oportun să se garanteze că procesul decizional menționat în prezentul regulament se bazează pe o strânsă cooperare între autoritățile competente ale statelor membre și, prin urmare, deciziile de înregistrare ar trebui să se adopte pe baza unui acord. Aceasta este o condiție prealabilă necesară pentru un proces eficient de înregistrare și realizare a supravegherii. Procesul decizional ar trebui să fie eficace, rapid și bazat pe consens.
- (60) Pentru a asigura eficiența supravegherii și pentru a evita suprapunerea sarcinilor, autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să coopereze.
- (61) Este, de asemenea, important să se asigure schimbul de informații între autoritățile competente responsabile de supravegherea agențiilor de rating de credit în temeiul prezentului regulament și autoritățile competente care supraveghează instituții financiare, în special cu autoritățile competente responsabile de supravegherea prudențială sau de stabilitatea financiară în statele membre.
- (62) Autoritățile competente din statele membre, altele decât autoritățile competente din statele membre de origine, ar trebui să fie în măsură să intervină și să ia măsurile de supraveghere adecvate, după informarea CESR și a autorității competente a statului membru de origine și după consultarea colegiului în cauză, în cazul în care au constatat că o agenție de rating de credit înregistrată, ale cărei ratinguri sunt utilizate pe teritoriul lor, încalcă obligațiile care decurg din prezentul regulament.
- (63) Cu excepția cazului în care prezentul regulament prevede o procedură specifică în ceea ce privește înregistrarea, certificarea, retragerea înregistrării, adoptarea unor măsuri de supraveghere sau exercitarea competențelor de supraveghere, ar trebui să se aplice legislația națională care reglementează procedurile respective, inclusiv regimurile lingvistice, secretul profesional și privilegiul juridic profesional, iar drepturile agențiilor de rating de credit și ale altor persoane în temeiul legislației respective nu ar trebui să fie afectate.
- (64) Se impune sporirea convergenței puterilor de care dispun autoritățile competente, pentru a se ajunge la o aplicare a normelor cu o intensitate echivalentă pe toată piața internă.
- (65) CESR ar trebui să asigure coerența aplicării prezentului regulament. CESR ar trebui să favorizeze și să faciliteze cooperarea și coordonarea autorităților competente în domeniul activităților de supraveghere și să elaboreze orientări atunci când este cazul. Prin urmare, CESR ar trebui să înființeze un mecanism de mediere și de evaluare la nivel de omologi pentru a favoriza abordarea coerentă de către autoritățile competente.
- (66) Statele membre ar trebui să stabilească regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor prezentului regulament și ar trebui să asigure punerea lor în aplicare. Sancțiunile respective ar trebui să fie eficace, proporționale și să aibă efect de descurajare și ar trebui să acopere cel puțin cazurile de erori profesionale grave și lipsa de diligență necesară. Statele membre ar trebui să poată să prevadă sancțiuni administrative sau sancțiuni penale. CESR ar trebui să elaboreze orientări privind convergența practiciilor legate de astfel de sancțiuni.
- (67) Schimbul sau transmiterea de informații între autoritățile competente sau cu alte autorități, organisme sau persoane ar trebui să se efectueze în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE.
- (68) De asemenea, prezentul regulament ar trebui să prevadă norme privind schimbul de informații cu autoritățile competente din țările terțe, în special cu cele însărcinate cu supravegherea agențiilor de rating de credit implicate în avizare sau certificare.
- (69) Fără a aduce atingere aplicării dreptului comunitar, orice plângere împotriva agențiilor de rating de credit în legătură cu încălcarea dispozițiilor prezentului regulament ar trebui să fie înaintată în conformitate cu legislația națională aplicabilă în materie de răspundere civilă.
- (70) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament ar trebui să se adopte în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (71) Comisia ar trebui să fie împuternicită în special ca, luând în considerare evoluțiile internaționale, să modifice anexele I și II, care stabilesc criteriile specifice pentru a aprecia dacă o agenție de rating își respectă obligațiile în materie de organizare internă, proceduri operaționale, reguli aplicabile angajaților, prezentarea ratingurilor de credit și divulgare, precum și să specifice sau să modifice criteriile de stabilire a echivalenței dintre cadrul legal de reglementare și supraveghere din țările terțe și dispozițiile prezentului regulament. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, printre altele, prin completarea acestuia cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să se adopte în conformitate cu procedura de

(1) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

reglementare cu control menționată la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.

- (72) Pentru a lua în considerare evoluțiile ulterioare ale piețelor financiare, Comisia ar trebui să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului de evaluare a procesului de aplicare a prezentului regulament, în special a gradului de încredere acordată ratingurilor de credit în scopuri de reglementare, precum și a măsurii în care plățile primite de agențiile de rating de credit de la entitățile cărora li se acordă ratinguri sunt adecvate. În urma acestei evaluări, Comisia ar trebui să prezinte propuneri legislative corespunzătoare.
- (73) Comisia ar trebui totodată să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a stimulentele acordate emitenților pentru utilizarea agențiilor de rating de credit stabilite în Comunitate pentru o parte din ratingurile lor, a eventualelor alternative la „issuer-pays model”, inclusiv crearea unei agenții publice de rating de credit a Comunității, precum și a convergenței reglementărilor naționale privind încălcarea dispozițiilor prezentului regulament. În urma acestei evaluări, Comisia ar trebui să prezinte propuneri legislative corespunzătoare.
- (74) Comisia ar trebui, de asemenea, să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a evoluțiilor cadrului de reglementare și supraveghere pentru agențiile de rating de credit din țările terțe și a efectelor acestor evoluții și ale dispozițiilor tranzitorii menționate în prezentul regulament asupra stabilității piețelor financiare din Comunitate.
- (75) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume garantarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor și investitorilor prin înființarea unui cadru comun cu privire la calitatea ratingurilor de credit destinate a fi folosite de instituțiile financiare care își desfășoară activitatea pe piața internă, nu pot fi realizate într-un mod satisfăcător de statele membre, având în vedere lacunele actuale ale legislațiilor naționale în acest domeniu și faptul că majoritatea agențiilor de rating de credit existente sunt stabilite în afara Comunității, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament introduce o abordare de reglementare comună pentru a spori integritatea, transparența, responsabilitatea, buna guvernare și fiabilitatea activităților de rating de credit, contribuind astfel la calitatea ratingurilor de credit acordate în Comunitate și la buna funcționare a pieței interne și asigurând, în

același timp, un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și a investitorilor. Acesta stabilește condițiile de acordare a ratingurilor de credit, precum și normele referitoare la organizarea și la modul în care acționează agențiile de rating de credit, în vederea promovării independenței acestora și a evitării conflictelor de interese.

Articolul 2

Domaniul de aplicare

- (1) Prezentul regulament se aplică ratingurilor de credit acordate de agențiile de rating de credit înregistrate în Comunitate care sunt fie publicate, fie distribuite în baza unui abonament.
- (2) Prezentul regulament nu se aplică:
- ratingurilor private de credit realizate ca urmare a unei solicitări individuale și furnizate în mod exclusiv persoanei solicitante și care nu sunt destinate publicării sau distribuirii pe bază de abonament;
 - punctajelor de bonitate, sistemelor de evaluare a bonității sau evaluărilor similare care privesc obligațiile ce decurg din relațiile cu clienții sau de natură comercială sau industrială;
 - ratingurilor de credit realizate de agențiile de credite de export, în conformitate cu punctul 1.3 din partea 1 a anexei VI la Directiva 2006/48/CE; sau
 - ratingurilor de credit realizate de băncile centrale care:
 - nu sunt plătite de entitatea căreia i se acordă ratingul;
 - nu sunt făcute publice;
 - sunt acordate în conformitate cu principiile, standardele și procedurile care asigură integritatea și independența necesară a activităților de rating, astfel cum prevede prezentul regulament; precum și
 - nu privesc instrumente financiare emise de statele membre ale respectivelor bănci centrale.
- (3) O agenție de rating de credit solicită înregistrarea în conformitate cu prezentul regulament drept condiție pentru a fi recunoscută în calitate de instituție externă de rating (ECAI), în conformitate cu partea 2 a anexei VI la Directiva 2006/48/CE, cu excepția cazului în care aceasta acordă numai ratingurile de credit menționate la alineatul (2).
- (4) Pentru a garanta aplicarea uniformă a alineatului (2) litera (d), Comisia poate, la cererea unui stat membru și în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 38 alineatul (3) și cu criteriile stabilite la alineatul (2) litera (d) din prezentul articol, să adopte o decizie prin care să afirme că o bancă centrală intră sub incidența literei respective și că, prin urmare, ratingurile sale de credit sunt scutite de la aplicarea prezentului regulament.
- Comisia publică pe site-ul său internet lista băncilor centrale care intră sub incidența alineatului (2) litera (d) din prezentul articol.

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) „rating de credit” înseamnă o opinie, acordată pe baza unui sistem de clasificare bine stabilit și definit al categoriilor de rating, referitoare la bonitatea unei entități, a unei creanțe sau a unei obligații financiare, a unui titlu de creanță sau a unei acțiuni preferențiale și altor instrumente financiare ori a unui emitent de astfel de creanțe sau obligații financiare, titluri de creanță sau acțiuni preferențiale și alte instrumente financiare;
- (b) „agenție de rating de credit” înseamnă o persoană juridică a cărei activitate include acordarea, cu titlu profesional, de ratinguri de credit;
- (c) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care agenția de rating de credit are sediul social;
- (d) „analist de rating” înseamnă o persoană care execută funcții de analiză necesare pentru acordarea unui rating de credit;
- (e) „analist de rating principal” înseamnă o persoană responsabilă în principal de elaborarea unui rating de credit sau de comunicarea cu emitentul în ceea ce privește un anumit rating de credit sau, în general, în ceea ce privește ratingurile de credit ale instrumentelor financiare emise de emitentul respectiv și, dacă este cazul, de pregătirea recomandărilor pentru comisia de rating cu privire la acest rating;
- (f) „entitate căreia i se acordă ratingul” înseamnă o persoană juridică a cărei bonitate este evaluată în mod explicit sau implicit prin rating, indiferent dacă a solicitat acest rating și dacă a furnizat informații în acest sens sau nu;
- (g) „în scopuri de reglementare” înseamnă utilizarea ratingurilor de credit în scopul specific de respectare a legislației comunitare, astfel cum este aplicată de legislațiile naționale ale statelor membre;
- (h) „categorie de rating” înseamnă un simbol de rating, precum o literă sau un simbol numeric care pot fi însoțite de caractere de identificare, folosit într-un rating de credit pentru a oferi o măsură relativă a riscului, în vederea diferențierii diverselor caracteristici de risc asociate tipurilor de entități, de emitenți și de instrumente financiare sau altor active supuse evaluării;
- (i) „părți terțe legate” înseamnă inițiatorul, intermediarul, promotorul, prestatorul sau orice altă parte care interacționează cu agenția de rating în numele entității căreia i se acordă un rating, inclusiv orice persoană legată în mod direct sau indirect de entitatea căreia i se acordă un rating printr-o relație de control;
- (j) „control” înseamnă legătura care există între o întreprindere-mamă și o filială, descrisă la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate ⁽¹⁾, sau o legătură strânsă între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;

- (k) „instrumente financiare” înseamnă orice instrument în sensul anexei I secțiunea C din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽²⁾;
- (l) „instrument financiar structurat” înseamnă un instrument financiar sau alte active rezultate dintr-o tranzacție sau program de titularizare, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 36 din Directiva 2006/48/CE;
- (m) „grup de agenții de rating de credit” înseamnă un grup de întreprinderi stabilite în Comunitate format dintr-o întreprindere-mamă și filialele acesteia, în înțelesul articolelor 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE, precum și întreprinderi legate între ele printr-o relație de natura celei definite la articolul 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE și a căror activitate include acordarea de ratinguri de credit. În sensul articolului 4 alineatul (3) litera (a), un grup de agenții de rating de credit include, de asemenea, agențiile de rating de credit stabilite în țări terțe;
- (n) „cadre superioare de conducere” înseamnă persoana sau persoanele care conduc efectiv activitatea agenției de rating și membrul sau membrii consiliului de administrație sau de supraveghere al acesteia;
- (o) „activități de rating” înseamnă analiza datelor și a informațiilor, precum și evaluarea, aprobarea, acordarea și revizuirea ratingurilor de credit.

(2) În sensul alineatului (1) litera (a), nu se consideră ratinguri de credit:

- (a) recomandările în sensul articolului 1 alineatul(3) din Directiva 2003/125/CE a Comisiei ⁽³⁾;
- (b) cercetarea pentru investiții în sensul articolului 24 alineatul(1) din Directiva 2006/73/CE ⁽⁴⁾ și alte forme de recomandări generale, precum „cumpără”, „vinde” sau „păstrează”, referitoare la tranzacțiile cu instrumente financiare sau la obligațiile financiare; sau
- (c) opiniile cu privire la valoarea unui instrument financiar sau a unei obligații financiare.

Articolul 4

Utilizarea ratingurilor de credit

(1) Instituțiile de credit, astfel cum sunt definite în Directiva 2006/48/CE, firmele de investiții, astfel cum sunt definite în Directiva 2004/39/CE, întreprinderile de asigurări care intră sub incidența Primei Directivei 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare generală directă, alta decât asigurarea de viață ⁽⁵⁾, întreprinderile de asigurări de viață, astfel cum sunt definite în

⁽²⁾ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

⁽³⁾ JO L 339, 24.12.2003, p. 73.

⁽⁴⁾ Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale întreprinderilor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO L 241, 2.9.2006, p. 26).

⁽⁵⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3.

⁽¹⁾ JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață ⁽¹⁾, întreprinderile de reasigurări, astfel cum sunt definite în Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea ⁽²⁾, organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), astfel cum sunt definite în Directiva 85/611/CEE, precum și instituțiile pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum sunt definite în Directiva 2003/41/CE, pot utiliza ratinguri de credit în scopuri de reglementare numai dacă ratingurile de credit sunt acordate de agenții de rating de credit stabilite în Comunitate și înregistrate în conformitate cu prezentul regulament.

Atunci când prospectul publicat în conformitate cu Directiva 2003/71/CE și cu Regulamentul (CE) nr. 809/2004 conține o trimitere la unul sau mai multe ratinguri de credit, emitentul, ofertantul sau persoana care solicită admiterea la tranzacționare pe o piață reglementată se asigură că prospectul cuprinde, de asemenea, informații clare și vizibile care precizează dacă ratingurile în cauză sunt emise de o agenție de rating stabilită în Comunitate și înregistrată în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Se consideră că o agenție de rating de credit stabilită în Comunitate și înregistrată în conformitate cu prezentul regulament a acordat un rating de credit atunci când ratingul în cauză a fost publicat pe site-ul internet al agenției sau prin alte mijloace sau distribuit pe bază de abonament și prezentat și făcut public în conformitate cu obligațiile prevăzute la articolul 10, indicând în mod clar faptul că ratingul de credit este avizat în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

(3) O agenție de rating de credit stabilită în Comunitate și înregistrată în conformitate cu prezentul regulament poate aviza un rating de credit acordat într-o țară terță numai atunci când activitățile de rating de credit în urma cărora rezultă acordarea unui astfel de rating îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) activitățile de rating care au drept rezultat acordarea unui rating care urmează să fie avizat sunt desfășurate, integral sau parțial, de agenția de rating care îl avizează sau de agenții de rating aparținând aceluiași grup;
- (b) agenția de rating de credit a verificat și este în măsură să demonstreze în permanență autorității sale competente din statul membru de origine faptul că desfășurarea de către agenția de rating din țara terță a unor activități de rating care au drept rezultat acordarea ratingului care urmează să fie avizat îndeplinește cerințe cel puțin la fel de stricte precum cele prevăzute la articolele 6-12;
- (c) capacitatea autorității competente din statul membru de origine al agenției de rating de credit care avizează ratingul sau a colegiului autorităților competente, menționat la articolul 29 (colegiul), de a evalua și de a monitoriza respectarea de către agenția de rating cu sediul într-o țară terță a cerințelor menționate la litera (b) nu este limitată;

- (d) agenția de rating de credit pune la dispoziția autorității competente, din statul membru de origine, la solicitarea acesteia, toate informațiile necesare pentru a permite respectivei autorități competente să supravegheze în permanență respectarea cerințelor prevăzute de prezentul regulament;
- (e) există un motiv obiectiv pentru ca ratingul de credit să fie elaborat într-o țară terță;
- (f) agenția de rating de credit stabilită în țara terță este autorizată sau înregistrată și face obiectul unei supravegheri în țara terță în cauză;
- (g) regimul de reglementare al țării terțe în cauză împiedică intervenția autorităților competente și a altor autorități publice din țara terță în cauză asupra conținutului ratingurilor de credit și asupra metodologiilor; și
- (h) există un acord de cooperare adecvat între autoritatea competentă a statului membru de origine al agenției de rating de credit care avizează ratingul și autoritatea competentă relevantă a agenției de rating stabilită într-o țară terță. Autoritatea competentă a statului membru de origine se asigură că astfel de acorduri de cooperare specifică cel puțin:
 - (i) mecanismul pentru schimbul de informații dintre autoritățile competente implicate; și
 - (ii) procedurile referitoare la coordonarea activităților de supraveghere pentru a permite autorității competente a statului membru de origine al agenției de rating de credit care avizează ratingul să monitorizeze în permanență activitățile de rating de credit în urma cărora rezultă acordarea ratingului care face obiectul avizării.

(4) Un rating de credit avizat în conformitate cu alineatul (3) este considerat a fi un rating acordat de o agenție de rating stabilită în Comunitate și înregistrată în conformitate cu prezentul regulament.

O agenție de rating de credit stabilită în Comunitate și înregistrată în conformitate cu prezentul regulament nu folosește avizarea cu intenția de a evita cerințele prezentului regulament.

(5) Agenția de rating de credit care a avizat un rating de credit acordat într-o țară terță în conformitate cu alineatul (3) rămâne pe deplin responsabilă de ratingurile respective și de îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul în cauză.

(6) În cazul în care Comisia a recunoscut, în conformitate cu articolul 5 alineatul (6), cadrul juridic și de supraveghere al unei țări terțe ca fiind echivalent cu cerințele din prezentul regulament, iar mecanismele de cooperare prevăzute la articolul 5 alineatul (7) sunt funcționale, agenția de rating care avizează ratinguri de credit emise în țara terță în cauză nu mai este obligată să verifice sau să demonstreze îndeplinirea condiției prevăzute la alineatul (3) litera (g) din prezentul articol.

⁽¹⁾ JO L 345, 19.12.2002, p. 1.

⁽²⁾ JO L 323, 9.12.2005, p. 1.

Articolul 5

Echivalența și certificarea pe baza echivalenței

(1) Ratingurile de credit care vizează entități stabilite sau instrumente financiare emise în țări terțe și care au fost acordate de o agenție de rating de credit stabilită într-o țară terță pot fi utilizate în Comunitate în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) fără a fi avizate în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) dacă:

- (a) agenția de rating de credit este autorizată sau înregistrată și face obiectul unei supravegheri în țara terță în cauză;
- (b) Comisia a adoptat o decizie de echivalare în conformitate cu alineatul (6) din prezentul articol, prin care recunoaște echivalența cadrului juridic și de supraveghere din țara terță în cauză cu cerințele prezentului regulament;
- (c) mecanismele de cooperare prevăzute la alineatul (7) din prezentul articol sunt funcționale;
- (d) ratingurile de credit acordate de agenția de rating și activitățile sale de rating nu au o importanță sistemică pentru stabilitatea financiară sau integritatea piețelor financiare din unul sau mai multe state membre; și
- (e) agenția de rating de credit este certificată în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol.

(2) Agenția de rating de credit menționată la alineatul (1) poate depune o cerere de certificare. Cererea este prezentată Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare („CESR”) în conformitate cu dispozițiile relevante de la articolul 15. În termen de cinci zile lucrătoare de la primirea cererii de certificare, CESR trimite cererea autorităților competente ale tuturor statelor membre, invitându-le să devină membre ale colegiului în conformitate cu articolul 29 alineatul (3) litera (b). Autoritățile competente care decid să devină membre ale colegiului notifică CESR cu privire la aceasta în termen de zece zile lucrătoare de la primirea invitației CESR. Autoritățile competente care notifică CESR în conformitate cu prezentul alineat devin membre ale colegiului. În termen de douăzeci de zile lucrătoare de la primirea cererii de certificare, CESR elaborează și publică pe site-ul său o listă cu autoritățile competente care sunt membre ale colegiului. În termen de zece zile lucrătoare de la publicare, membrii colegiului aleg un facilitator în conformitate cu criteriile de la articolul 29 alineatul (5). După constituirea colegiului, componența și funcționarea sa sunt reglementate de articolul 29.

(3) Cererea de certificare se examinează în conformitate cu procedurile prevăzute la articolul 16. Decizia de certificare se ia pe baza criteriilor stabilite la alineatul (1) literele (a)-(d) din prezentul articol.

Decizia de certificare se notifică și se publică în conformitate cu articolul 18.

(4) Agenția de rating de credit poate să solicite, separat, derogare de la:

- (a) îndeplinirea parțială sau totală, de la caz la caz, a cerințelor din anexa I secțiunea A și de la articolul 7 alineatul (4), dacă

poate demonstra că respectivele cerințe nu sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea activităților sale, precum și cu natura și gama de ratinguri de credit acordate;

- (b) cerința de a asigura prezența fizică în Comunitate, dacă această cerință ar impune o sarcină prea mare și ar fi disproporționată având în vedere natura, amploarea și complexitatea activităților sale, precum și natura și gama de ratinguri de credit acordate.

La examinarea cererii, autoritățile competente iau în considerare dimensiunea agenției de rating solicitante în ceea ce privește natura, amploarea și complexitatea activităților sale, natura și gama de ratinguri de credit acordate, precum și impactul ratingurilor de credit emise de agenția în cauză asupra stabilității și integrității financiare a piețelor financiare din unul sau mai multe state membre. Pe baza acestor considerente, autoritatea competentă poate acorda o astfel de derogare unei agenții de rating de credit.

(5) Deciziile privind derogările în temeiul alineatului (4) din prezentul articol fac obiectul dispozițiilor și procedurilor relevante prevăzute la articolul 16, cu excepția alineatului (7) al doilea paragraf din respectivul articol. În cazul în care, după o anumită perioadă, membrii colegiului în cauză nu ajung la un acord asupra acordării unei derogări unei agenții de rating de credit, facilitatorul adoptă o decizie motivată.

În ceea ce privește certificarea, inclusiv acordarea derogărilor, și supravegherea, facilitatorul îndeplinește sarcinile autorității competente din statul membru de origine, după caz.

(6) Comisia poate adopta decizia de echivalare în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 38 alineatul (3), menționând faptul că, prin cadrul juridic și de supraveghere al unei țări terțe, se asigură respectarea de către agențiile de rating de credit autorizate sau înregistrate în țara terță în cauză a unor cerințe legale obligatorii echivalente cu cerințele ce decurg din prezentul regulament și care fac obiectul unei supravegheri și unui control eficiente în țara terță în cauză.

Cadrul juridic și de supraveghere al unei țări terțe poate fi considerat echivalent cu prezentul regulament dacă îndeplinește cel puțin următoarele condiții:

- (a) agențiile de rating de credit din țara terță respectivă fac obiectul autorizării sau înregistrării și sunt supuse în permanență unei supravegheri și unor controale eficiente;
- (b) agențiile de rating de credit din țara terță respectivă sunt supuse unor norme legale obligatorii care sunt echivalente cu cele prevăzute la articolele 6-12 și în anexa I; și
- (c) regimul de reglementare al țării terțe respective împiedică intervenția autorităților de supraveghere și a altor autorități publice din țara terță respectivă asupra conținutului ratingurilor de credit și asupra metodologiilor.

Comisia detaliază sau modifică criteriile stabilite la literele (a)-(c) de la al doilea paragraf pentru ține seama de evoluția de pe piețele financiare. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 38 alineatul (2).

(7) Facilitatorul încheie acorduri de cooperare cu autoritățile competente relevante din țările terțe ale căror cadre juridice și de supraveghere au fost considerate a fi echivalente cu prezentul regulament în conformitate cu alineatul (6). Acordurile în cauză specifică cel puțin:

- (a) mecanismul pentru schimbul de informații dintre autoritățile competente implicate; precum și
- (b) procedurile de coordonare între autoritățile de supraveghere.

CESR coordonează încheierea de acorduri de cooperare între autoritățile competente ale statelor membre și autoritățile competente relevante din țările terțe ale căror cadre juridice și de supraveghere au fost considerate a fi echivalente cu prezentul regulament în conformitate cu alineatul (6).

(8) Dispozițiile relevante de la articolele 20, 24 și 25 se aplică *mutatis mutandis* agențiilor de rating de credit certificate și ratingurilor de credit acordate de acestea.

TITLUL II

ACORDAREA RATINGURILOR DE CREDIT

Articolul 6

Independența și evitarea conflictelor de interes

(1) Agențiile de rating de credit iau măsurile necesare pentru a se asigura că acordarea unui rating de credit nu este afectată de existența sau potențiala existență a unui conflict de interes sau a unei relații de afaceri implicând agenția de rating care acordă ratingul respectiv, cadrele sale de conducere, analiștii de rating sau angajații acesteia, orice persoană fizică ale cărei servicii sunt puse la dispoziția agenției de rating sau se află sub controlul acesteia sau orice altă persoană legată în mod direct sau indirect de aceasta printr-o relație de control.

(2) Pentru a asigura conformitatea cu alineatul (1), agențiile de rating de credit îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa I secțiunile A și B.

(3) La cererea unei agenții de rating de credit, autoritatea competentă a statului membru de origine poate acorda respectivei agenții de rating derogare de la respectarea cerințelor prevăzute la punctele 2, 5 și 6 din secțiunea A a anexei I și la articolul 7 alineatul (4), dacă agenția de rating în cauză poate demonstra că respectivele cerințe nu sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea activității sale, precum și cu natura și gama ratingurilor de credit acordate și că:

- (a) agenția de rating are mai puțin de 50 de angajați;
- (b) agenția de rating a pus în aplicare măsuri și proceduri, în special mecanisme de control intern, mecanisme de raportare și măsuri care să asigure independența analiștilor de rating și a persoanelor care aprobă ratingurile de credit, care garantează respectarea efectivă a obiectivelor prevăzute în prezentul regulament; precum și

- (c) dimensiunea agenției de rating nu este stabilă în așa fel încât să se evite respectarea de către o agenție de rating de credit sau un grup de agenții de rating de credit a cerințelor prezentului regulament.

În cazul unui grup de agenții de rating de credit, autoritățile competente se asigură că cel puțin una dintre agențiile de rating din grup nu derogă de la respectarea cerințelor prevăzute la punctele 2, 5 și 6 din secțiunea A a anexei I și la articolul 7 alineatul (4).

Articolul 7

Analizii de rating, angajații și alte persoane implicate în acordarea ratingurilor de credit

(1) Agențiile de rating de credit asigură că analiștii de rating și angajații lor, precum și orice altă persoană fizică ale cărei servicii sunt puse la dispoziția agențiilor de rating sau care se află sub controlul lor și care sunt implicați în mod direct în activități de rating au nivelul necesar de cunoștințe și experiență pentru realizarea sarcinilor ce le revin.

(2) Agențiile de rating de credit asigură că persoanele menționate la alineatul (1) nu sunt autorizate să inițieze sau să participe la negocierile legate de onorarii sau plăți cu entitățile cărora li se acordă ratinguri, părți terțe legate de acestea sau orice altă persoană legată în mod direct sau indirect de acestea printr-o relație de control.

(3) Agențiile de rating de credit asigură că persoanele menționate la alineatul (1) îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa I secțiunea C.

(4) Agențiile de rating de credit instituie un mecanism adecvat de rotație progresivă pentru analiștii de rating și persoanele care aprobă ratinguri de credit în conformitate cu anexa I secțiunea C. Mecanismul de rotație funcționează progresiv, prin rotația persoanelor mai degrabă decât a unei întregi echipe.

(5) Remunerarea și evaluarea performanței analiștilor de rating și a persoanelor care aprobă ratingurile de credit nu trebuie să depindă de veniturile pe care agenția de rating de credit le obține de la entitățile cărora li se acordă ratinguri sau de la părți terțe legate de acestea.

Articolul 8

Metodologii, modele și ipoteze principale de rating

(1) Agențiile de rating de credit publică metodologiile, modelele și ipotezele principale pe care le folosesc în activitățile lor de rating de credit în sensul definiției din anexa I secțiunea E partea I punctul 5.

(2) Agențiile de rating de credit adoptă, instituie și aplică măsuri adecvate pentru a se asigura că ratingurile de credit pe care le acordă se bazează pe o analiză detaliată a tuturor informațiilor de care dispun și care sunt relevante pentru analiză, conform

metodologiei lor de rating. Agențiile adoptă toate măsurile necesare pentru ca informațiile pe care le utilizează pentru acordarea ratingurilor să fie de o calitate satisfăcătoare și să provină din surse fiabile.

(3) Agențiile de rating de credit utilizează metodologii de rating riguroase, sistematice și continue, care sunt supuse validării bazate pe experiența anterioară, inclusiv pe controlul *a posteriori*.

(4) În cazul în care o agenție de rating de credit folosește un rating de credit existent realizat de o altă agenție de rating, referitor la active subiacente sau la instrumente financiare structurate, aceasta nu poate refuza acordarea unui rating de credit unei entități sau unui instrument financiar pe motiv că o parte a entității sau a instrumentului în cauză a fost evaluată anterior de o altă agenție de rating.

Agențiile de rating de credit țin evidența tuturor situațiilor în care, în cadrul procesului de rating, s-au îndepărtat de ratingurile existente realizate de o altă agenție de rating referitoare la active subiacente sau la instrumente financiare structurate, furnizând o justificare pentru diferența de evaluare.

(5) Agențiile de rating de credit monitorizează ratingurile de credit și își revizuiesc ratingurile și metodologiile în permanență și cel puțin o dată pe an, în special atunci când intervin schimbări semnificative care ar putea influența un rating de credit. Agențiile de rating instituie proceduri interne pentru monitorizarea impactului pe care îl au schimbările conjuncturii macroeconomice sau condițiilor de pe piața financiară asupra ratingurilor de credit.

(6) În cazul în care metodologiile, modelele sau ipotezele principale utilizate în activitățile de rating se schimbă, agențiile de rating de credit:

- (a) publică imediat lista probabilă a ratingurilor de credit care vor fi afectate, folosind aceleași mijloace de comunicare care au servit distribuirii ratingurilor în cauză;
- (b) revizuiesc ratingurile de credit afectate cât mai rapid posibil și nu mai târziu de șase luni după schimbare, plasând între timp ratingurile respective sub observație; și
- (c) reevaluează toate ratingurile de credit care s-au bazat pe respectivele metodologii, modele sau ipoteze principale de rating, dacă, în urma revizuirii, efectul global combinat al schimbărilor afectează ratingurile respective de credit.

Articolul 9

Externalizarea

Externalizarea funcțiilor operaționale importante se realizează astfel încât să nu dăuneze semnificativ calității controlului intern al agenției de rating de credit și să nu împiedice autoritatea competentă să monitorizeze respectarea de către agenția de rating a obligațiilor prevăzute în prezentul regulament.

Articolul 10

Publicarea și prezentarea ratingurilor de credit

(1) Agențiile de rating de credit publică toate ratingurile de credit, precum și orice decizie de a întrerupe un proces de rating, în mod neselectiv și în timp util. În cazul unei decizii de a întrerupe un proces de rating de credit, informațiile publicate includ motivarea completă a deciziei.

Primul paragraf se aplică, de asemenea, ratingurilor de credit distribuite pe baza unui abonament.

(2) Agențiile de rating de credit se asigură că ratingurile de credit sunt prezentate și procesate în conformitate cu cerințele prevăzute în anexa I secțiunea D.

(3) În cazul în care o agenție de rating de credit acordă ratinguri de credit unor instrumente financiare structurate, aceasta asigură diferențierea clară a categoriilor de rating acordate instrumentelor financiare structurate de categoriile de rating utilizate pentru orice alte entități, instrumente financiare sau obligații financiare, prin utilizarea unui simbol suplimentar.

(4) Agențiile de rating de credit fac publice politicile și procedurile referitoare la ratingurile de credit nesolicitate.

(5) În cazul în care o agenție de rating de credit acordă un rating nesolicitat, aceasta indică în mod expres în rating dacă entitatea căreia i se acordă ratingul sau părțile terțe legate de aceasta au participat sau nu la procesul de rating și dacă agenția de rating a avut acces la conturi sau la alte documente interne pertinente ale entității căreia i se acordă ratingul sau ale părților terțe legate de aceasta.

Ratingurile nesolicitate de credit sunt identificate ca atare.

(6) Agențiile de rating de credit nu pot utiliza numele unei autorități competente într-un mod care ar putea indica sau sugera avizarea sau aprobarea de către autoritatea respectivă a ratingurilor de credit sau a oricăror activități de rating ale agenției de rating.

Articolul 11

Publicații generale și periodice

(1) Agențiile de rating de credit publică integral și actualizează imediat informațiile referitoare la aspectele prevăzute în anexa I secțiunea E partea I.

(2) Agențiile de rating de credit transmit registrului central creat de CESR informații și date referitoare la performanțele lor anterioare, inclusiv frecvența tranziției ratingurilor, precum și informații despre ratingurile de credit acordate anterior și modificările aduse acestora. Agențiile de rating transmit informații registrului într-un format standard stabilit de CESR. CESR pune

informațiile în cauză la dispoziția publicului și publică sinteze privind principalele evoluții constatate anual.

(3) Agențiile de rating de credit furnizează anual autorităților competente ale statelor membre de origine și CESR informațiile referitoare la aspectele prevăzute în anexa I secțiunea E partea II punctul 2. Autoritățile competente ale statelor membre de origine pun aceste informații la dispoziția membrilor colegiului în cauză.

Articolul 12

Raport privind transparența

Agențiile de rating de credit publică în fiecare an un raport privind transparența, care conține informații referitoare la domeniile prevăzute în anexa I secțiunea E partea III. Ele publică acest raport privind transparența la cel mult trei luni după sfârșitul fiecărui exercițiu financiar și se asigură că acesta rămâne disponibil pe site-ul internet al agenției pentru cel puțin cinci ani.

Articolul 13

Cheltuieli cu publicarea

Agențiile de rating de credit nu percep taxe pentru informațiile furnizate în conformitate cu articolele 8-12.

TITLUL III

SUPRAVEGHEREA ACTIVITĂȚILOR DE RATING DE CREDIT

CAPITOLUL I

Procedura de înregistrare

Articolul 14

Condițiile de înregistrare

(1) Agențiile de rating de credit solicită înregistrarea în sensul articolului 2 alineatul (1), cu condiția să fie persoane juridice stabilite în Comunitate.

(2) Înregistrarea este valabilă pe întreg teritoriul Comunității odată ce decizia de înregistrare emisă de către autoritatea competentă a statului membru de origine prevăzută la articolul 16 alineatul (7) sau la articolul 17 alineatul (7) intră în vigoare în conformitate cu legislația națională aplicabilă.

(3) O agenție de rating de credit care este înregistrată trebuie să îndeplinească condițiile înregistrării inițiale în orice moment.

O agenție de rating de credit notifică fără întârziere CESR, autorităților competente ale statului membru de origine și facilitatorului orice modificare semnificativă a condițiilor de înregistrare inițială, inclusiv deschiderea sau închiderea unei sucursale în Comunitate.

(4) Fără a aduce atingere articolelor 16 și 17, autoritățile competente ale statului membru de origine înregistrează agențiile de rating dacă, în urma examinării cererilor lor, consideră că agențiile de rating îndeplinesc cerințele prevăzute de prezentul regulament referitoare la acordarea de ratinguri de credit, având în vedere dispozițiile articolelor 4 și 6.

(5) Autoritățile competente nu pot impune condiții de înregistrare care nu sunt prevăzute în prezentul regulament.

Articolul 15

Cererea de înregistrare

(1) Agenția de rating de credit depune cererea de înregistrare la CESR. Cererea trebuie să cuprindă informațiile referitoare la aspectele prevăzute în anexa II.

(2) Atunci când un grup de agenții de rating de credit solicită înregistrarea, membrii grupului îl mandatează pe unul dintre ei să depună toate cererile la CESR, în numele întregului grup. Agenția de rating de credit mandatată furnizează informațiile referitoare la aspectele prevăzute în anexa II pentru fiecare membru al grupului.

(3) Agențiile de rating de credit depun cererea în limba prevăzută de legislația statului lor membru de origine, precum și într-o limbă utilizată în mod curent în domeniul finanțelor internaționale.

O cerere de înregistrare transmisă de CESR autorității competente din statul membru de origine este considerată a fi cerere depusă de agenția de rating vizată.

(4) În termen de cinci zile lucrătoare de la primirea cererii, CESR transmite copii ale cererii autorităților competente ale tuturor statelor membre.

În termen de zece zile lucrătoare de la primirea cererii, CESR transmite autorității competente a statului membru de origine avizul său prin care evaluează dacă cererea este completă.

(5) În termen de 25 de zile lucrătoare de la primirea cererii, autoritatea competentă a statului membru de origine și membrii colegiului în cauză verifică dacă cererea este completă, ținând seama de avizul CESR prevăzut la alineatul (4). În cazul în care cererea nu este completă, autoritatea competentă a statului membru de origine stabilește un termen-limită până la care agenția de rating trebuie să furnizeze informații suplimentare autorității competente respective și CESR și notifică acest lucru membrilor colegiului și CESR, în consecință.

Odată ce stabilește că cererea este completă, autoritatea competentă a statului membru de origine notifică acest lucru agenției de rating, membrilor colegiului și CESR, în consecință.

(6) În termen de cinci zile lucrătoare de la primirea informațiilor suplimentare menționate la alineatul (5), CESR transmite informațiile respective autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre.

Articolul 16

Examinarea cererii de înregistrare a unei agenții de rating de credit de către autoritățile competente

(1) În termen de 60 de zile lucrătoare de la notificarea prevăzută la articolul 15 alineatul (5) al doilea paragraf, autoritatea competentă a statului membru de origine și autoritățile competente care sunt membre ale colegiului în cauză:

- (a) examinează împreună cererea de înregistrare; și
 - (b) depun toate eforturile rezonabile, în limitele competențelor lor, pentru a ajunge la un acord cu privire la acordarea sau la refuzarea înregistrării unei agenții de rating, pe baza îndeplinirii de către agenția respectivă a condițiilor prevăzute în prezentul regulament.
- (2) Facilitatorul poate prelungi perioada de examinare cu 30 de zile lucrătoare, în special dacă agenția de rating:
- (a) intenționează să avizeze ratinguri de credit în conformitate cu articolul 4 alineatul (3);
 - (b) intenționează să externalizeze; sau
 - (c) solicite o scutire de la respectarea cerințelor în conformitate cu articolul 6 alineatul (3).
- (3) Facilitatorul coordonează examinarea cererii depuse de agenția de rating și se asigură că toate informațiile necesare pentru examinarea cererii sunt circulante în rândul membrilor colegiului în cauză.
- (4) Autoritatea competentă a statului membru de origine elaborează un proiect de decizie motivată în urma acordului menționat la alineatul (1) litera (b) și îl prezintă facilitatorului.

În cazul în care membrii colegiului în cauză nu ajung la un acord, autoritatea competentă a statului membru de origine elaborează și prezintă facilitatorului un proiect de decizie motivată de refuz pe baza avizelor scrise ale membrilor colegiului care se opun înregistrării. Membrii colegiului care se pronunță în favoarea înregistrării elaborează și prezintă facilitatorului o explicație detaliată a avizelor lor.

(5) În termen de 60 de zile lucrătoare de la notificarea prevăzută la articolul 15 alineatul (5) al doilea paragraf și, în orice caz, în termen de 90 de zile lucrătoare de la o astfel de notificare în cazul în care se aplică alineatul (2), facilitatorul comunică CESR proiectul de decizie motivată de înregistrare sau de refuz însoțit de explicația detaliată menționată la alineatul (4) al doilea paragraf.

(6) În termen de 20 de zile lucrătoare de la primirea comunicării menționate la alineatul (5), CESR comunică membrilor colegiului în cauză avizul său cu privire la îndeplinirea de către agenția de rating a cerințelor de înregistrare. După primirea avizului CESR, membrii colegiului reexaminează proiectul de decizie.

(7) Autoritatea competentă a statului membru de origine adoptă o decizie motivată de înregistrare sau de refuz în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea avizului CESR. Dacă autoritatea competentă a statului membru de origine nu respectă avizul

CESR, aceasta își motivează opțiunea. În cazul în care CESR nu emite un aviz, autoritatea competentă a statului membru de origine adoptă o decizie în termen de 30 de zile lucrătoare de la comunicarea proiectului de decizie către CESR în temeiul alineatului (5).

În cazul în care, după o anumită perioadă, membrii colegiului în cauză nu ajung la un acord, autoritatea competentă a statului membru de origine în cauză adoptă o decizie motivată de refuz, în care sunt identificate autoritățile competente care au opinii divergente și care cuprinde o descriere a avizelor acestora.

Articolul 17

Examinarea cererii de înregistrare a unui grup de agenții de rating de credit de către autoritățile competente

(1) În termen de 60 de zile lucrătoare de la notificarea prevăzută la articolul 15 alineatul (5) al doilea paragraf, facilitatorul și autoritățile competente care fac parte din colegiul în cauză:

- (a) examinează împreună cererile de înregistrare; și
 - (b) depun toate eforturile rezonabile, în limitele competențelor lor, pentru a ajunge la un acord cu privire la acordarea sau refuzarea înregistrării membrilor grupului de agenții de rating de credit, pe baza îndeplinirii de către agențiile respective a condițiilor prevăzute în prezentul regulament.
- (2) Facilitatorul poate prelungi perioada de examinare cu 30 de zile lucrătoare, în special dacă oricare dintre agențiile de rating de credit din cadrul grupului:
- (a) intenționează să avizeze ratinguri de credit în conformitate cu articolul 4 alineatul (3);
 - (b) intenționează să externalizeze; sau
 - (c) solicite o scutire de la respectarea cerințelor în conformitate cu articolul 6 alineatul (3).
- (3) Facilitatorul coordonează examinarea cererilor de înregistrare depuse de grupul de agenții de rating de credit și se asigură că toate informațiile necesare pentru examinarea cererilor circulă în rândul membrilor colegiului.
- (4) Autoritatea competentă a statului membru de origine elaborează și prezintă facilitatorului câte un proiect de decizie motivată pentru fiecare agenție de rating de credit din grup, în urma acordului menționat la alineatul (1) litera (b).

În cazul în care membrii colegiului în cauză nu ajung la un acord, autoritatea competentă a statului membru de origine elaborează și prezintă facilitatorului câte un proiect de decizie motivată de refuz pe baza avizelor scrise ale membrilor colegiului care se opun înregistrării. Membrii colegiului care se pronunță în favoarea înregistrării elaborează și prezintă facilitatorului o explicație detaliată a avizelor lor.

(5) În termen de 60 de zile lucrătoare de la notificarea prevăzută la articolul 15 alineatul (5) al doilea paragraf și, în orice caz,

în termen de 90 de zile lucrătoare de la o astfel de notificare în cazul în care se aplică alineatul (2), facilitatorul comunică CESR proiectele de decizii motivate de înregistrare sau de refuz însoțite de explicația detaliată menționată la alineatul (4) al doilea paragraf.

(6) În termen de 20 de zile lucrătoare de la primirea comunicării menționate la alineatul (5), CESR comunică membrilor colegiului avizul sau cu privire la îndeplinirea de către agențiile de rating din cadrul grupului a cerințelor de înregistrare. După primirea avizului CESR, membrii colegiului reexaminează proiectele de decizii.

(7) Autoritatea competentă a statului membru de origine adoptă o decizie motivată de înregistrare sau de refuz în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea avizului CESR. Dacă autoritatea competentă a statului membru de origine nu respectă avizul CESR, aceasta își motivează opțiunea. În cazul în care CESR nu emite un aviz, autoritatea competentă a statelor membre de origine adoptă o decizie în termen de 30 de zile lucrătoare de la comunicarea proiectelor de decizii către CESR în temeiul alineatului (5).

În cazul în care, după o anumită perioadă, membrii colegiului nu ajung la un acord cu privire la înregistrarea oricăreia dintre agențiile de rating de credit din cadrul grupului, autoritatea competentă a statului membru de origine a respectivei agenții de rating de credit adoptă o decizie motivată de refuz, în care sunt identificate autoritățile competente care au opinii divergente și care cuprinde o descriere a avizelor acestora.

Articolul 18

Notificarea deciziei de înregistrare, a refuzului înregistrării sau a retragerii înregistrării unei agenții de rating de credit

(1) În termen de 5 zile lucrătoare de la adoptarea unei decizii în conformitate cu articolul 16 sau cu articolul 17, agențiile de rating de credit vizate sunt informate de autoritatea competentă a statului membru de origine dacă au fost sau nu înregistrate. În cazul refuzului de înregistrare a unei agenții de rating de credit, autoritatea competentă a statului membru de origine își motivează decizia în fața agenției în cauză.

(2) Autoritatea competentă a statului membru de origine notifică Comisiei, CESR și celorlalte autorități competente oricare dintre deciziile luate în conformitate cu articolele 16, 17 sau 20.

(3) Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și pe site-ul său internet o listă a agențiilor de rating înregistrate în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament. Lista se actualizează în termen de 30 de zile de la notificarea menționată la alineatul (2).

Articolul 19

Taxa de înregistrare și de supraveghere

Autoritatea competentă a statului membru de origine poate factura agenției de rating de credit taxe de înregistrare și/sau de supraveghere. Taxele de înregistrare și/sau de supraveghere sunt proporționale cu costurile suportate de autoritatea competentă a statului membru de origine.

Articolul 20

Retragerea înregistrării

(1) Autoritatea competentă a statului membru de origine retrage înregistrarea unei agenții de rating de credit în cazul în care aceasta:

- (a) renunță în mod expres la înregistrare sau nu a mai acordat ratinguri de credit în ultimele șase luni;
- (b) a obținut înregistrarea prin declarații false sau alte modalități neregulamentare;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în temeiul cărora i-a fost acordată înregistrarea; sau
- (d) a încălcat în mod grav sau în mod repetat dispozițiile prezentului regulament care reglementează condițiile de funcționare ale agențiilor de rating.

(2) În cazul în care autoritatea competentă a statului membru de origine consideră că a fost îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1), aceasta informează facilitatorul și cooperează strâns cu membrii colegiului în cauză, pentru a decide dacă să retragă sau nu înregistrarea unei agenții de rating de credit.

Membrii colegiului efectuează o evaluare comună și depun toate eforturile posibile, în limitele competențelor lor, pentru a ajunge la un acord cu privire la necesitatea de a retrage înregistrarea agenției de rating.

În cazul în care nu se ajunge la un acord, autoritatea competentă a statului membru de origine solicită avizul CESR, la solicitarea oricărui alt membru al colegiului sau din proprie inițiativă. CESR emite avizul său în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea cererii.

Autoritatea competentă a fiecărui stat membru de origine adoptă o decizie individuală de retragere a înregistrării în baza acordului la care se ajunge în cadrul colegiului.

În cazul în care nu se ajunge la un acord între membrii colegiului în termen de 30 de zile lucrătoare de la data la care chestiunea a fost notificată facilitatorului în conformitate cu primul paragraf, autoritatea competentă a statului membru de origine poate adopta o decizie individuală de retragere a înregistrării. Orice divergență între această decizie și avizele exprimate de ceilalți membri ai colegiului sau, după caz, avizul emis de CESR se motivează.

(3) Dacă autoritatea competentă a unui stat membru în care sunt utilizate ratingurile de credit acordate de agenția de rating în cauză consideră că este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1), aceasta poate solicita colegiului în cauză să examineze dacă sunt îndeplinite condițiile de retragere a înregistrării. În cazul în care autoritatea competentă a statului membru de origine decide să nu retragă înregistrarea agenției de rating în cauză, aceasta își motivează decizia.

(4) Decizia de retragere a înregistrării se aplică imediat în întreaga Comunitate, sub rezerva perioadei de tranziție pentru utilizarea ratingului de credit prevăzute la articolul 24 alineatul (2).

CAPITOLUL II

CESR și autoritățile competente

Articolul 21

Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare

- (1) CESR acordă consultanță autorităților competente în cazurile prevăzute de prezentul regulament. Înainte de a lua orice decizie finală în temeiul prezentului regulament, autoritățile competente țin cont de avizele CESR.
- (2) Până la 7 iunie 2010, CESR emite ghiduri referitoare la:
- procesul de înregistrare și modalitățile de coordonare între autoritățile competente și cu CESR, inclusiv informațiile prevăzute în anexa II și regimul lingvistic al cererilor prezentate CESR;
 - funcționarea operațională a colegiului, inclusiv modalitățile de stabilire a componenței acestor colegii, aplicarea criteriilor de selectare a facilitatorului prevăzute la articolul 29 alineatul (5) literele (a)-(d), normele scrise de funcționare a colegiilor și modalitățile de coordonare între colegii;
 - aplicarea de către autoritățile competente a regimului de avizare în temeiul articolului 4 alineatul (3); și
 - standardele comune de prezentare a informațiilor pe care agențiile de rating de credit trebuie să le publice în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) și anexa I secțiunea E partea II punctul 1, inclusiv structura, formatul, metoda și perioada de raportare.
- (3) Până la 7 septembrie 2010, CESR emite ghiduri referitoare la:
- practicile și activitățile de punere în aplicare ce urmează a fi desfășurate de autoritățile competente în temeiul prezentului regulament;
 - standardele comune de evaluare a conformității metodologiilor de rating cu cerințele prevăzute la articolul 8 alineatul (3);
 - tipurile de măsuri prevăzute la articolul 24 alineatul (1) litera (d) pentru a asigura faptul că agențiile de rating continuă să respecte cerințele legale; și
 - informațiile pe care agențiile de rating de credit trebuie să le furnizeze pentru cererea de certificare și pentru evaluarea importanței sale sistemice în ceea ce privește stabilitatea financiară sau integritatea piețelor financiare în conformitate cu articolul 5.
- (4) Pentru prima dată până la 7 decembrie 2010 și ulterior anual, CESR publică un raport referitor la aplicarea prezentului regulament. Raportul în cauză conține în special o evaluare a punerii în aplicare a anexei I de către agențiile de rating de credit înregistrate în temeiul prezentului regulament.

(5) CESR cooperează cu Comitetul european al inspectorilor bancari instituit prin Decizia 2009/78/CE a Comisiei ⁽¹⁾ și cu Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2009/79/CE a Comisiei ⁽²⁾ și se consultă cu comitetele respective înainte de publicarea orientărilor menționate la alineatele (2) și (3).

Articolul 22

Autorități competente

- (1) Până la 7 iunie 2010, fiecare stat membru desemnează o autoritate competentă în sensul prezentului regulament.
- (2) Autoritatea competentă trebuie să dispună de un număr suficient de angajați având cunoștințe și o experiență satisfăcătoare pentru a putea aplica prezentul regulament.

Articolul 23

Competențele autorităților competente

- (1) În exercitarea sarcinilor care le revin în conformitate cu prezentul regulament, nici autoritățile competente ale statelor membre, nici alte autorități publice ale statelor membre nu intervin asupra conținutului ratingurilor de credit sau asupra metodologiilor.
- (2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin în temeiul prezentului regulament, autoritățile competente sunt investite, dacă este necesar, în conformitate cu dreptul intern, cu toate competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. Ele exercită competențele:
- în mod direct;
 - în colaborare cu alte autorități; sau
 - prin sesizarea autorităților judiciare competente.
- (3) Pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin în temeiul prezentului regulament, autoritățile competente dispun, în conformitate cu dreptul intern și pentru exercitarea capacității lor de supraveghere, de competența:
- de a consulta orice document, indiferent de forma acestuia, și de a primi sau a face copii ale acestuia;
 - de a solicita informații de la orice persoană și, în cazul în care este necesar, de a convoca și audia orice persoană pentru a obține informații;
 - de a efectua inspecții la fața locului, cu sau fără avertisment prealabil; și
 - de a solicita înregistrări ale convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date;

Autoritățile competente își pot exercita competențele menționate la primul paragraf numai cu privire la agențiile de rating de credit, persoanele implicate în activități de rating de credit, entitățile cărora li s-a acordat un rating și părțile terțe legate, părțile terțe cărora agențiile de rating de credit le-au externalizat anumite

⁽¹⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 23.

⁽²⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 28.

funcții sau activități, precum și alte persoane implicate în sau având legătură cu agențiile de rating de credit sau activitățile de rating de credit.

Articolul 24

Măsurile de supraveghere adoptate de autoritățile competente ale statului membru de origine

(1) În cazul în care constată că o agenție de rating de credit înregistrată încalcă obligațiile care decurg din prezentul regulament, autoritatea competentă a statului membru de origine poate lua măsurile următoare:

- (a) retragerea înregistrării respectivei agenții de rating de credit, în conformitate cu articolul 20;
- (b) impunerea interdicției temporare pentru respectiva agenție de rating de credit de a acorda ratinguri de credit cu efect în întreaga Comunitate;
- (c) suspendarea utilizării ratingurilor de credit emise de respectiva agenție de rating de credit în scopuri de reglementare cu efect în întreaga Comunitate;
- (d) adoptarea măsurilor adecvate pentru a se asigura că agențiile de rating continuă să respecte prevederile legale;
- (e) emiterea unor anunțuri publice;
- (f) sesizarea autorităților naționale competente în vederea urmării penale.

(2) Utilizarea ratingurilor de credit în scopuri de reglementare poate continua după adoptarea măsurilor prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (c) pentru o perioadă de maximum:

- (a) zece zile lucrătoare în cazul în care există ratinguri de credit pentru același instrument financiar sau aceeași entitate acordate de alte agenții de rating de credit înregistrate în temeiul prezentului regulament; sau
- (b) trei luni în cazul în care nu există ratinguri de credit pentru același instrument financiar sau aceeași entitate acordate de alte agenții de rating de credit înregistrate în temeiul prezentului regulament.

Autoritatea competentă poate prelungi perioada menționată la litera (b) de la primul paragraf cu trei luni, în circumstanțe excepționale legate de o eventuală perturbare a pieței sau a stabilității financiare.

(3) Înainte de adoptarea oricăror măsuri prevăzute la alineatul (1), autoritatea competentă a statului membru de origine informează facilitatorul și consultă membrii colegiului în cauză. Membrii colegiului depun toate eforturile posibile, în limitele competențelor lor, pentru a ajunge la un acord cu privire la necesitatea de a întreprinde oricare dintre măsurile prevăzute la alineatul (1).

În cazul în care nu se ajunge la un acord între membrii colegiului, autoritatea competentă a statului membru de origine solicită avizul CESR, din proprie inițiativă sau la solicitarea oricărui membru al colegiului. CESR emite avizul său în termen de zece zile lucrătoare de la primirea cererii.

În cazul în care nu se ajunge la un acord între membrii colegiului cu privire la adoptarea oricăror măsuri prevăzute la alineatul (1) în termen de 15 zile lucrătoare de la data la care chestiunea a fost notificată facilitatorului în conformitate cu primul paragraf, autoritatea competentă a statului membru de origine poate adopta o decizie. Orice divergență între această decizie și opiniile exprimate de ceilalți membri ai colegiului sau, după caz, avizul emis de CESR se motivează. Autoritatea competentă a statului membru de origine în cauză notifică de îndată facilitatorului și CESR decizia adoptată.

Prezentul alineat se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 20.

Articolul 25

Măsurile de supraveghere adoptate de autoritățile competente, altele decât autoritatea competentă a statului membru de origine

(1) În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru a constatat că o agenție de rating de credit înregistrată ale cărei ratinguri sunt utilizate pe teritoriul său încalcă obligațiile care decurg din prezentul regulament, aceasta poate lua măsurile următoare:

- (a) să adopte toate măsurile de supraveghere prevăzute la articolul 24 alineatul (1) literele (e) și (f);
- (b) să adopte măsurile prevăzute la articolul 24 alineatul (1) litera (d) care țin de competența sa și, în acest caz, să țină seama în mod corespunzător de măsurile întreprinse deja sau preconizate de către autoritatea competentă a statului membru de origine;
- (c) să impună suspendarea utilizării ratingurilor de credit, acordate de respectiva agenție de rating de credit, în scopuri de reglementare de către instituțiile menționate la articolul 4 alineatul (1) ale căror sedii sociale sunt situate în jurisdicția sa, sub rezerva perioadei de tranziție prevăzute la articolul 24 alineatul (2);
- (d) să solicite colegiului în cauză să analizeze necesitatea măsurilor menționate la articolul 24 alineatul (1) literele (b), (c) și (d).

(2) Înainte de adoptarea măsurilor prevăzute la alineatul (1) literele (a), (b) și (c), autoritatea competentă informează facilitatorul și consultă membrii colegiului în cauză. Membrii colegiului depun toate eforturile posibile, în limitele competențelor lor, pentru a ajunge la un acord cu privire la necesitatea de a întreprinde oricare dintre măsurile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b). În cazul în care nu se ajunge la un acord, facilitatorul solicită avizul CESR, din proprie inițiativă sau la cererea oricărui membru al colegiului. CESR emite avizul său în termen de zece zile lucrătoare de la primirea cererii.

(3) În cazul în care nu se ajunge la un acord între membrii colegiului în cauză în termen de 15 zile lucrătoare de la data la care chestiunea a fost notificată facilitatorului în conformitate cu alineatul (2), autoritatea competentă a statului membru în cauză poate adopta o decizie. Orice divergență între această decizie și opiniile exprimate de ceilalți membri ai colegiului sau, după caz, avizul emis de CESR se motivează. Autoritatea competentă a statului membru în cauză notifică de îndată facilitatorului și CESR decizia adoptată.

(4) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 20.

CAPITOLUL III

Cooperarea între autoritățile competente

Articolul 26

Obligația de cooperare

(1) Autoritățile competente ale statelor membre cooperează atunci când este necesar în sensul prezentului regulament, inclusiv în cazurile în care practicile care fac obiectul unei investigații nu constituie o încălcare a oricărui act cu putere de lege sau norme administrative în vigoare în statul membru în cauză.

(2) De asemenea, autoritățile competente cooperează îndeaproape cu autoritățile competente responsabile cu supravegherea întreprinderilor menționate la articolul 4 alineatul (1).

Articolul 27

Schimbul de informații

(1) Autoritățile competente își comunică fără întârziere informațiile necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile care le revin în temeiul prezentului regulament.

(2) Autoritățile competente pot transmite autorităților competente responsabile cu supravegherea întreprinderilor menționate la articolul 4 alineatul (1), băncilor centrale, Sistemului European al Băncilor Centrale și Băncii Centrale Europene, în calitatea lor de autorități monetare și, după caz, altor autorități publice însărcinate cu supravegherea sistemelor de plată și de decontare, informații confidențiale destinate îndeplinirii misiunilor lor. De asemenea, nimic nu împiedică aceste autorități sau organisme să comunice autorităților competente orice informații necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 28

Cooperarea în cazul unei cereri referitoare la inspecții sau investigații la fața locului

(1) Autoritatea competentă a unui stat membru poate solicita asistența autorității competente a unui alt stat membru cu privire la inspecțiile sau investigațiile la fața locului.

Autoritatea competentă care a făcut solicitarea informează CESR de orice cerere vizată la primul paragraf. Autoritățile competente pot solicita CESR să își asume coordonarea unei investigații sau inspecții cu efect transfrontalier.

(2) Atunci când o autoritate competentă primește o cerere de efectuare a unei inspecții sau investigații la fața locului din partea autorității competente a unui alt stat membru, aceasta poate:

- (a) să efectueze ea însăși inspecția sau investigația la fața locului;
- (b) să permită autorității competente care a introdus cererea participarea la o inspecție sau investigație la fața locului;

- (c) să permită autorității competente care a introdus cererea efectuarea inspecției sau investigației la fața locului;
- (d) să numească auditori sau experți care să efectueze inspecția sau investigația la fața locului; sau
- (e) să împartă sarcinile specifice legate de supravegherea activităților cu cealaltă autoritate competentă.

Articolul 29

Colegiile autorităților competente

(1) În termen de zece zile lucrătoare de la data primirii unei cereri de înregistrare, în conformitate cu articolul 15, autoritatea competentă a statului membru de origine sau, în cazul unui grup de agenții de rating de credit, autoritatea competentă a statului membru de origine al agenției de rating de credit mandatată în temeiul articolului 15 alineatul (2) instituie un colegiu al autorităților competente pentru a facilita exercitarea atribuțiilor prevăzute la articolele 4, 5, 6, 16, 17, 20, 24, 25 și 28.

(2) Colegiul este alcătuit din autoritatea competentă a statului membru de origine și din autoritățile competente menționate la alineatul (3), în cazul unei singure agenții de rating de credit, respectiv din autoritățile competente ale statului membru de origine și din autoritățile competente menționate la alineatul (3), în cazul unui grup de agenții de rating de credit.

(3) O autoritate competentă, alta decât cea a statului membru de origine, poate decide în orice moment să devină membru al colegiului, cu condiția ca:

- (a) o sucursală a agenției de rating de credit sau a unei întreprinderi din grupul agențiilor de rating de credit să fie stabilită în jurisdicția sa; sau
- (b) utilizarea în scopuri de reglementare a ratingurilor de credit acordate de agenția de rating de credit sau de grupul de agenții de rating de credit în cauză să aibă loc la scară largă sau să aibă un impact semnificativ în jurisdicția sa sau să fie susceptibilă să aibă un astfel de impact.

(4) Autoritățile competente, altele decât membrii colegiului în sensul alineatului (3), în ale căror jurisdicții se utilizează ratingurile de credit acordate de agenția de rating de credit sau de grupul de agenții de rating de credit în cauză, pot participa la reuniunile sau la activitățile colegiului.

(5) În termen de 15 zile lucrătoare de la data instituirii colegiului, membrii colegiului selectează un facilitator, iar în cazul în care nu ajung la un acord în acest sens consultă CESR. În acest scop se iau în considerare cel puțin următoarele criterii:

- (a) relația dintre autoritatea competentă și agenția de rating sau grupul de agenții de rating;
- (b) măsura în care ratingurile de credit vor fi utilizate în scopuri de reglementare în cadrul unui anumit teritoriu sau al anumitor teritorii;
- (c) locul din Comunitate în care agenția de rating sau grupul de agenții de rating desfășoară sau intenționează să desfășoare cea mai mare parte a activităților de rating; și

- (d) rațiuni practice de ordin administrativ, optimizarea sarcinilor și o repartizare adecvată a volumului de muncă.

Membrii colegiului reevaluează facilitatorul selectat cel puțin o dată la cinci ani, pentru a garanta faptul că acesta rămâne cel mai adecvat în funcție de criteriile prevăzute la primul paragraf.

- (6) Facilitatorul prezidează reuniunile colegiului, coordonează acțiunile acestuia și asigură schimbul eficient de informații între membrii colegiului.

- (7) Pentru a asigura cooperarea strânsă între autoritățile competente din cadrul colegiului, facilitatorul stabilește, în termen de 10 zile lucrătoare de la selectarea sa, modalități scrise de coordonare în cadrul acestuia cu privire la următoarele aspecte:

- (a) informațiile care pot fi schimbate între autoritățile competente;
- (b) procesul decizional între autoritățile competente, fără a aduce atingere articolelor 16, 17 și 20;
- (c) cazurile în care autoritățile competente trebuie să se consulte reciproc;
- (d) cazurile în care autoritățile competente trebuie să aplice mecanismul de mediere menționat la articolul 31; și
- (e) cazurile în care autoritățile competente poate delega sarcini de supraveghere în conformitate cu articolul 30.

(8) În cazul în care nu se ajunge la un acord cu privire la modalitățile scrise de coordonare prevăzute la alineatul (7), orice membru al colegiului poate sesiza CESR în legătură cu acest lucru. Facilitatorul ia în considerare în mod corespunzător avizul emis de CESR referitor la modalitățile scrise de coordonare înainte de a se ajunge la un acord asupra textului final. Modalitățile scrise de coordonare sunt incluse într-un document unic care conține motivația temeinică a oricărei diferențe semnificative față de avizul CESR. Facilitatorul transmite modalitățile scrise de coordonare membrilor colegiului și CESR.

Articolul 30

Delegarea sarcinilor între autoritățile competente

Autoritatea competentă a statului membru de origine poate delega oricare dintre sarcinile sale unei autorități competente a unui alt stat membru, cu condiția acordului acesteia din urmă. Delegarea sarcinilor nu afectează responsabilitatea autorității competente care a delegat sarcinile respective.

Articolul 31

Mediere

- (1) CESR instituie un mecanism de mediere pentru a asista autoritățile competente în cauză în adoptarea unei poziții comune.

- (2) În cazul unui dezacord între autoritățile competente cu privire la o evaluare sau o acțiune prevăzută în prezentul regulament,

acestea adresează chestiunea CESR pentru mediere. Autoritățile competente implicate țin cont în mod corespunzător de avizul emis de CESR și oferă motivația temeinică a oricărei diferențe semnificative față de avizul CESR.

Articolul 32

Secretul profesional

(1) Obligația de a păstra secretul profesional se aplică tuturor persoanelor care lucrează sau care au lucrat pentru CESR, pentru autoritatea competentă sau pentru oricare alte autorități sau persoane cărora autoritatea competentă le-a delegat sarcini, inclusiv revizorilor și experților mandatați de respectiva autoritate. Informațiile care intră sub incidența secretului profesional nu sunt divulgate niciunei alte persoane sau autorități, cu excepția cazului în care divulgarea este necesară în cadrul procedurilor judiciare.

(2) Toate informațiile schimbate între CESR și autoritățile competente și între autoritățile competente în conformitate cu prezentul regulament sunt considerate drept confidențiale, cu excepția cazului în care CESR sau autoritățile competente precizează, la momentul comunicării, că astfel de informații pot fi divulgate sau a cazului în care divulgarea este necesară în cadrul procedurilor judiciare.

Articolul 33

Divulgarea informațiilor furnizate de un alt stat membru

Autoritatea competentă a unui stat membru poate divulga informații primite de la autoritatea competentă a altui stat membru numai dacă a obținut acordul explicit al autorității competente care i-a transmis informațiile și, atunci când este cazul, informațiile sunt divulgate numai în scopul pentru care respectiva autoritate competentă și-a dat acordul sau dacă o astfel de divulgare este necesară în cadrul procedurilor judiciare.

CAPITOLUL IV

Cooperare cu țările terțe

Articolul 34

Acord privind schimbul de informații

Autoritățile competente pot încheia acorduri de cooperare referitoare la schimbul de informații cu autoritățile competente din țări terțe cu condiția ca informațiile comunicate să beneficieze de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 32.

Acest schimb de informații trebuie să fie destinat îndeplinirii sarcinilor autorităților competente respective.

În ceea ce privește transferul de date personale unei țări terțe, statele membre aplică Directiva 95/46/CE.

Articolul 35

Divulgarea de informații furnizate de țările terțe

Autoritatea competentă a unui stat membru poate divulga informații primite de la autoritatea competentă a altui stat membru sau

a unei țări terțe numai dacă a obținut acordul explicit al autorității competente care i-a transmis informațiile și dacă, atunci când este cazul, informațiile sunt divulgate numai în scopul pentru care respectiva autoritate competentă și-a dat acordul sau dacă o astfel de divulgare este necesară în cadrul procedurilor judiciare.

TITLUL IV

SANCTIUNI, PROCEDURA COMITETULUI, RAPORTARE ȘI DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

CAPITOLUL I

Sanctiuni, procedura comitetului și raportare

Articolul 36

Sanctiuni

Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor care se aplică în cazul încălcării dispozițiilor prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Statele membre se asigură că autoritatea competentă face publice toate sancțiunile impuse pentru încălcarea prezentului regulament, cu excepția cazurilor în care publicarea acestor sancțiuni ar perturba grav piețele financiare sau ar aduce un prejudiciu disproporționat părților implicate.

Până la 7 decembrie 2010, Comisiei îi sunt notificate de către statele membre dispozițiile menționate la primul paragraf. Statele membre notifică fără întârziere Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a acestora.

Articolul 37

Modificarea anexelor

Comisia poate modifica anexele pentru a ține cont de evoluțiile, inclusiv de la nivel internațional, ale piețelor financiare, mai ales în ceea ce privește noile instrumente financiare și convergența practicilor de supraveghere.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 38 alineatul (2).

Articolul 38

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru valori mobiliare, instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei ⁽¹⁾.

(¹) JO L 191, 13.7.2001, p. 45.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

Termenul stabilit la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

Articolul 39

Rapoarte

(1) Până la 7 decembrie 2012, Comisia evaluează punerea în aplicare a prezentului regulament, inclusiv gradul de încredere acordat ratingurilor de credit în Comunitate, impactul asupra nivelului de concentrare pe piața ratingului de credit, costurile și beneficiile efectelor regulamentului, precum și adecvarea plăților primite de agențiile de rating de credit de la entitățile cărora li se acordă ratinguri („issuer-pays model”) și transmite un raport pe această temă Parlamentului European și Consiliului.

(2) Până la 7 decembrie 2010, ca urmare a discuțiilor cu autoritățile competente, Comisia evaluează punerea în aplicare a titlului III din prezentul regulament, în special cooperarea autorităților competente, statutul juridic al CESR și practicile de supraveghere. Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aceasta, însoțit, după caz, de propuneri de revizuire a titlului menționat.

Raportul conține o trimitere la propunerea Comisiei din 12 noiembrie 2008 referitoare la un regulament privind agențiile de rating de credit și la raportul din 23 martie 2009 al Comisiei pentru afaceri economice și monetare din Parlamentul European referitor la propunerea respectivă.

(3) Până la 7 decembrie 2010, ca urmare a evoluțiilor cadrului de reglementare și de supraveghere a agențiilor de rating de credit din țările terțe, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului referitor la efectele acestor evoluții și ale dispozițiilor tranzitorii menționate la articolul 40 asupra stabilității piețelor financiare din Comunitate.

CAPITOLUL II

Dispoziții tranzitorii și finale

Articolul 40

Dispoziții tranzitorii

Agențiile de rating de credit care își desfășurau activitatea în Comunitate înainte de 7 iunie 2010 (agențiile de rating de credit existente) și care intenționează să depună o cerere de înregistrare în temeiul prezentului regulament adoptă toate măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor sale până la 7 septembrie 2010.

Agențiile de rating de credit depun cererea de înregistrare nu mai devreme de 7 iunie 2010. Agențiile de rating de credit existente depun cererea de înregistrare până la 7 septembrie 2010.

Agențiile de rating de credit existente pot continua să acorde ratinguri de credit care pot fi utilizate în scopuri de reglementare de către instituțiile financiare în conformitate cu articolul 4 alineatul (1), cu excepția cazului în care înregistrarea este refuzată. În cazul în care înregistrarea este refuzată, se aplică articolul 24 alineatul (2).

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 septembrie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
C. MALMSTRÖM

Articolul 41

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la data intrării în vigoare. Cu toate acestea:

- articolul 4 alineatul (1) se aplică de la 7 decembrie 2010; și
- articolul 4 alineatul (3) literele (f), (g) și (h) se aplică de la 7 iunie 2011.

ANEXA I

INDEPENDENȚA ȘI EVITAREA CONFLICTELOR DE INTERESE

Secțiunea A

Cerințe organizatorice

1. Agenția de rating de credit are un consiliu de administrație sau de supraveghere. Cadrele sale superioare de conducere garantează:
 - (a) independența activităților de rating de credit, inclusiv față de orice influențe sau constrângeri politice și economice;
 - (b) identificarea și gestionarea corectă și divulgarea conflictelor de interese;
 - (c) respectarea de către agenția de rating a celorlalte cerințe prevăzute în prezentul regulament.
2. Agenția de rating de credit este organizată într-un mod care garantează faptul că interesul său comercial nu afectează independența și exactitatea activităților de rating de credit.

Cadrele superioare de conducere ale agenției de rating au o bună reputație, precum și experiență și competențe suficiente și asigură o gestiune corespunzătoare și prudentă a agenției.

Cel puțin o treime, dar nu mai puțin de doi dintre membrii consiliului de administrație sau de supraveghere al agenției de rating sunt membri independenți, neimplicați direct în activitățile de rating de credit.

Remunerarea membrilor independenți ai consiliului de administrație sau de supraveghere nu este legată de performanța comercială a agenției și este astfel stabilită încât să garanteze imparțialitatea acestora. Mandatele membrilor independenți ai consiliului de administrație sau de supraveghere au o durată prestabilită care nu depășește cinci ani și nu sunt reînnoibile. Revocarea acestor membri independenți nu este posibilă decât în cazul unei erori profesionale grave sau al unei deficiențe profesionale.

Majoritatea membrilor consiliului de administrație sau de supraveghere, inclusiv membrii independenți ai acestuia, au suficientă competență în domeniul serviciilor financiare. În cazul în care agenția de rating acordă ratinguri instrumentelor financiare structurate, cel puțin un membru independent și un alt membru al acestui consiliu au cunoștințe aprofundate și experiență la un nivel superior în ceea ce privește piețele instrumentelor financiare structurate.

În afară de responsabilitatea globală a consiliului, membrii independenți ai acestuia au sarcini specifice de a monitoriza:

- (a) elaborarea politicii de rating și a metodologiilor pe care agenția de rating le utilizează în activitățile de rating de credit;
- (b) eficacitatea sistemului intern de control al calității al agenției de rating cu privire la activitățile de rating de credit;
- (c) eficacitatea măsurilor și a procedurilor instituite pentru a asigura identificarea, eliminarea sau gestionarea și divulgarea în mod corespunzător a conflictelor de interese; și
- (d) procedurile de respectare a legislației și de guvernare, inclusiv eficiența funcției de revizuire menționată la punctul 9 din prezenta secțiune.

Opiniile membrilor independenți ai consiliului de administrație sau de supraveghere cu privire la aspectele menționate la literale (a)-(d) sunt prezentate consiliului respectiv în mod periodic și sunt comunicate, la cerere, autorității competente.

3. Agenția de rating de credit instituie politici și proceduri corespunzătoare care să asigure respectarea obligațiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament.
4. Agenția de rating de credit dispune de proceduri contabile și administrative sigure, de mecanisme de control intern, de tehnici eficiente de evaluare a riscurilor și de dispozitive eficiente de control și de salvagardare a sistemelor sale informatice.

Mecanismele de control intern sunt concepute astfel încât să garanteze respectarea deciziilor și a procedurilor la toate nivelurile agenției de rating.

Agenția de rating de credit aplică și menține proceduri decizionale și o structură organizatorică în cadrul căreia structurile ierarhice sunt stabilite, iar funcțiile și responsabilitățile sunt repartizate în mod clar și documentat.

5. Agenția de rating de credit instituie și menține un departament responsabil de funcția permanentă și eficace de verificare a conformității (funcția de verificare a conformității), care funcționează în mod independent. Funcția de verificare a conformității monitorizează și raportează cu privire la respectarea de către agenția de rating și angajații săi a obligațiilor care îi revin agenției de rating în temeiul prezentului regulament. Funcția de verificare a conformității cuprinde:
 - (a) monitorizarea și evaluarea periodică a gradului de adecvare și de eficacitate a măsurilor și a procedurilor aplicate în conformitate cu punctul 3, precum și a acțiunilor întreprinse pentru remedierea deficiențelor agenției de rating cu privire la respectarea obligațiilor care îi revin;
 - (b) oferirea de consultanță și asistență cadrelor de conducere, analiștilor de rating, angajaților și oricărei alte persoane fizice ale cărei servicii se află la dispoziția sau sub controlul agenției de rating, precum și oricărei persoane care are o legătură directă sau indirectă cu agenția printr-o relație de control și care este responsabilă cu desfășurarea de activități de rating, în vederea respectării obligațiilor care îi revin agenției de rating în temeiul prezentului regulament.
6. Pentru a permite persoanelor care îndeplinesc funcția de verificare a conformității să își îndeplinească responsabilitățile în mod corespunzător și independent, agenția de rating de credit se asigură că sunt respectate următoarele condiții:
 - (a) persoana însărcinată cu funcția de verificare a conformității trebuie să dețină autoritatea, resursele și competența necesare și să aibă acces la toate informațiile pertinente;
 - (b) trebuie să fie numit un responsabil cu funcția de verificare a conformității și cu întocmirea tuturor rapoartelor referitoare la verificarea conformității, necesare în conformitate cu punctul 3;
 - (c) cadrele de conducere, analiștii de rating, angajații, precum și orice altă persoană fizică ale cărei servicii se află la dispoziția sau sub controlul agenției de rating de credit sau orice persoană care are o legătură directă sau indirectă cu agenția printr-o relație de control și care este implicată în funcția de verificare a conformității nu trebuie să fie implicați în desfășurarea activităților de rating de credit pe care le monitorizează;
 - (d) remunerarea responsabilului cu funcția de verificare a conformității nu este legată de performanța comercială a agenției de rating de credit și este astfel stabilită încât să garanteze imparțialitatea acestuia.

Responsabilul cu funcția de verificare a conformității asigură identificarea și eliminarea în mod corespunzător a conflictelor de interese în legătură cu persoanele puse la dispoziția funcției de verificare a conformității.

Responsabilul cu funcția de verificare a conformității prezintă periodic cadrelor superioare de conducere și membrilor independenți ai consiliului de administrație sau de supraveghere rapoarte cu privire la îndeplinirea atribuțiilor sale.

7. Agenția de rating de credit instituie dispozitive organizaționale și administrative adecvate și eficace pentru a preveni, a identifica, a elimina sau gestiona și pentru a divulga conflictele de interese la care se face referire în secțiunea B punctul 1. Agenția asigură ținerea evidenței atât a tuturor riscurilor importante care amenință independența activităților de rating, inclusiv normele referitoare la analiștii de rating prevăzute în secțiunea C, cât și a măsurilor de protecție aplicate pentru a atenua aceste riscuri.
8. Agenția de rating de credit utilizează sisteme, resurse și proceduri adecvate pentru a asigura continuitatea și regularitatea desfășurării activităților sale de rating.
9. Agenția de rating de credit instituie un departament de revizuire responsabil cu examinarea periodică a metodologiilor, modelelor și principalelor ipoteze de rating, inclusiv matematice și de corelare, și a oricăror modificări sau schimbări semnificative ale acestora, precum și a gradului de adecvare a acestor metodologii, metode și ipoteze în cazul în care sunt utilizate sau se intenționează utilizarea acestora în vederea evaluării noilor instrumente financiare.

Acest departament de revizuire trebuie să fie independent de departamentele responsabile pentru activitățile de rating și să raporteze membrilor consiliului de administrație sau de supraveghere menționat la punctul 2 din prezenta secțiune.

10. Agenția de rating de credit monitorizează și evaluează gradul de adecvare și de eficacitate a sistemelor, a mecanismelor interne de control și a dispozitivelor sale instituie în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament și adoptă măsurile adecvate pentru remedierea eventualelor deficiențe.

Secțiunea B**Cerințe operaționale**

1. Agenția de rating de credit identifică, elimină sau gestionează și divulgă în mod clar și vizibil orice conflict de interese existent sau potențial care ar putea influența analizele și opiniile analiștilor săi de rating, ale angajaților săi sau ale oricăror alte persoane fizice ale căror servicii se află la dispoziția sau sub controlul agenției de rating și care sunt implicate în mod direct în acordarea de ratinguri de credit, precum și ale persoanelor care aprobă aceste ratinguri.
2. Agenția de rating de credit publică numele entităților cărora li se acordă ratinguri sau ale părților terțe legate de acestea care generează mai mult de 5 % din venitul său anual.
3. Agenția de rating de credit nu acordă ratinguri de credit sau, în cazul unui rating existent, anunță imediat că ratingul de credit este potențial compromis, în următoarele situații:
 - (a) agenția de rating de credit sau persoanele menționate la punctul 1 dețin în mod direct sau indirect instrumente financiare ale entității căreia i se acordă ratingul sau ale oricărei părți terțe legate de aceasta sau dețin orice alt fel de participație directă sau indirectă în această entitate sau parte terță, alta decât participațiile în organisme de plasament colectiv diversificat, inclusiv fondurile de plasament, cum ar fi fondurile de pensii sau asigurările de viață;
 - (b) ratingul de credit acordat privește o entitate căreia i se acordă un rating sau o parte terță legată de aceasta care este legată în mod direct sau indirect de agenția de rating de credit printr-o relație de control;
 - (c) persoana menționată la punctul 1 este membru al consiliului de administrație sau de supraveghere al entității căreia i se acordă ratingul de credit sau al unei părți terțe legate de aceasta; sau
 - (d) un analist de rating care a participat la stabilirea ratingului sau o persoană care a aprobat ratingul de credit a avut relații cu entitatea căreia i se acordă ratingul sau cu o parte terță legată de aceasta, situație care ar putea cauza un conflict de interese.

Agenția de rating de credit apreciază imediat și dacă sunt motive pentru restabilirea ratingului sau pentru retragerea ratingului de credit existent.

4. Nicio agenție de rating de credit nu furnizează consultanță sau servicii de consiliere entității căreia i se acordă un rating sau unei părți terțe legate de aceasta cu privire la structura socială sau juridică, activele, pasivele sau activitățile acestora.

Agenția de rating de credit poate furniza servicii, altele decât realizarea de ratinguri de credit (servicii auxiliare). Serviciile auxiliare nu constituie activități de rating de credit și includ prognoze de piață, estimări ale tendințelor economice, analize de preț și alte analize generale de date, precum și serviciile de distribuție conexe.

Agenția de rating de credit se asigură că furnizarea serviciilor auxiliare nu creează conflicte de interese cu activitatea sa de rating de credit și comunică în rapoartele finale de rating orice servicii auxiliare prestate entității căreia i se acordă ratingul sau oricărei părți terțe legate de aceasta.

5. Agenția de rating de credit se asigură că analiștii de rating sau persoanele care aprobă ratingurile nu fac propuneri sau recomandări, în mod formal sau informal, referitoare la modul în care este conceput instrumentul financiar căruia agenția de rating urmează să îi acorde un rating.
6. Agenția de rating de credit concepe canalele sale de raportare și comunicare în așa fel încât să asigure independența persoanelor menționate la punctul 1 în raport cu celelalte activități cu caracter comercial ale agenției.
7. Agenția de rating de credit asigură ținerea unei evidențe adecvate și, după caz, a pistelor de audit ale activităților sale de rating. Această evidență include:
 - (a) pentru fiecare decizie de acordare a unui rating de credit, identitatea analiștilor de rating care participă la stabilirea ratingului, identitatea persoanelor care au aprobat ratingul de credit, informații privind existența sau absența unei solicitări de acordare a ratingului și data la care a fost acordat ratingul de credit;
 - (b) evidențele contabile ale onorariilor primite de la entitatea căreia i se acordă ratingul, de la orice parte terță legată de aceasta sau de la orice utilizator al ratingului;
 - (c) evidențele contabile pentru fiecare abonat la ratinguri de credit sau la servicii conexe;

- (d) evidențe privind procedurile și metodologiile stabilite și utilizate de agenția de rating în determinarea ratingurilor de credit;
 - (e) evidențele și dosarele interne, inclusiv informațiile și documentele de lucru fără caracter public, utilizate în fundamentarea deciziei de acordare a ratingului;
 - (f) rapoartele de analiză de credit, rapoartele de evaluare de credit, rapoartele confidențiale de rating și documentele interne, inclusiv informațiile și documentele de lucru fără caracter public, utilizate în fundamentarea opiniilor exprimate în aceste rapoarte;
 - (g) evidențe ale procedurilor și măsurilor aplicate de agenția de rating pentru a se conforma dispozițiilor din prezentul regulament; și
 - (h) copii ale comunicărilor interne și externe, inclusiv ale comunicărilor electronice, trimise și primite de agenția de rating și de angajații săi, în legătură cu activitățile de rating.
8. Evidența și piste de audit menționate la punctul 7 sunt păstrate de agenția de rating de credit la sediul său cel puțin cinci ani și sunt comunicate la cerere autorităților competente ale statelor membre respective.
- În cazul retragerii înregistrării unei agenții de rating, evidențele sunt păstrate o perioadă suplimentară de cel puțin trei ani.
9. Evidențele care expun drepturile și obligațiile agenției de rating de credit și, respectiv, ale entității căreia i se acordă ratingul sau ale părților terțe legate de aceasta, în cadrul unui contract de prestare de servicii de rating de credit, sunt păstrate cel puțin pe durata relației agenției cu entitatea căreia i se acordă ratingul sau cu părțile terțe legate de aceasta.

Secțiunea C

Norme referitoare la analiza de rating și la alte persoane implicate direct în activitățile de rating de credit

1. Analizii de rating, angajații agenției de rating de credit și orice alte persoane fizice ale căror servicii se află la dispoziția sau sub controlul agenției și care sunt implicate în mod direct în activitățile de rating de credit, precum și persoanele care au legături strânse cu acestea, în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 2004/72/CE ⁽¹⁾, nu vând, nu cumpără și nu se angajează în nicio tranzacție cu niciun instrument financiar emis, garantat sau în alt fel susținut de o entitate căreia i se acordă un rating care reprezintă responsabilitatea primară de analiză a persoanelor respective, cu excepția participațiilor în organisme de plasament colectiv diversificat inclusiv fondurile de plasament, cum ar fi fondurile de pensii și asigurările de viață.
2. Niciuna dintre persoanele menționate la punctul 1 nu participă la stabilirea ratingului de credit acordat oricărei entități și nu îl influențează în niciun fel, dacă persoana respectivă:
 - (a) deține instrumente financiare ale entității căreia i se acordă ratingul, altele decât participațiile în organisme de plasament colectiv diversificat;
 - (b) deține instrumente financiare ale unei entități aflate în legătură cu o entitate căreia i se acordă un rating, fapt care poate cauza un conflict de interese sau poate fi perceput ca o posibilă sursă a unui conflict de interese. Sunt exceptate de la această regulă participațiile în organisme de plasament colectiv diversificat;
 - (c) a fost de curând angajat la entitatea căreia i se acordă ratingul sau a avut alte relații comerciale sau orice altfel de relații cu aceasta, situație care poate cauza sau poate fi percepută ca o posibilă cauză pentru un conflict de interese.
3. Agențiile de rating de credit se asigură că persoanele menționate la punctul 1:
 - (a) iau toate măsurile corespunzătoare pentru a proteja proprietatea și arhivele aflate în posesia agenției de rating de fraudă, furt sau alte forme de abuz, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților pe care le desfășoară, inclusiv de natura și sfera activităților de rating;
 - (b) nu dezvăluie nicio informație referitoare la ratinguri de credit sau la posibile viitoare ratinguri ale agenției, cu excepția celor transmise entității căreia i se acordă ratingul sau părților terțe legate de aceasta;

⁽¹⁾ Directiva 2004/72/CE a Comisiei din 29 aprilie 2004 privind normele de aplicare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește practicile comerciale admise, definirea informației confidențiale pentru instrumentele financiare derivate din produsele de bază, stabilirea listelor de persoane care au acces la informații confidențiale, declararea operațiunilor efectuate de persoanele care exercită responsabilități de conducere și notificarea operațiunilor suspecte (JO L 162, 30.4.2004, p. 70).

- (c) nu dezvăluie informații confidențiale încredințate agenției de rating analiștilor de rating sau angajaților unei persoane legate în mod direct sau indirect de agenție printr-o relație de control sau oricăror alte persoane fizice ale căror servicii se află la dispoziția sau sub controlul unei persoane legate în mod direct sau indirect de agenție printr-o relație de control și implicată în mod direct în activitățile de rating; și
- (d) nu utilizează și nu dezvăluie informații confidențiale în scopul realizării unor tranzacții cu instrumente financiare sau în orice alte scopuri, cu excepția celor legate de realizarea activităților de rating.
4. Persoanele menționate la punctul 1 nu solicită și nu acceptă bani, cadouri sau alte foloase de la nicio persoană care are relații de afaceri cu agenția de rating de credit.
5. În cazul în care o persoană dintre cele menționate la punctul 1 consideră că o altă persoană dintre cele menționate la punctul 1 a fost implicată în activități pe care prima persoană le consideră ilegale, aceasta din urmă raportează imediat informația respectivă responsabilului cu funcția de verificare a conformității, fără ca raportarea să aibă consecințe negative asupra persoanei care o realizează.
6. În cazul în care un analist de rating își încetează relația de muncă și se alătură unei entități căreia i se acordă un rating de credit, rating în a cărui realizare acesta a fost implicat, sau unei instituții financiare cu care acesta a avut relații în cadrul funcției ocupate la agenția de rating, agenția de rating verifică activitățile relevante realizate de analistul de rating respectiv în cursul unei perioade de doi ani dinainte de plecarea sa.
7. Nicio persoană dintre cele menționate la punctul 1 nu ocupă o poziție-cheie de conducere în cadrul entității căreia i se acordă un rating sau al unei părți terțe legate de aceasta în primele șase luni de la acordarea ratingului.
8. În sensul articolului 7 alineatul (4), agențiile de rating de credit se asigură că:
- (a) analiștii principali de rating nu participă la activități de rating referitoare la aceeași entitate căreia i se acordă un rating sau la părțile terțe legate de aceasta pe parcursul unei perioade mai mari de patru ani;
- (b) analiștii de rating nu participă la activități de rating de credit referitoare la aceeași entitate căreia i se acordă un rating sau la părțile terțe legate de aceasta pe parcursul unei perioade mai mari de cinci ani;
- (c) persoanele care aprobă ratingurile de credit nu participă la activități de rating de credit referitoare la aceeași entitate căreia i se acordă un rating sau la părțile terțe legate de aceasta pe parcursul unei perioade mai mari de șapte ani.

Persoanele menționate la primul paragraf literele (a), (b) și (c) nu pot fi implicate în activități de rating de credit referitoare la entitatea căreia i se acordă un rating sau la părțile terțe legate de aceasta menționate la literele indicate, pe parcursul unei perioade de doi ani de la expirarea perioadelor prevăzute la literele respective.

Secțiunea D

Norme referitoare la modul de prezentare a ratingurilor de credit

I. Obligații generale

1. Agenția de rating de credit se asigură că în ratingul de credit sunt indicate în mod clar și vizibil numele și funcția analistului principal de rating din fiecare activitate de rating, precum și numele și funcția persoanei care a avut responsabilitatea primară pentru aprobarea ratingului.
2. Agenția de rating de credit se asigură, cel puțin, că:
- (a) sunt indicate toate sursele importante folosite la realizarea ratingurilor de credit, inclusiv entitatea căreia i se acordă ratingul sau, dacă este cazul, o parte terță legată de aceasta, și că se precizează dacă ratingul de credit a fost comunicat entității în cauză sau părții terțe respective și modificat ca urmare a acestei comunicări înaintea acordării sale;
- (b) este clar indicată metodologia principală sau versiunea acestei metodologii care a servit la realizarea ratingului, cu o trimitere la descrierea sa completă; în cazul în care ratingul de credit se bazează pe mai multe metodologii sau dacă menționarea exclusivă a metodologiei principale ar putea să ducă la neglijarea, de către investitori, a altor aspecte importante ale ratingului de credit, inclusiv a unor ajustări sau devieri semnificative, agenția de rating explică acest lucru în rating și indică modul în care diversele metodologii sau celelalte aspecte sunt luate în calcul în ratingul respectiv;

- (c) sunt explicate semnificația fiecărei categorii de rating, definiția noțiunilor de incapacitate de plată și de recuperare, precum și orice avertizare adecvată cu privire la riscuri, inclusiv o analiză de sensibilitate a principalelor ipoteze relevante referitoare la rating, cum ar fi ipotezele matematice sau de corelare, acompaniată de prezentarea ratingurilor de credit atât în cel mai rău caz, cât și în cel mai bun caz;
 - (d) sunt indicate în mod clar și vizibil data la care ratingul de credit a fost publicat pentru prima oară și data la care a fost actualizat ultima oară; și
 - (e) se precizează dacă ratingul de credit vizează un instrument financiar nou-emis și dacă agenția de rating acordă un rating instrumentului financiar respectiv pentru prima dată.
3. Agenția de rating de credit informează entitatea a căreia îi acordă ratingul cu cel puțin 12 ore înainte de publicare cu privire la rezultatul ratingului și principalele considerente pe care se bazează acesta, astfel încât entitatea în cauză să aibă posibilitatea de a semnala eventualele erori materiale înainte de publicare.
4. Agenția de rating de credit indică în mod clar și vizibil, în momentul publicării unui rating de credit, toate atributele și limitele acestuia. În special, agenția de rating indică în mod vizibil, în momentul publicării unui rating, dacă apreciază drept satisfăcătoare calitatea informațiilor disponibile cu privire la entitatea a căreia i se acordă ratingul și în ce măsură a verificat informațiile care i-au fost furnizate de această entitate sau de o parte terță legată de aceasta. Dacă un rating se referă la un tip de entitate sau instrument financiar pentru care datele istorice sunt limitate, agenția de rating menționează în mod clar și vizibil limitările ratingului respectiv.

În cazul lipsei unor date fiabile sau al complexității structurii unui nou tip de instrument financiar sau în cazul în care calitatea informațiilor disponibile este nesatisfăcătoare sau ridică dubii serioase cu privire la capacitatea agenției de a acorda un rating credibil, agenția se abține de la acordarea ratingului sau retrage ratingul dacă acesta există deja.

5. Atunci când publică un rating, agenția de rating de credit explică, în comunicatul de presă sau în rapoarte, principalele elemente care se află la baza acestui rating.

În cazul în care obligațiile cu privire la informațiile prevăzute la punctele 1, 2 și 4 ar fi disproporționate în raport cu lungimea raportului distribuit, este suficient să fie menționat în mod clar și vizibil chiar în raport locul în care informațiile solicitate pot fi consultate direct și ușor, inclusiv prin furnizarea unei legături directe spre aceste mențiuni pe un site Internet adecvat al agenției de rating în cauză.

II. *Obligații suplimentare referitoare la ratingurile de credit ale instrumentelor financiare structurate*

1. În cazul în care o agenție de rating de credit atribuie un rating unui instrument financiar structurat, aceasta include în ratingul respectiv toate informațiile referitoare la analiza pierderilor și fluxurilor de trezorerie pe care a realizat-o sau pe care se bazează, precum și indicații privind eventualele modificări prognozate ale ratingului de credit.
2. Agenția de rating de credit menționează în ce măsură a evaluat procesele de diligență necesară, realizate la nivelul instrumentelor financiare de bază sau al altor active ale instrumentelor financiare structurate. Agenția de rating dezvăluie dacă a realizat vreo evaluare a unor astfel de procese de diligență necesară sau dacă s-a bazat pe evaluarea unei terțe părți, indicând în ce mod rezultatul unei astfel de evaluări influențează ratingul de credit.
3. Atunci când o agenție de rating de credit acordă ratinguri de credit unor instrumente financiare structurate, prezintă împreună cu metodologiile, modelele și principalele ipoteze referitoare la rating o serie de precizări care să clarifice ipotezele, parametrii, limitele și incertitudinile legate de modele și de metodologiile de rating utilizate în activitățile respective de rating, inclusiv simulările de crize realizate de agenție la stabilirea ratingurilor. Aceste precizări sunt clare și ușor de înțeles.
4. Agenția de rating de credit publică permanent informații despre toate produsele financiare structurate care îi sunt înaintate pentru evaluare inițială sau rating preliminar. Această publicare se face indiferent dacă emitenții încheie sau nu cu agenția de rating un contract pentru un rating definitiv.

Secțiunea E**Furnizarea informațiilor****I. Furnizarea informațiilor cu caracter general**

Agenția de rating de credit comunică, în general, faptul că este înregistrată în conformitate cu prezentul regulament și următoarele informații:

1. conflictele de interese existente și potențiale la care se face referire în secțiunea B punctul 1;
2. lista serviciilor auxiliare;
3. politica agenției de rating cu privire la publicarea ratingurilor de credit și la alte comunicări legate de acestea;
4. natura generală a condițiilor sale de remunerare;
5. metodologiile și descrierea modelelor și a ipotezelor principale ale ratingului, cum ar fi ipotezele matematice și de corelare utilizate în activitățile de rating, precum și modificările semnificative ale acestora;
6. orice modificare semnificativă a sistemelor, resurselor și procedurilor sale; și
7. atunci când este relevant, codul său de conduită.

II. Furnizarea informațiilor periodice

Agenția de rating de credit comunică periodic următoarele informații:

1. la fiecare șase luni, date legate de ratele istorice de incapacitate de plată ale categoriilor sale de rating, diferențiate în funcție de principalele zone geografice ale emitenților, și dacă aceste rate de incapacitate de plată ale acestor categorii s-au modificat de-a lungul timpului;
2. anual, următoarele informații:
 - (a) lista celor mai importanți 20 de clienți ai agenției de rating, clasați în funcție de venitul pe care îl generează; și
 - (b) lista clienților agenției de rating a căror contribuție la rata de creștere în generarea veniturilor agenției de rating pentru exercițiul financiar precedent a depășit rata de creștere a veniturilor totale ale agenției pentru exercițiul respectiv cu un factor mai mare de 1,5 ori. Fiecare dintre acești clienți este inclus pe listă numai dacă a generat, pentru exercițiul respectiv, mai mult de 0,25 % din veniturile mondiale totale ale agenției de rating.

În sensul prezentului punct, „client” înseamnă o entitate, filialele sale și entitățile asociate în care entitatea are participații de mai mult de 20 %, precum și orice altă entitate pentru care a negociat structurarea unei emisiuni de titluri de creanță în numele unui client și atunci când a fost plătit un comision, în mod direct sau indirect, agenției de rating pentru acordarea unui rating acestui titlu de creanță.

III. Raportul privind transparența

Agenția de rating de credit publică anual următoarele informații:

1. informații detaliate cu privire la structura juridică și deținerea capitalului său, inclusiv informații referitoare la participatii în sensul articolelor 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată ⁽¹⁾;
2. o descriere a mecanismului său de control intern care asigură calitatea activităților de rating;
3. statistici referitoare la repartizarea angajaților pentru realizarea de noi ratinguri de credit, pentru revizuirea de ratinguri de credit, pentru evaluarea metodologiilor sau a modelelor și pentru activitățile de conducere a agenției;

(1) JO L 390, 31.12.2004, p. 38.

4. o descriere a politicii privind ținerea evidențelor;
5. concluziile controlului său intern anual referitor la funcția de verificare a respectării independenței;
6. o descriere a politicii de rotație a personalului de conducere și a analiștilor de rating;
7. informații de natură financiară cu privire la veniturile agenției de rating, împărțite în venituri generate în urma activităților de rating și venituri independente de aceste activități, împreună cu o descriere completă a fiecăruia dintre aceste două tipuri de venit; și
8. o declarație privind governanța în sensul articolului 46a alineatul (1) din Directiva 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale ⁽¹⁾; în sensul acestei declarații, informațiile la care se face referire la articolul 46a alineatul (1) litera (d) din respectiva directivă sunt furnizate de agenția de rating indiferent dacă aceasta intră sau nu în domeniul de aplicare al Directivei 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare ⁽²⁾.

⁽¹⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

⁽²⁾ JO L 142, 30.4.2004, p. 12.

ANEXA II

INFORMAȚIILE CARE TREBUIE FURNIZATE ÎN CEREREA DE ÎNREGISTRARE

1. Numele complet al agenției de rating de credit și adresa sediului său social din Comunitate
 2. Numele și coordonatele unei persoane de contact și ale responsabilului cu verificarea conformității
 3. Statutul juridic
 4. Clasa ratingurilor de credit pentru care agenția de rating solicită înregistrarea
 5. Structura acționariatului
 6. Structura organizatorică și conducerea societății
 7. Resursele financiare pentru desfășurarea activităților de rating de credit
 8. Personalul agenției de rating și competențele acestuia
 9. Informații privind filialele agenției de rating
 10. Descrierea procedurilor și a metodologiilor utilizate în acordarea și revizuirea ratingurilor
 11. Politicile și procedurile aplicate pentru identificarea, gestionarea și divulgarea conflictelor de interese
 12. Informații referitoare la analiștii de rating
 13. Condițiile de remunerare și de evaluare a performanței
 14. Alte servicii decât activitățile de rating de credit, pe care agenția de rating intenționează să le presteze
 15. Programul activităților, inclusiv indicații cu privire la locul în care agenția prevede desfășurarea activităților principale, sucursalele care urmează a fi înființate și tipul de activități prevăzute
 16. Documente și informații detaliate cu privire la utilizarea preconizată a regimului de avizare
 17. Documente și informații detaliate cu privire la acordurile de externalizare preconizate, inclusiv cu privire la entitățile care își asumă funcții externalizate.
-

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2009/65/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 13 iulie 2009

de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM)

(reformare)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽¹⁾,

întrucât:

(1) Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ⁽²⁾ a fost modificată în mod substanțial de mai multe ori ⁽³⁾. Deoarece urmează să fie efectuate modificări suplimentare, directiva ar trebui reformată din motive de claritate.

(2) Directiva 85/611/CEE a contribuit în mod semnificativ la dezvoltarea și succesul sectorului european al fondurilor de investiții. Cu toate acestea, în pofida ameliorărilor introduse de la adoptarea sa, în special în 2001, necesitatea modificării cadrului juridic al OPCVM-urilor în vederea adaptării acestuia la piețele financiare ale secolului XXI a devenit din ce în ce mai evidentă. Cartea Verde a Comisiei din 12 iulie 2005 privind consolidarea cadrului UE privind fondurile de investiții a lansat o dezbatere publică cu privire la modul în care ar trebui modificată Directiva 85/611/CEE, pentru a face față noilor provocări. Acest proces de consultare intensivă a condus la concluzia generală acceptată că sunt necesare modificări substanțiale ale directivei respective.

(3) O coordonare a legislațiilor interne care reglementează organismele de plasament colectiv ar fi oportună pentru a apropia, la nivel comunitar, condițiile de concurență dintre aceste organisme și pentru a asigura o protecție mai eficientă și mai uniformă pentru deținătorii de titluri de participare. O astfel de coordonare facilitează eliminarea restricțiilor privind libera circulație, la nivel comunitar, a titlurilor de participare ale OPCVM-urilor.

(4) Având în vedere obiectivele menționate anterior, este de dorit să se prevadă, pentru OPCVM-urile stabilite în statele membre, norme comune de bază privind autorizarea, controlul, structura și activitatea lor și informațiile pe care acestea sunt obligate să le publice.

(5) Este necesar să se limiteze coordonarea legislațiilor statelor membre la OPCVM-urile de alt tip decât cele „închise”, care își oferă titlurile de participare spre vânzare către public în Comunitate. Este de dorit ca OPCVM-urile să aibă posibilitatea, ca parte a obiectivului lor de investiții, de a efectua investiții în instrumente financiare, altele decât valorile mobiliare, care sunt suficient de lichide. Instrumentele financiare care pot figura în portofoliul de active al OPCVM-urilor ar trebui enumerate în prezenta directivă. Selecția elementelor unui portofoliu de investiții prin intermediul unui indice este o tehnică de administrare.

(6) În cazul în care o dispoziție a prezentei directive impune unui OPCVM să ia măsuri, dispoziția în cauză ar trebui înțeleasă ca făcând referire la societatea de administrare atunci când un OPCVM este constituit ca fond deschis de investiții administrat de o societate de administrare sau care nu este în măsură să acționeze direct deoarece nu are personalitate juridică.

(7) Titlurile de participare emise de OPCVM-uri sunt considerate ca fiind instrumente financiare în sensul Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Avizul Parlamentului European din 13 ianuarie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 22 iunie 2009.

⁽²⁾ JO L 375, 31.12.1985, p. 3.

⁽³⁾ A se vedea anexa III partea A.

⁽⁴⁾ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

- (8) Autorizația acordată societății de administrare în statul membru de origine ar trebui să asigure protecția investitorului și solvabilitatea societăților de administrare, pentru a contribui la stabilitatea sistemului financiar. Abordarea adoptată în prezenta directivă constă în realizarea armonizării esențiale necesare și suficiente pentru a se ajunge la recunoașterea reciprocă a autorizării și a sistemelor de supraveghere prudențială, astfel încât să fie posibilă acordarea unei autorizări unice, valabilă în întreaga Comunitate, precum și aplicarea principiului supravegherii de către statul membru de origine.
- (9) Pentru a garanta faptul că societatea de administrare va fi în măsură să îndeplinească obligațiile care îi revin din activitățile sale și să își asigure astfel stabilitatea, sunt necesare un capital inițial și fonduri proprii suplimentare. Pentru a lua în considerare evoluțiile, în special din punctul de vedere al cerințelor de capital pentru riscul operațional în cadrul Comunității și al altor organisme internaționale, aceste cerințe, inclusiv recurgerea la garanții, ar trebui reexaminată.
- (10) Este necesar, pentru a proteja investitorii, să se asigure supravegherea internă a tuturor societăților de administrare, în special prin desemnarea a doi conducători și a utilizării unor mecanisme de control intern adecvate.
- (11) Principiul supravegherii de către statul membru de origine va permite societăților de administrare autorizate în statul membru de origine să desfășoare activitățile pentru care au fost autorizate în întreaga Comunitate prin crearea de sucursale sau în temeiul libertății de a presta servicii.
- (12) În ceea ce privește administrarea portofoliului colectiv (administrarea fondurilor deschise de investiții și a societăților de investiții), autorizarea acordată unei societăți de administrare în statul membru de origine ar trebui să îi permită acesteia desfășurarea următoarelor activități în statele membre gazdă, fără a aduce atingere capitolului XI: distribuția, prin constituirea unei sucursale, a titlurilor de participare la fondurile deschise de investiții armonizate administrate de către societatea respectivă în statul membru de origine; distribuția, prin constituirea unei sucursale, a acțiunilor societăților de investiții armonizate a căror administrare o asigură respectiva societate; distribuția titlurilor de participare la fondurile deschise de investiții armonizate sau a acțiunilor la societățile de investiții armonizate administrate de către alte societăți de administrare; desfășurarea tuturor celorlalte funcții și sarcini incluse în activitatea de administrare a portofoliului colectiv; administrarea activelor societăților de investiții constituite în alte state membre decât cel de origine; desfășurarea, pe bază de mandate și în contul societăților de administrare constituite în alt stat membru decât cel de origine, a funcțiilor incluse în activitatea de administrare a portofoliului colectiv. Atunci când o societate de administrare distribuie titlurile de participare la propriile fonduri deschise de investiții armonizate sau acțiunile la propriile societăți de investiții armonizate în statele membre gazdă, fără a înființa o sucursală, aceasta ar trebui să fie supusă numai normelor privind comercializarea transfrontalieră.
- (13) În ceea ce privește domeniul de activitate al societăților de administrare și pentru a se lua în considerare legislația națională și a permite acestor societăți să realizeze importante economii de scară, este oportun să se permită acestor societăți să desfășoare, de asemenea, și activitatea de administrare a portofoliilor individuale de investiții în baza mandatului acordat de investitori (administrare a portofoliilor individuale), inclusiv a celor deținute de fondurile de pensii, precum și alte activități conexe specifice legate de activitatea principală, fără a prejudicia stabilitatea unor astfel de societăți. Cu toate acestea, ar trebui prevăzute norme specifice pentru prevenirea conflictelor de interese atunci când societățile de administrare sunt autorizate să desfășoare atât activități de administrare a portofoliului colectiv, cât și activități de administrare a portofoliului individual.
- (14) Activitatea de administrare a portofoliilor individuale de investiții este un serviciu de investiții reglementat de Directiva 2004/39/CE. Pentru a asigura un cadru de reglementare uniform în acest domeniu, este de dorit ca societățile de administrare a căror autorizație include și acest serviciu să fie supuse condițiilor de funcționare prevăzute de directiva respectivă.
- (15) Statul membru de origine ar trebui, ca regulă generală, să poată stabili norme mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă, în special în ceea ce privește condițiile de autorizare, cerințele prudențiale și normele referitoare la raportare și la prospect.
- (16) Este de dorit să se stabilească norme care să definească condițiile prealabile în care o societate de administrare poate delega, pe bază de mandat, unor terți, sarcini și funcții specifice cu scopul de a crește eficiența administrării sale. Pentru a garanta o aplicare corectă a principiului supravegherii de către statul membru de origine, statele membre care acceptă aceste delegări ar trebui să se asigure de faptul că societatea de administrare căreia i s-a eliberat autorizația nu își deleagă în mod global funcțiile unuia sau mai multor terți, astfel încât să devină o entitate vidă, și că existența mandatelor nu împiedică buna exercitare a supravegherii societății de administrare. Aceste delegări de funcții proprii nu ar trebui, cu toate acestea, să afecteze în niciun fel răspunderea societății de administrare și a depozitarului în raport de deținătorii de titluri de participare și de autoritățile competente.
- (17) Pentru a asigura o concurență echitabilă și o supraveghere adecvată pe termen lung, Comisia ar trebui să aibă posibilitatea de a examina posibilitățile de armonizare a modalităților de delegare la nivel comunitar.

- (18) Principiul supravegherii de către statul membru de origine impune ca autoritățile competente să nu acorde sau să retragă autorizația în cazul în care factori precum conținutul programului de activități, distribuția geografică sau activitățile desfășurate efectiv indică în mod clar faptul că respectiva societate de administrare a optat pentru sistemul juridic al unui stat membru cu scopul de a se sustrage normelor mai stricte în vigoare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia intenționează să desfășoare sau desfășoară cea mai mare parte a activităților. În sensul prezentei directive, o societate de administrare ar trebui autorizată în statul membru în care se află sediul său social. Conform principiului supravegherii de către statul membru de origine, numai autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare ar trebui să fie considerate responsabile de supravegherea modului de organizare a societății de administrare, inclusiv a tuturor procedurilor și resurselor pentru exercitarea funcțiilor de gestionare menționate în anexa II, care ar trebui să se supună legislației statului membru de origine al societății de administrare.
- (19) În cazul în care OPCVM-ul este administrat de o societate de administrare autorizată într-un alt stat membru decât statul membru de origine al OPCVM-ului, societatea de administrare în cauză ar trebui să adopte și să instituie proceduri și modalități corespunzătoare pentru tratarea plângerilor adresate de investitori, de exemplu prin intermediul unor dispoziții corespunzătoare privind modalitățile de distribuție sau prin indicarea unei adrese în statul membru de origine al OPCVM-ului, care nu ar trebui neapărat să fie o adresă a societății de administrare. Societatea de administrare respectivă ar trebui să adopte, de asemenea, proceduri și modalități corespunzătoare pentru a furniza informații publicului sau autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului, la cererea acestora, de exemplu prin desemnarea unei persoane de contact din rândurile personalului societății de administrare, pentru a soluționa cererile de informații. Cu toate acestea, societățile de administrare în cauză nu ar trebui să fie obligate de legislația statului membru de origine al OPCVM-ului să aibă un reprezentant local în respectivul stat membru pentru a-și îndeplini aceste sarcini.
- (20) Autoritățile competente care autorizează OPCVM-urile ar trebui să ia în considerare regulile fondului deschis de investiții sau actele constitutive ale societății de investiții, alegerea depozitarului și capacitatea societății de administrare de a administra OPCVM-urile. În cazul în care societatea de administrare este stabilită în alt stat membru, autoritățile competente ar trebui să se poată baza pe un atestat emis de autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare cu privire la tipul de OPCVM pe care societatea de administrare este autorizată să-l administreze. Autorizarea unui OPCVM nu ar trebui să fie condiționată de cerințe suplimentare de capital la nivelul societății de administrare, de stabilirea sediului social al societății de administrare în statul membru de origine al OPCVM-ului și nici de locul de desfășurare a oricărei activități a societății de administrare în statul membru de origine al OPCVM-ului.
- (21) Autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare ar trebui să fie abilitate să supravegheze respectarea reglementărilor privind constituirea și funcționarea OPCVM-urilor, care ar trebui să fie supuse legislației statului membru de origine al OPCVM-ului. În acest sens, autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare ar trebui să poată obține informații direct de la societatea de administrare. În special, autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare pot solicita societăților de administrare să furnizeze informații privind tranzacțiile referitoare la investițiile OPCVM-urilor autorizate în statul membru în cauză, inclusiv informații conținute în registrele și evidențele acestor tranzacții și în conturile fondului. Pentru a remedia orice caz de încălcare a normelor aflate în responsabilitatea lor, autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare ar trebui să se poată baza pe cooperarea autorităților competente ale statului membru de origine al societății de administrare și, după caz, ar trebui să poată lua măsuri directe împotriva societății de administrare.
- (22) Statul membru de origine al OPCVM-ului ar trebui să aibă posibilitatea de a impune reglementări privind conținutul registrului deținătorilor de titluri de participare al OPCVM-ului. Organizarea ținerii registrului și locul păstrării acestuia ar trebui să fie totuși stabilite în reglementările interne ale societății de administrare.
- (23) Este necesar să se asigure statului membru de origine al OPCVM-ului toate mijloacele pentru remedierea oricărei încălcări a regulilor OPCVM-ului. În acest sens, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului ar trebui să poată lua măsuri preventive, precum și să aplice sancțiuni societății de administrare. În ultimă instanță, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita societății de administrare să înceteze să administreze OPCVM-ul. Statele membre ar trebui să prevadă dispozițiile necesare pentru a asigura administrarea corespunzătoare sau lichidarea OPCVM-ului într-un astfel de caz.
- (24) În scopul prevenirii unei supravegheri arbitrare și pentru a promova încrederea în eficacitatea supravegherii exercitate de autoritățile statului membru de origine, autorizarea ar trebui să fie refuzată în cazul în care un OPCVM este împiedicat să își comercializeze titlurile sale de participare în statul membru de origine. După autorizare, OPCVM-ul ar trebui să poată alege liber statul membru sau statele membre în care își va comercializa titlurile de participare în conformitate cu prezenta directivă.
- (25) Pentru a proteja interesele acționarilor și a asigura condiții de concurență echitabile pe piață pentru organisme de plasament colectiv armonizate, este necesar un capital inițial pentru societățile de investiții. Cu toate acestea, societățile de investiții care au desemnat o societate de administrare vor fi acoperite prin fondurile proprii suplimentare ale societății de administrare.

- (26) Atunci când sunt aplicabile norme privind coordonarea activităților și delegarea de funcții și în cazul în care o astfel de delegare de către societatea de administrare este permisă în temeiul legislației statului său membru de origine, societățile de investiții autorizate ar trebui să respecte astfel de norme, *mutatis mutandis*, fie în mod direct, în cazul în care nu au desemnat o societate de administrare autorizată în conformitate cu prezenta directivă, fie indirect, în cazul în care au desemnat o astfel de societate de administrare.
- (27) În pofida necesității unei consolidări între OPCVM-uri, fuziunile OPCVM-urilor se confruntă cu numeroase dificultăți juridice și administrative în Comunitate. Prin urmare, pentru a ameliora funcționarea pieței interne, este necesar să se prevadă dispoziții care să faciliteze fuziunile între OPCVM-uri (și compartimentele lor de investiții). Cu toate că unele state membre pot autoriza numai fondurile constituite pe bază de contract civil, fuziunile transfrontaliere între toate tipurile de OPCVM (fonduri constituite pe bază de contract civil, fonduri constituite prin act constitutiv și fonduri de tip „unit trust”) ar trebui permise și recunoscute de fiecare stat membru, fără a mai fi necesar ca statele membre să introducă noi forme juridice de OPCVM-uri în legislația națională.
- (28) Prezenta directivă are ca obiect tehnicile de fuziune cel mai des utilizate în statele membre. Acest lucru nu înseamnă că toate statele membre trebuie să introducă toate cele trei tehnici în legislațiile lor naționale, ci că fiecare stat membru ar trebui să recunoască transferul de active care rezultă din aceste tehnici de fuziune. Prezenta directivă nu împiedică OPCVM-urile să recurgă la alte tehnici într-un cadru exclusiv național, în cazul în care niciunul dintre OPCVM-urile implicate în fuziune nu a emis o notificare cu privire la comercializarea transfrontalieră a titlurilor sale de participare. Fuziunile naționale respective continuă să fie reglementate de dispozițiile aplicabile din legislația națională. Dispozițiile din legislația națională privind cvorumul nu ar trebui să facă discriminări între fuziunile naționale și cele transfrontaliere și nici nu ar trebui să fie mai stricte decât cele aplicabile fuziunilor de entități corporative.
- (29) Pentru a proteja interesele investitorilor, statele membre ar trebui să prevadă ca fuziunile naționale sau transfrontaliere propuse între OPCVM-uri să facă obiectul unei autorizări din partea autorităților lor competente. În ceea ce privește fuziunile transfrontaliere, autoritățile competente ale OPCVM-ului absorbit ar trebui să autorizeze fuziunea, astfel încât să garanteze că interesele deținătorilor de titluri de participare care vor schimba în mod efectiv OPCVM-urile sunt protejate corespunzător. În cazul în care fuziunea implică mai multe OPCVM-uri absorbite, iar respectivele OPCVM-uri au sedii în diferite state membre, fuziunea trebuie autorizată de autoritățile competente ale fiecărui OPCVM absorbit, în strânsă cooperare unele cu altele, inclusiv prin schimburi corespunzătoare de informații. Dat fiind faptul că interesele deținătorilor de titluri de participare ale OPCVM-urilor absorbante trebuie, de asemenea, protejate în mod adecvat, acestea ar trebui luate în considerare de autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului absorbit.
- (30) În plus, atât deținătorii de titluri de participare ale OPCVM-ului absorbit, cât și deținătorii de titluri de participare ale OPCVM-ului absorbant ar trebui să aibă dreptul să solicite răscumpărarea sau rambursarea titlurilor lor de participare sau, dacă este posibil, convertirea lor gratuită în titluri de participare ale unui alt OPCVM cu o politică de investiții asemănătoare care este administrat de aceeași societate de administrare sau de o altă societate afiliată. Acest drept nu ar trebui să facă obiectul unor taxe suplimentare, ci numai obiectul unor comisioane, care trebuie reținute exclusiv de către respectivul OPCVM pentru acoperirea costurilor de decapitalizare în orice situație, în conformitate cu prospectele OPCVM-ului absorbit și ale OPCVM-ului absorbant.
- (31) Ar trebui, de asemenea, asigurat controlul suplimentar al fuziunilor de către terți. Depozitarii fiecăruia dintre OPCVM-urile care participă la fuziune ar trebui să verifice conformitatea proiectului comun de fuziune cu dispozițiile aplicabile ale prezentei directive și cu regulile fondului OPCVM-ului. Un depozitar sau un auditor independent ar trebui să întocmească un raport în numele tuturor OPCVM-urilor care participă la fuziune, în care să valideze metodele de evaluare ale activelor și pasivelor respectivelor OPCVM-uri și metoda de calcul al ratei de schimb stabilite în proiectul comun de fuziune, precum și rata reală de schimb și, după caz, plata în numerar pe titlu de participare. Pentru a limita costurile aferente fuziunilor transfrontaliere, ar trebui să fie posibilă întocmirea unui raport unic pentru toate OPCVM-urile participante, iar auditorul legal al OPCVM-ului absorbit și/sau al OPCVM-ului absorbant ar trebui să aibă această posibilitate. Cu scopul de a proteja interesele investitorilor, deținătorilor de titluri de participare ar trebui să li se ofere posibilitatea de a obține gratuit, la cerere, un exemplar al unui astfel de raport.
- (32) Este deosebit de important ca deținătorii de titluri de participare să fie informați în mod adecvat cu privire la fuziunea propusă, iar drepturile lor să fie suficient protejate. Cu toate că interesele deținătorilor de titluri de participare ale OPCVM-ului absorbit sunt de o importanță primară, ar trebui protejate și interesele deținătorilor de titluri de participare ale OPCVM-ului absorbant.
- (33) Dispozițiile privind fuziunile prevăzute de prezenta directivă nu aduc atingere punerii în aplicare a legislației privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi, în special a Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor între întreprinderi (Regulamentul privind concentrările economice) ⁽¹⁾.
- (34) Comercializarea liberă a titlurilor de participare ale OPCVM-urilor autorizate să investească până la 100 % din activele lor în valori mobiliare emise de același emitent (stat, autorități locale etc.) nu ar trebui să aibă efecte directe sau indirecte de perturbare a funcționării pieței de capital sau de complicare a finanțării unui stat membru.

(1) JO L 24, 29.1.2004, p. 1.

- (35) Definiția valorilor mobiliare incluse în prezenta directivă se aplică exclusiv în sensul prezentei directive și nu afectează prin nimic diversele definiții utilizate în legislația națională în alte sensuri, cum ar fi impozitarea. Această definiție nu include deci acțiunile și alte valori mobiliare echivalente acțiunilor emise de societăți de tip „Building Societies” și „Industrial and Provident Societies”, a căror proprietate nu poate fi, în practică, transferată decât prin răscumpărarea lor de către organismul emitent.
- (36) Instrumentele pieței monetare includ instrumentele transferabile care, în mod normal, sunt tranzacționate cu precădere pe piața monetară, și nu pe piețele reglementate, de exemplu bonurile de tezaur și bonurile emise de autoritățile locale, certificatele de depozit, certificatele de trezorerie, obligațiunile bancare pe termen mediu și accepturile bancare.
- (37) Noțiunea de „piață reglementată” utilizată în cadrul prezentei directive corespunde celei utilizate în Directiva 2004/39/CE.
- (38) Este de dorit să se permită unui OPCVM să își investească activele în titluri de participare ale OPCVM-urilor și ale altor organisme de plasament colectiv de tip deschis care investesc, de asemenea, în activele financiare lichide menționate în prezenta directivă și care funcționează după principiul diversificării riscurilor. Este necesar ca OPCVM-urile și alte organisme de plasament colectiv în care investește un OPCVM să fie supuse unei supravegheri eficiente.
- (39) Ar trebui facilitată dezvoltarea posibilităților unui OPCVM de a investi în alte OPCVM-uri și organisme de plasament colectiv. Este deci esențial să se asigure faptul că o astfel de activitate de investiție nu reduce protecția investitorului. Datorită creșterii posibilităților care se oferă OPCVM-urilor de a investi în titluri de participare ale altor OPCVM-uri și organisme de plasament colectiv, este necesară stabilirea anumitor norme privind limitele cantitative, comunicarea informațiilor și prevenirea fenomenului de cascadă.
- (40) Pentru a lua în considerare evoluția pieței și în perspectiva realizării uniunii economice și monetare, este de dorit să se permită OPCVM-urilor să investească în depozite bancare. Pentru a garanta o lichiditate adecvată a investițiilor în depozite, depozitele respective ar trebui să fie rambursabile la cerere sau să poată fi retrase. În cazul în care depozitele sunt constituite la o instituție de credit al cărei sediu se află într-o țară terță, instituția de credit ar trebui să fie supusă unor norme prudențiale echivalente celor prevăzute în dreptul comunitar.
- (41) Pe lângă cazul în care un OPCVM investește în depozite bancare în conformitate cu regulile fondului sau ale documentelor sale constitutive, ar trebui să se prevadă posibilitatea pentru OPCVM-uri de a deține alte active lichide, cum ar fi depozitele bancare la vedere. Deținerea acestor alte active lichide poate fi justificată, de exemplu, în următoarele situații: pentru a face față cheltuielilor curente sau excepționale; în caz de vânzare, pe durata necesară reinvestirii în valori mobiliare, în instrumente ale pieței monetare și/sau în alte active financiare prevăzute de prezenta directivă; sau în intervalul de timp strict necesar în cazul în care, din cauza situației nefavorabile a pieței, investițiile în valori mobiliare, instrumente ale pieței monetare și alte active financiare ar trebui suspendate.
- (42) Din motive prudențiale, este necesar să se evite ca un OPCVM să își concentreze în mod excesiv investițiile care îl expun unui risc al contrapărții asupra unei aceleiași entități sau asupra unui ansamblu de entități aparținând aceleiași grup.
- (43) OPCVM-urile ar trebui să fie autorizate în mod expres, în cadrul politicii lor generale de investiție și/sau în scopul acoperirii în vederea atingerii unui obiectiv financiar determinat sau a unui profil de risc indicat în prospect, să investească în instrumente financiare derivate. Pentru a asigura protecția investitorilor, este necesară limitarea expunerii potențiale maxime care decurge din instrumentele financiare derivate, astfel încât să nu depășească valoarea totală netă a portofoliului OPCVM-urilor. Pentru a asigura o sensibilizare permanentă la riscurile și angajamentele care decurg din tranzacțiile asupra instrumentelor derivate și pentru a controla respectarea limitelor fixate pentru investiții, aceste riscuri și angajamente ar trebui să fie continuu evaluate și controlate. De asemenea, pentru a garanta protecția investitorilor prin măsuri de publicitate, OPCVM-urile ar trebui să își descrie strategiile, tehnicile și limitele de investiție aplicabile tranzacțiilor lor asupra instrumentelor derivate.
- (44) Este necesar ca măsurile pentru soluționarea posibilelor diferențe dintre dobânzile produselor atunci când riscul de credit este transferat prin securitizare, astfel cum se preconizează avându-se în vedere Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (reformare) ⁽¹⁾ și Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006, privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit (reformare) ⁽²⁾, să fie consecvente și coerente în toate reglementările relevante din sectorul financiar. Comisia va prezenta propuneri legislative adecvate, inclusiv în privința prezentei directive, pentru a asigura consecvența și coerența necesare, după o evaluare corespunzătoare a impactului unor astfel de propuneri.
- (45) În ceea ce privește instrumentele derivate negociate în afara pieței reglementate (OTC), ar trebui impuse cerințe privind eligibilitatea contrapărților și a instrumentelor, precum și lichiditatea și evaluarea permanentă a pozițiilor. Aceste cerințe vizează garantarea unui nivel adecvat de protecție a investitorilor, apropiat celui de care beneficiază la achiziționarea de instrumente derivate tranzacționate pe piețele reglementate.
- (46) Operațiunile asupra instrumentelor derivate nu ar trebui niciodată să fie utilizate pentru eludarea principiilor și normelor enunțate în prezenta directivă. Referitor la instrumentele derivate OTC, în cazul concentrării riscurilor asupra unei singure contrapărți sau asupra unui același grup de contrapărți, trebuie să se aplice norme suplimentare în materie de diversificare a riscurilor.

(1) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

(2) JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

- (47) Anumite tehnici de administrare de portofoliu destinate organismelor de plasament colectiv care investesc în principal în acțiuni sau obligațiuni sunt fondate pe reproducerea indicilor de acțiuni sau de obligațiuni. Este de dorit să se permită OPCVM-urilor să reproducă indici de acțiuni sau de obligațiuni foarte cunoscuți și recunoscuți. În consecință, poate fi necesară definirea unor norme mai flexibile de diversificare a riscurilor pentru OPCVM-urile care investesc în acțiuni sau obligațiuni în acest scop.
- (48) Organismele de plasament colectiv care se încadrează în domeniul de aplicare a prezentei directive nu ar trebui utilizate în alte scopuri în afară de plasarea colectivă a capitalului colectat de la public în conformitate cu normele prevăzute de prezenta directivă. În cazurile enumerate în prezenta directivă, ar trebui să existe posibilitatea pentru un OPCVM de a avea filiale numai în cazul în care acestea sunt indispensabile pentru desfășurarea efectivă, în contul OPCVM-ului, a anumitor activități, de asemenea definite în prezenta directivă. Este necesară asigurarea unei supravegheri eficiente a OPCVM-urilor. Prin urmare, înființarea unei filiale a unui OPCVM într-o țară terță ar trebui autorizată numai în cazurile și în conformitate cu condițiile definite prin prezenta directivă. Obligația generală de a acționa exclusiv în interesul deținătorilor de titluri de participare și, în special, obiectivul creșterii eficienței costurilor nu ar putea justifica în niciun caz faptul ca un OPCVM să ia măsuri care ar putea împiedica autoritățile competente să își exercite în mod eficient misiunea lor de supraveghere.
- (49) Versiunea inițială a Directivei 85/611/CEE prevedea o derogare de la restricționarea procentajului de active pe care un OPCVM îl putea investi în valori mobiliare emise de aceeași entitate, care se aplica în cazul obligațiunilor emise sau garantate de către un stat membru. Această derogare permitea OPCVM-urilor să investească în special până la 35 % din activele lor în astfel de obligațiuni. O derogare similară, însă mai limitată, se justifică în ceea ce privește obligațiunile din sectorul privat care, chiar și în absența unei garanții de stat, oferă garanții speciale investitorului în temeiul normelor specifice care le sunt aplicabile. Este necesar, prin urmare, să se extindă această derogare la ansamblul obligațiunilor din sectorul privat care îndeplinesc criteriile stabilite în comun, lăsând statelor membre sarcina de a întocmi lista obligațiunilor pentru care intenționează, după caz, să acorde o derogare.
- (50) Mai multe state membre au adoptat dispoziții care permit organismelor de plasament colectiv neordonate să își regroupeze activele într-un așa-numit fond de tip „master”. Pentru a le permite OPCVM-urilor să apeleze la astfel de structuri, este necesară exceptarea OPCVM-urilor de tip „feeder” care doresc să își regroupeze activele într-un OPCVM de tip „master” de la interdicția de a investi mai mult de 10 % din activele lor sau, după caz, 20 % din activele lor într-un singur organism de plasament colectiv. Această exceptare se justifică prin faptul că OPCVM-ul de tip „feeder” își investește toate sau aproape toate activele în portofoliul diversificat al OPCVM-ului de tip „master”, care este el însuși supus normelor de diversificare aplicabile OPCVM-urilor.
- (51) Pentru a facilita funcționarea eficace a pieței interne și pentru a asigura același nivel de protecție a investitorilor în întreaga Comunitate, ar trebui autorizate atât structurile de tip „master-feeder” în cadrul cărora fondul de tip „master” și fondul de tip „feeder” sunt stabilite în același stat membru, cât și cele în care fondurile sunt stabilite în state membre diferite. Pentru ca investitorii să înțeleagă mai bine structurile de tip „master-feeder”, iar autoritățile de reglementare să le supravegheze mai ușor, în special în context transfrontalier, niciun OPCVM de tip „feeder” nu ar trebui să poată investi în mai mult de un fond de tip „master”. Pentru a asigura același nivel de protecție a investitorilor în întreaga Comunitate, fondul de tip „master” ar trebui să fie el însuși un OPCVM autorizat. Pentru a evita sarcinile administrative inutile, dispozițiile privind notificarea comercializării transfrontaliere nu ar trebui să se aplice atunci când un OPCVM de tip „master” nu mobilizează capital de la consumatorii individuali dintr-un stat membru altul decât cel în care este stabilit, dar are unul sau mai multe OPCVM-uri de tip „feeder” în statul membru respectiv.
- (52) Pentru a proteja investitorii OPCVM-ului de tip „feeder”, investițiile OPCVM-ului de tip „feeder” în OPCVM-ul de tip „master” ar trebui să facă obiectul unei autorizări prealabile din partea autorităților statului membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder”. Doar investiția inițială în OPCVM-ul de tip „master”, cu care OPCVM-ul de tip „feeder” depășește limita aplicabilă investiției în alt OPCVM, necesită aprobare. Pentru a facilita funcționarea eficace a pieței interne și pentru a asigura același nivel de protecție a investitorilor în întreaga Comunitate, condițiile care trebuie îndeplinite, precum și documentele și informațiile care trebuie furnizate pentru aprobarea investiției OPCVM-ului de tip „feeder” în OPCVM-ul de tip „master” ar trebui să fie exhaustive.
- (53) Pentru a permite OPCVM-ului de tip „feeder” să acționeze în interesul deținătorilor de titluri de participare și, în special, să fie în măsură să obțină de la OPCVM-ul de tip „master” toate informațiile și documentele necesare îndeplinirii obligațiilor sale, OPCVM-ul de tip „feeder” și OPCVM-ul de tip „master” ar trebui să încheie un acord cu caracter obligatoriu și executoriu. Cu toate acestea, dacă atât OPCVM-ul de tip „feeder”, cât și OPCVM-ul de tip „master” sunt administrate de aceeași societate de administrare, ar trebui să fie suficient ca aceasta să stabilească norme interne de conduită. Acordurile asupra schimburilor de informații încheiate între depozitarii sau, respectiv, auditorii OPCVM-ului de tip „feeder” și cei ai OPCVM-ului de tip „master” ar trebui să asigure fluxul informațiilor și al documentelor de care are nevoie depozitarul sau auditorul OPCVM-ului de tip „feeder” pentru a-și îndeplini atribuțiile. Prezenta directivă ar trebui să garanteze că, atunci când respectă cerințele în cauză, depozitarii sau auditorii nu încalcă restricțiile privind divulgarea informațiilor sau restricțiile de protecție a datelor.

- (54) Pentru a garanta un nivel înalt de protecție a intereselor investitorilor OPCVM-ului de tip „feeder”, prospectul, informațiile cheie destinate investitorilor, precum și informațiile publicitare ar trebui adaptate la specificul structurilor de tip „master-feeder”. Investiția OPCVM-ului de tip „feeder” în OPCVM-ul de tip „master” nu ar trebui să afecteze capacitatea OPCVM-ului de tip „feeder” de a răscompăra sau a rambursa titluri de participare la cererea deținătorilor săi de titluri de participare și de a acționa în interesul acestora din urmă.
- (55) În temeiul prezentei directive, deținătorii de titluri de participare ar trebui protejați de aplicarea unor costuri suplimentare nejustificate. Interdicția OPCVM-ului de tip „master” de a-i factura OPCVM-ului de tip „feeder” comisioane de subscriere și rambursare reflectă acest principiu general. OPCVM-urile de tip „master” ar trebui totuși să aibă posibilitatea de a percepe comisioane de subscriere și rambursare celorlalți investitori, alții decât cei ai OPCVM-urilor de tip „feeder”.
- (56) Regulile de conversie ar trebui să permită unui OPCVM existent să se transforme într-un OPCVM de tip „feeder”. În același timp, regulile respective ar trebui să asigure o protecție suficientă a deținătorilor de titluri de participare. Deoarece o astfel de transformare constituie o schimbare fundamentală a politicii de investiții, OPCVM-ul care se transformă în OPCVM de tip „feeder” ar trebui să aibă obligația de a furniza deținătorilor săi de titluri de participare suficiente informații pentru ca aceștia să poată decide dacă să își mențină sau nu investiția. Autoritățile competente nu ar trebui să solicite OPCVM-ului de tip „feeder” să furnizeze mai multe informații sau alte informații decât cele specificate în prezenta directivă.
- (57) Ori de câte ori autoritățile competente ale statului membru gazdă al unui OPCVM de tip „master” sunt informate cu privire la o neregulă în legătură cu OPCVM-ul respectiv sau constată că acesta nu respectă dispozițiile prezentei directive, autoritățile în cauză pot decide, dacă este cazul, să ia măsuri adecvate pentru a se asigura că deținătorii de titluri de participare la OPCVM-ul de tip „master” sunt informați în mod corespunzător.
- (58) Statele membre ar trebui să facă o distincție clară între informațiile publicitare și informațiile care trebuie furnizate în mod obligatoriu investitorilor în temeiul prezentei directive. Informațiile care trebuie furnizate în mod obligatoriu investitorilor includ informațiile cheie, prospectul, raportul anual și cel semestrial.
- (59) Informațiile cheie destinate investitorilor ar trebui furnizate acestora într-un document specific și cu titlu gratuit, într-un interval de timp rezonabil înainte de a achiziționa titluri de participare ale OPCVM-ului, pentru a-i ajuta să ia decizii de investiții în cunoștință de cauză. Informațiile cheie destinate investitorilor ar trebui să conțină numai elementele esențiale pentru luarea unor astfel de decizii. Natura informațiilor care trebuie să se regăsească în informațiile cheie destinate investitorilor ar trebui armonizată integral, pentru a asigura o protecție a investitorilor și o comparabilitate adecvate. Informațiile cheie destinate investitorilor ar trebui prezentate într-un format concis. Un document unic, de o lungime limitată, care să prezinte informațiile într-o anumită ordine, constituie modalitatea cea mai adecvată pentru ca prezentarea să fie suficient de clară și simplă pentru micii investitori și să permită comparații utile, în special în ceea ce privește costurile și profilurile de risc legate de decizia de investiție.
- (60) Autoritățile competente din fiecare stat membru pot face publice, într-o secțiune separată de pe paginile lor de Internet, informații cheie destinate investitorilor privind toate OPCVM-urile autorizate în respectivul stat membru.
- (61) Informațiile cheie destinate investitorilor ar trebui elaborate pentru toate OPCVM-urile. Societățile de administrare sau, după caz, societățile de investiții ar trebui să furnizeze entităților relevante informațiile cheie destinate investitorilor, în funcție de metoda de comercializare utilizată (vânzări directe sau prin intermediar). Intermediarii ar trebui să furnizeze clienților și potențialilor clienți informațiile cheie destinate investitorilor.
- (62) OPCVM-urile ar trebui să-și poată comercializa titlurile de participare în alte state membre, cu respectarea unei proceduri de notificare bazate pe o mai bună comunicare între autoritățile competente ale statelor membre. După transmiterea unui dosar de notificare complet de către autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului, statul membru gazdă al OPCVM-ului nu ar trebui să mai fie în măsură să se opună accesului la piața sa al unui OPCVM stabilit într-un alt stat membru, nici să conteste autorizarea acordată de respectivul stat membru.
- (63) OPCVM-urile ar trebui să aibă posibilitatea de a-și comercializa titlurile de participare, cu condiția să adopte măsurile necesare pentru a garanta existența mijloacelor corespunzătoare pentru efectuarea plăților către deținătorii de titluri de participare, pentru răscumpărarea sau rambursarea titlurilor de participare, precum și pentru transmiterea informațiilor pe care OPCVM-urile sunt obligate să le furnizeze.
- (64) Pentru a facilita comercializarea transfrontalieră a titlurilor de participare ale OPCVM-urilor, controlul conformității aranjamentelor pentru o astfel de comercializare cu actele cu putere de lege și actele administrative aplicabile în statul membru gazdă al OPCVM-ului ar trebui realizat după ce OPCVM-ul a intrat pe piață în respectivul stat membru. Controlul poate avea ca obiect conformitatea modalităților de comercializare, în special conformitatea modalităților de distribuție, și obligația de a prezenta informațiile publicitare în mod corect, clar și neînșelător. Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice autoritățile competente ale statului membru gazdă să verifice dacă informațiile publicitare, care nu includ informațiile cheie destinate investitorilor, prospectele și rapoartele anuale și semestriale, sunt în conformitate cu legislația națională, înainte ca OPCVM-ul să le poată folosi, cu condiția ca acest control să fie nediscriminatoriu și să nu împiedice accesul OPCVM-ului pe piață.
- (65) În scopul consolidării certitudinii juridice, este necesar să se asigure accesul ușor, pe cale electronică și într-o limbă uzuală în mediul financiar internațional, al unui OPCVM care își comercializează titlurile de participare într-un cadru transfrontalier la informații complete cu privire la actele cu putere de lege și actele administrative aplicabile în statul membru gazdă al OPCVM-ului care reglementează în mod specific modalitățile de comercializare a titlurilor de participare ale OPCVM-urilor. În ceea ce privește răspunderea pentru publicarea acestor informații, ar trebui să se aplice legislația națională.

- (66) Pentru a facilita accesul OPCVM-urilor pe piețele altor state membre, acestea ar trebui să aibă obligația de a traduce, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale unui stat membru gazdă, ori într-o limbă aprobată de autoritățile competente ale acestuia, numai informațiile cheie destinate investitorilor. Informațiile cheie destinate investitorilor ar trebui să specifice limba sau limbile în care sunt disponibile alte documente informative obligatorii și informații suplimentare. Traducerile ar trebui să fie realizate sub responsabilitatea OPCVM-urilor, care ar trebui să decidă dacă este necesară o traducere simplă sau una autorizată.
- (67) Pentru a facilita accesul pe piețele altor state membre, este important să se facă publice taxele de notificare.
- (68) Statele membre ar trebui să adopte măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita cooperarea dintre autoritățile naționale și autoritățile competente ale altor state membre, inclusiv prin acorduri bilaterale sau multilaterale între autoritățile în cauză, care ar putea prevedea delegarea voluntară a sarcinilor.
- (69) Este necesară consolidarea convergenței puterilor de care dispun autoritățile competente, pentru a obține o aplicare egală a prezentei directive în toate statele membre. O serie de competențe minime comune, compatibile cu cele conferite autorităților competente în temeiul altor acte comunitare privind serviciile financiare, ar trebui să garanteze eficacitatea supravegherii. În plus, statele membre ar trebui să stabilească normele privind sancțiunile, care pot include sancțiuni penale și administrative, precum și măsurile administrative aplicabile în cazuri de încălcare a dispozițiilor prezentei directive. De asemenea, statele membre ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea sancțiunilor respective.
- (70) Este necesară consolidarea dispozițiilor privind schimbul de informații între autoritățile competente naționale, precum și a obligațiilor reciproce ale acestor autorități în materie de asistență și cooperare.
- (71) În vederea furnizării de servicii transfrontaliere, ar trebui atribuite competențe clare autorităților competente respective, pentru a elimina eventualele lipsuri sau suprapuneri, în conformitate cu legislația aplicabilă.
- (72) Dispozițiile prezentei directive referitoare la exercitarea eficientă a funcțiilor de supraveghere ale autorităților competente includ supravegherea în mod consolidat, care trebuie exercitată asupra unui OPCVM sau a unei întreprinderi care contribuie la activitatea acestuia, în cazul în care dispozițiile de drept comunitar prevăd acest lucru. În astfel de cazuri, autoritățile cărora li se solicită autorizația trebuie să poată identifica autoritățile competente pentru exercitarea supravegherii consolidate asupra respectivului OPCVM sau asupra întreprinderii care contribuie la activitatea acestuia.
- (73) Principiul supravegherii de către statul membru de origine prevede ca autoritățile competente să retragă sau să nu acorde autorizația în cazul în care factori precum conținutul programelor de activități, distribuția geografică sau activitățile efectiv desfășurate indică în mod clar faptul că un OPCVM sau o întreprindere care contribuie la activitatea acestuia a optat pentru sistemul juridic al unui stat membru cu scopul de a se sustrage unor norme mai stricte în vigoare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia își desfășoară sau intenționează să își desfășoare cea mai mare parte a activităților.
- (74) Anumite conduite, precum fraudă sau abateri ale persoanelor din interior, pot afecta stabilitatea, inclusiv integritatea sistemului financiar, chiar și în cazul în care sunt implicate alte întreprinderi decât OPCVM-urile sau întreprinderile care contribuie la activitatea acestora.
- (75) Este indicat să se prevadă posibilitatea unor schimburi de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele care, prin funcția lor, contribuie la consolidarea stabilității sistemului financiar. Cu toate acestea, în scopul păstrării caracterului confidențial al informațiilor furnizate, lista destinatarilor acestor informații trebuie să fie strict limitată.
- (76) Este necesar să se precizeze condițiile în care sunt autorizate astfel de schimburi de informații.
- (77) În cazul în care se prevede că informațiile pot fi divulgate numai cu acordul expres al autorităților competente, acestea din urmă își pot da acordul, după caz, sub rezerva respectării unor condiții stricte.
- (78) Ar trebui autorizate, de asemenea, schimburile de informații între, pe de o parte, autoritățile competente și, pe de altă parte, băncile centrale și alte organisme cu funcții similare băncilor centrale, în capacitatea lor de autorități monetare, sau, după caz, alte autorități publice responsabile pentru supravegherea sistemelor de plată.
- (79) În prezenta directivă ar trebui să se includă aceeași obligație cu privire la secretul profesional pentru autoritățile responsabile cu autorizarea și supravegherea OPCVM-urilor și a întreprinderilor care contribuie la respectiva autorizare și supraveghere, precum și aceleași posibilități de a efectua schimburi de informații ca cele prevăzute pentru autoritățile responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor de credit, a întreprinderilor de investiții și a întreprinderilor de asigurare.
- (80) În scopul consolidării supravegherii prudențiale a OPCVM-urilor sau a întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora și al protejării clienților OPCVM-urilor sau ai întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora, auditorii ar trebui să aibă obligația de a raporta în mod prompt autorităților competente, ori de câte ori, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, identifică, în timpul desfășurării sarcinilor lor, anumite aspecte care pot avea un efect semnificativ asupra situației financiare sau asupra organizării administrative și contabile a unui OPCVM sau a unei întreprinderi care contribuie la activitatea acestuia.

- (81) Având în vedere scopul urmărit prin prezenta directivă, este de dorit ca statele membre să prevadă ca această obligație să se aplice în toate cazurile în care un auditor descoperă astfel de aspecte în timpul desfășurării sarcinilor sale la nivelul unei întreprinderi care are legături strânse cu un OPCVM sau cu o întreprindere care contribuie la activitatea acestuia.
- (82) Obligația auditorilor de a comunica, după caz, autorităților competente anumite aspecte și decizii referitoare la un OPCVM sau la o întreprindere care contribuie la activitatea acestuia pe care le descoperă în timpul desfășurării sarcinilor lor într-o entitate care nu este nici un OPCVM, nici o întreprindere care contribuie la activitatea unui OPCVM nu modifică în sine natura sarcinilor acestora în cadrul entității în cauză și nici modul în care trebuie să își desfășoare aceste sarcini în cadrul entității în cauză.
- (83) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze reglementările naționale privind impozitarea, inclusiv măsurile pe care statele membre le pot impune pentru a asigura aplicarea respectivelor reglementări pe teritoriile lor.
- (84) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să se adopte în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (85) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să adopte următoarele măsuri de punere în aplicare. În ceea ce privește societățile de administrare, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri care să specifice detaliile privind cerințele organizatorice, gestionarea riscului, conflictele de interese și normele de conduită. În ceea ce privește depozitarii, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri care să specifice măsurile pe care trebuie să le ia depozitarii pentru-și aduce la îndeplinire sarcinile în ceea ce privește un OPCVM administrat de o societate de administrare stabilită în alt stat membru decât statul membru de origine și caracteristicile acordului între depozitar și societatea de administrare. Aceste măsuri de punere în aplicare ar trebui să faciliteze aplicarea uniformă a obligațiilor societăților de administrare și ale depozitarilor, dar care nu ar trebui să fie o condiție prealabilă pentru exercitarea dreptului societăților de administrare de a desfășura activitățile pentru care au fost autorizate de către statul lor de origine în întreaga Comunitate, prin crearea de sucursale sau în temeiul libertății de a presta servicii, inclusiv administrarea de OPCVM-uri în alte state membre.
- (86) În ceea ce privește fuziunile, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri destinate să specifice conținutul, formatul și modalitatea de transmitere a acestor informații către deținătorii de titluri de participare.
- (87) În ceea ce privește structurile de tip „master-feeder”, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri destinate să specifice conținutul acordului între OPCVM-urile de tip „master” și „feeder” sau normele interne de conduită, conținutul acordului privind schimbul de informații fie între depozitarii sau auditorii lor, măsuri adecvate pentru a coordona calendarul calculării și al publicării valorii activului lor net, pentru a evita aplicarea strategiei de „market timing”, impactul fuziunii „master”-ului asupra autorizării „feeder”-ului, tipurile de nereguli la nivelul „master”-ului care trebuie raportate „feeder”-ului, formatul și modalitatea de transmitere a informațiilor către deținătorii de titluri de participare cu ocazia transformării dintr-un OPCVM într-un OPCVM de tip „feeder”, procedura de evaluare și control al transferului de active de la un „feeder” la un „master” și rolul depozitarului „feeder”-ului în acest proces.
- (88) În ceea ce privește dispozițiile privind divulgarea, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri destinate să prevadă condițiile care trebuie respectate la furnizarea prospectului pe un alt tip de suport durabil decât pe hârtie sau prin intermediul unei pagini de Internet care nu constituie un suport durabil, conținutul detaliat și complet, forma și prezentarea informațiilor cheie destinate investitorilor, ținând seama de caracterul diferit sau de componentele OPCVM-ului în cauză, precum și condițiile specifice cu privire la furnizarea informațiilor cheie destinate investitorilor pe un alt tip de suport durabil decât pe hârtie sau prin intermediul unei pagini de Internet care nu constituie un suport durabil.
- (89) În ceea ce privește notificarea, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri destinate să specifice sfera informațiilor cu privire la normele locale aplicabile care urmează să fie publicate de autoritățile competente ale statului membru gazdă, precum și detaliile tehnice cu privire la accesul autorităților competente ale statului membru gazdă, printre altele, la documentele arhivate și actualizate privind OPCVM-urile.
- (90) Comisia ar trebui să fie împuternicită de asemenea, printre altele, să clarifice definițiile, să alinieze terminologia și să reformuleze definițiile în funcție de actele ulterioare cu privire la OPCVM-uri și la alte aspecte conexe.
- (91) Deoarece măsurile menționate în considerentele 85-90 au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acestora cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să se adopte în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.

⁽¹⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (92) Deoarece obiectivele acțiunii avute în vedere nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, în măsura în care implică adoptarea unor norme care cuprind elemente comune aplicabile la nivel comunitar și, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii respectivelor obiective.
- (93) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui limitată la acele dispoziții care reprezintă o schimbare majoră în comparație cu directiva supusă reformării. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate decurge din directivele anterioare.
- (94) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor menționate în anexa III partea B.
- (95) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere, precum și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

CUPRINS

CAPITOLUL I	OBIECTUL, DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII	Articolele 1-4
CAPITOLUL II	AUTORIZAREA OPCVM-URILOR	Articolul 5
CAPITOLUL III	OBLIGAȚII PRIVIND SOCIETĂȚILE DE ADMINISTRARE	
SECȚIUNEA 1	Condiții de inițiere a activității	Articolele 6-8
SECȚIUNEA 2	Relații cu țările terțe	Articolul 9
SECȚIUNEA 3	Condiții de funcționare	Articolele 10-15
SECȚIUNEA 4	Libertatea de stabilire și de prestare a serviciilor	Articolele 16-21
CAPITOLUL IV	OBLIGAȚII PRIVIND DEPOZITARUL	Articolele 22-26
CAPITOLUL V	OBLIGAȚII PRIVIND SOCIETĂȚILE DE INVESTIȚII	
SECȚIUNEA 1	Condiții de inițiere a activității	Articolele 27-29
SECȚIUNEA 2	Condiții de funcționare	Articolele 30 și 31
SECȚIUNEA 3	Obligații privind depozitarul	Articolele 32-36
CAPITOLUL VI	FUZIUNI ALE OPCVM-URILOR	
SECȚIUNEA 1	Principiu, autorizare și aprobare	Articolele 37-40
SECȚIUNEA 2	Controlul de către terți, informarea deținătorilor de titluri de participare și alte drepturi ale deținătorilor de titluri de participare	Articolele 41-45
SECȚIUNEA 3	Costuri și intrarea în vigoare	Articolele 46-48
CAPITOLUL VII	OBLIGAȚII PRIVIND POLITICA DE INVESTIȚII A OPCVM-URILOR	Articolele 49-57
CAPITOLUL VIII	STRUCTURI DE TIP „MASTER-FEEDER”	
SECȚIUNEA 1	Domeniu de aplicare și aprobare	Articolele 58 și 59
SECȚIUNEA 2	Dispoziții comune pentru OPCVM-ul de tip „feeder” și OPCVM-ul de tip „master”	Articolul 60
SECȚIUNEA 3	Depozitari și auditori	Articolele 61 și 62
SECȚIUNEA 4	Informații obligatorii și publicitate ale OPCVM-ului de tip „feeder”	Articolul 63
SECȚIUNEA 5	Transformarea OPCVM-urilor existente în OPCVM-uri de tip „feeder” și schimbarea OPCVM-ului de tip „master”	Articolul 64
SECȚIUNEA 6	Obligații și autorități competente	Articolele 65-67
CAPITOLUL IX	OBLIGAȚII PRIVIND INFORMAREA INVESTITORILOR	
SECȚIUNEA 1	Publicarea unui prospect și a rapoartelor periodice	Articolele 68-75
SECȚIUNEA 2	Publicarea altor informații	Articolele 76 și 77
SECȚIUNEA 3	Informații cheie destinate investitorilor	Articolele 78-82

CAPITOLUL X	OBLIGAȚII GENERALE ALE OPCVM-URILOR	Articolele 83-90
CAPITOLUL XI	DISPOZIȚII SPECIALE APLICABILE OPCVM-URILOR CARE ÎȘI COMERCIALIZEAZĂ TITLURILE DE PARTICIPARE ÎN STATELE MEMBRE, ALTELE DECÂT CELE ÎN CARE SUNT STABILITE	Articolele 91-96
CAPITOLUL XII	DISPOZIȚII PRIVIND AUTORITĂȚILE RESPONSABILE CU AUTORIZAREA ȘI SUPRAVEGHEREA	Articolele 97-110
CAPITOLUL XIII	COMITETUL EUROPEAN PENTRU VALORI MOBILIARE	Articolele 111 și 112
CAPITOLUL XIV	DEROGĂRI, DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE	
SECȚIUNEA 1	Derogări	Articolele 113 și 114
SECȚIUNEA 2	Dispoziții tranzitorii și finale	Articolele 115-119
ANEXA I	Schemele A și B	
ANEXA II	Funcții incluse în activitatea de administrare a portofoliului colectiv	
ANEXA III		
Partea A	Directiva abrogată și lista modificărilor ulterioare	
Partea B	Lista termenelor limită de transpunere în legislația națională și de aplicare	
ANEXA IV	Tabel de corespondență	

CAPITOLUL I

OBIECTUL, DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII*Articolul 1*

(1) Prezenta directivă se aplică organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) stabilite pe teritoriul statelor membre.

(2) În sensul prezentei directive și sub rezerva articolului 3, „OPCVM” cuprinde organismele:

- (a) al căror unic obiect este investiția colectivă în valori mobiliare și/sau alte active financiare lichide prevăzute la articolul 50 alineatul (1) de capital atras de la public și a căror operare este supusă principiului diversificării riscurilor; și
- (b) ale căror titluri de participare sunt, la cererea deținătorilor de titluri de participare, răscumpărate sau rambursate, direct sau indirect, din activele acestor organisme. Activitatea OPCVM-ului de a se asigura că valoarea titlurilor sale de participare tranzacționate pe piață nu variază semnificativ în raport cu valoarea activului net unitar este considerată echivalentă unor astfel de răscumpărări sau rambursări.

Statele membre pot permite ca OPCVM-urile să fie constituite din mai multe compartimente de investiții.

(3) Organismele menționate la alineatul (2) pot fi constituite, în conformitate cu legea aplicabilă în materie de contracte (ca fonduri deschise de investiții administrate de o societate de administrare), sub formă de fonduri de investiții de tip „unit trust” sau sub formă statutară (societate de investiții).

În sensul prezentei directive:

(a) termenul „fond deschis de investiții” include, de asemenea, „unit trusts”;

(b) termenul „titluri de participare” ale unui OPCVM include, de asemenea, acțiunile aceluși OPCVM.

(4) Societățile de investiții ale căror active sunt investite prin intermediul unor filiale în principal în alte bunuri decât în valori mobiliare nu sunt reglementate de prezenta directivă.

(5) Statele membre interzic OPCVM-urilor care intră sub incidența prezentei directive să se transforme în organisme de plasament colectiv care nu intră sub incidența prezentei directive.

(6) Sub rezerva dispozițiilor din dreptul comunitar în materie de circulație a capitalului, precum și sub rezerva articolului 91, a articolului 92 și a articolului 108 alineatul (1) al doilea paragraf, niciun stat membru nu poate aplica alte dispoziții de orice fel în domeniul reglementat de prezenta directivă pentru OPCVM-urile stabilite în alt stat membru sau pentru titlurile de participare emise de aceste OPCVM-uri, în cazul în care aceste OPCVM-uri își comercializează titlurile de participare pe teritoriul statului membru în cauză.

(7) Fără a aduce atingere prezentului capitol, statele membre pot aplica OPCVM-urilor stabilite pe teritoriul lor dispoziții mai stricte sau suplimentare față de cele din prezenta directivă, cu condiția ca acestea să aibă aplicabilitate generală și să nu fie contrare prezentei directive.

Articolul 2

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „depozitar” înseamnă o instituție răspunzătoare de sarcinile prevăzute la articolele 22 și 32 și supusă celorlalte dispoziții prevăzute în capitolul IV și în secțiunea 3 din capitolul V;
- (b) „societate de administrare” înseamnă o societate a cărei activitate curentă o reprezintă administrarea OPCVM-urilor sub formă de fonduri deschise de investiții sau societăți de investiții (administrarea portofoliului colectiv al OPCVM);
- (c) „stat membru de origine al societății de administrare” înseamnă statul membru în care este situat sediul social al societății de administrare;
- (d) „stat membru gazdă al unei societăți de administrare” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine, pe teritoriul căruia societatea de administrare deține o sucursală sau prestează servicii;
- (e) „stat membru de origine al unui OPCVM” înseamnă statul membru în care OPCVM-ul este autorizat în conformitate cu articolul 5;
- (f) „stat membru gazdă al unui OPCVM” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine al unui OPCVM, în care sunt comercializate titluri de participare ale OPCVM-ului;
- (g) „sucursală” înseamnă un punct de exploatare care face parte dintr-o societate de administrare fără a avea personalitate juridică și care prestează servicii pentru care societatea de administrare a fost autorizată;
- (h) „autorități competente” înseamnă autoritățile pe care fiecare stat membru le desemnează în temeiul articolului 97;
- (i) „legături strânse” înseamnă o situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin:
 - (i) „participație”, care înseamnă deținerea, direct sau prin control, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi; sau
 - (ii) „control”, care înseamnă relația dintre o „întreprindere-mamă” și o „filială”, astfel cum sunt definite la articolele 1 și 2 din cea de a Șaptea Directivă 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat privind conturile consolidate ⁽¹⁾ și în toate cazurile menționate la articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 83/349/CEE, sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;

- (j) „participație calificată” înseamnă deținerea, într-o societate de administrare, a unei participații directe sau indirecte care reprezintă cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot sau care permite exercitarea unei influențe considerabile asupra administrării societății de administrare în care există această participație;
- (k) „capital inițial” înseamnă fondurile astfel cum sunt menționate la articolul 57 literele (a) și (b) din Directiva 2006/48/CE;
- (l) „fonduri proprii” înseamnă fondurile proprii astfel cum sunt menționate la titlul V capitolul 2 secțiunea 1 din Directiva 2006/48/CE;
- (m) „suport durabil” înseamnă orice instrument cu ajutorul căruia investitorul poate stoca informații care îi sunt adresate personal, într-un mod care să permită ca informațiile respective să poată fi consultate ulterior pe o perioadă de timp adaptată scopului acestor informații și care permite reproducerea fidelă a informațiilor stocate;
- (n) „valori mobiliare” înseamnă:
 - (i) acțiunile și alte valori echivalente acțiunilor („acțiuni”);
 - (ii) obligațiuni și alte titluri de creanță („obligațiuni”);
 - (iii) orice alte valori negociabile care dau dreptul de a achiziționa astfel de valori mobiliare pe calea subscrierii sau schimbului;
- (o) „instrumente ale pieței monetare” înseamnă acele instrumente în mod normal negociate pe piața monetară care sunt lichide și a căror valoare poate fi determinată cu precizie în orice moment;
- (p) „fuziune” înseamnă o operațiune prin care:
 - (i) unul sau mai multe OPCVM-uri sau compartimente de investiții ale acestora, denumite „OPCVM-uri absorbite”, își transferă, în momentul dizolvării lor fără lichidare, totalitatea patrimoniului unui alt OPCVM existent sau unui compartiment de investiții al acestuia, denumit „OPCVM absorbant”, în schimbul repartizării de titluri de participare ale OPCVM-ului absorbant către deținătorii lor de titluri de participare, precum și, eventual, al unei plăți în numerar care să nu depășească 10 % din valoarea activului net a respectivelor titluri de participare;
 - (ii) două sau mai multe OPCVM-uri sau compartimente de investiții ale acestora, denumite „OPCVM-uri absorbite”, își transferă, în momentul dizolvării lor fără lichidare, totalitatea patrimoniului unui OPCVM pe care îl formează sau unui compartiment de investiții al acestuia, denumit „OPCVM absorbant”, în schimbul repartizării de titluri de participare ale OPCVM-ului absorbant către deținătorii lor de titluri de participare, precum și, eventual, al unei plăți în numerar care să nu depășească 10 % din valoarea activului net a respectivelor titluri de participare;
 - (iii) unul sau mai multe OPCVM-uri sau compartimente de investiții ale acestora, „OPCVM-urile absorbite”, care continuă să existe până la lichidarea tuturor pasivelor, își transferă activul net unui alt compartiment de investiții al aceluiași OPCVM, unui OPCVM pe care îl formează sau unui alt OPCVM existent sau unui compartiment de investiții al acestuia, „OPCVM-ul absorbant”;

(1) JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

- (q) „fuziune transfrontalieră” înseamnă o fuziune între mai multe OPCVM-uri:
- (i) dintre care cel puțin două sunt stabilite în state membre diferite; sau
 - (ii) care sunt stabilite în același stat membru, dar fuziunea are ca rezultat un nou OPCVM stabilit în alt stat membru;
- (r) „fuziune națională” înseamnă o fuziune între OPCVM-uri stabilite în același stat membru, în cazul în care cel puțin unul dintre OPCVM-urile implicate a emis o notificare în conformitate cu articolul 93.

(2) În sensul alineatului (1) litera (b), activitatea curentă a unei societăți de administrare include funcțiile menționate în anexa II.

(3) În sensul alineatului (1) litera (g), toate sediile stabilite în același stat membru de către o societate de administrare cu sediul social într-un alt stat membru sunt considerate ca o singură sucursală.

(4) În sensul alineatului (1) litera (i) punctul (ii), se aplică următoarele definiții:

- (a) o filială a unei filiale este, de asemenea, considerată ca fiind o filială a întreprinderii-mamă care se află la conducerea acelor întreprinderi;
- (b) o situație în care cel puțin două persoane fizice sau juridice sunt legate permanent de una și aceeași persoană printr-o relație de control este considerată, de asemenea, ca fiind o legătură strânsă între persoanele respective.

(5) În sensul alineatului (1) litera (j), se iau în considerare drepturile de vot menționate la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată ⁽¹⁾.

(6) În sensul alineatului (1) litera (l), se aplică *mutatis mutandis* articolele 13-16 din Directiva 2006/49/CE.

(7) În sensul alineatului (1) litera (n), valorile mobiliare exclud tehnicile și instrumentele menționate la articolul 51.

Articolul 3

Următoarele întreprinderi nu sunt considerate OPCVM-uri care intră sub incidența prezentei directive:

- (a) organisme de plasament colectiv de tip închis;
- (b) organisme de plasament colectiv care atrag capital fără a promova vânzarea titlurilor lor de participare către persoane din Comunitate sau din orice parte a acesteia;

- (c) organisme de plasament colectiv ale căror titluri de participare, în temeiul regulilor fondului sau al actelor constitutive ale societății de investiții, pot fi vândute numai publicului din țările terțe;
- (d) categoriile de organisme de plasament colectiv prevăzute de legislația statului membru în care sunt stabilite organismele de plasament colectiv, pentru care normele prevăzute în capitolul VII și la articolul 83 sunt inadecvate având în vedere politica lor de plasament și de împrumut.

Articolul 4

Pentru aplicarea prezentei directive, un OPCVM este considerat ca fiind stabilit în statul său membru de origine.

CAPITOLUL II

AUTORIZAREA OPCVM-URILOR

Articolul 5

(1) Pentru a-și desfășura activitatea, un OPCVM trebuie autorizat în conformitate cu prezenta directivă.

Această autorizație este valabilă în toate statele membre.

(2) Un fond deschis de investiții este autorizat numai în cazul în care autoritățile competente ale statului său membru de origine aprobă cererea societății de administrare de a administra fondul respectiv, regulile fondului și alegerea depozitarului. O societate de investiții este autorizată doar în cazul în care autoritățile competente ale statului său membru de origine aprobă atât actele constitutive ale societății și alegerea depozitarului, cât și, dacă este cazul, cererea societății de administrare desemnate să administreze societatea de investiții respectivă.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), în cazul în care OPCVM-ul nu are sediul în statul membru de origine al societății de administrare, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului decid cu privire la cererea societății de administrare de a administra OPCVM-ul în conformitate cu articolul 20. Autorizarea nu trebuie condiționată de administrarea OPCVM-ului de către o societate de administrare cu sediul social în statul membru de origine al OPCVM-ului sau de desfășurarea sau delegarea unor activități ale societății de administrare în statul membru de origine al OPCVM-ului.

(4) Autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului pot să nu autorizeze un OPCVM, în cazul în care:

- (a) acestea decid că societatea de investiții nu satisface condițiile prealabile definite în capitolul V; sau
- (b) societatea de administrare nu este autorizată să administreze un OPCVM în statul său membru de origine.

⁽¹⁾ JO L 390, 31.12.2004, p. 28.

Fără a aduce atingere articolului 29 alineatul (2), societatea de administrare sau, după caz, societatea de investiții este informată, în termen de două luni de la depunerea cererii complete, dacă autorizarea OPCVM-ului a fost sau nu aprobată.

Autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului nu autorizează un OPCVM în cazul în care conducătorii depozitarului nu au o reputație suficient de bună sau experiența necesară pentru a administra respectivul tip de OPCVM. În acest sens, identitatea conducătorilor depozitarului și a fiecărei persoane care le succede în funcții se comunică de îndată autorităților competente.

Prin „conducători” se înțelege persoanele care, în temeiul legii sau al documentelor constitutive, îl reprezintă pe depozitar sau care stabilesc efectiv politica depozitarului.

(5) Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului nu acordă autorizația în cazul în care un OPCVM este împiedicat din punct de vedere juridic (de exemplu, printr-o dispoziție conținută în regulile fondului sau în documentele constitutive) să își comercializeze titlurile de participare în statul membru de origine.

(6) Orice înlocuire a societății de administrare sau a depozitarului, precum și orice modificare a regulilor fondului sau a actelor constitutive ale societății de investiții este supusă aprobării autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului.

(7) Statele membre se asigură că informațiile complete cu privire la actele cu putere de lege și actele administrative de punere în aplicare a prezentei directive referitoare la constituirea și funcționarea OPCVM-urilor sunt ușor accesibile de la distanță sau prin mijloace electronice. Statele membre se asigură că respectivele informații sunt disponibile cel puțin într-o limbă uzuală în mediul financiar internațional, sunt furnizate în mod clar și fără ambiguități și sunt actualizate în permanență.

CAPITOLUL III

OBLIGAȚII PRIVIND SOCIETĂȚILE DE ADMINISTRARE

SECȚIUNEA 1

Condiții de inițiere a activității

Articolul 6

(1) Inițierea activității societății de administrare este subordonată unei autorizații prealabile eliberate de autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare. Autorizația acordată unei societăți de administrare pe baza prezentei directive este valabilă pentru toate statele membre.

(2) Activitățile societății de administrare trebuie să se limiteze la administrarea OPCVM-urilor autorizate în conformitate cu prezenta directivă, ceea ce nu exclude posibilitatea de administrare suplimentară a altor organisme de plasament colectiv care nu sunt reglementate de prezenta directivă și pentru care societatea de administrare face obiectul unei supravegheri prudențiale, dar ale căror titluri de participare nu pot fi comercializate în alte state membre în temeiul prezentei directive.

Activitatea de administrare a OPCVM-urilor include, în sensul prezentei directive, funcțiile menționate în anexa II.

(3) Prin derogare de la alineatul (2), statele membre pot autoriza societățile de administrare să furnizeze, în plus față de administrarea OPCVM-urilor, următoarele servicii:

(a) administrarea de portofolii individuale de investiții, inclusiv a celor deținute de fondurile de pensii, în conformitate cu mandatele acordate de către investitori în mod individual și discreționar, în cazul în care aceste portofolii includ unul sau mai multe dintre instrumentele enumerate în anexa I secțiunea C din Directiva 2004/39/CE; și

(b) ca servicii conexe:

(i) activitatea de consultanță pentru investiții privind unul sau mai multe dintre instrumentele enumerate în anexa I secțiunea C din Directiva 2004/39/CE;

(ii) activitatea de păstrare și gestionare legată de titlurile de participare ale organismelor de plasament colectiv.

Societățile de administrare nu pot fi autorizate în niciun caz, în temeiul prezentei directive, să asigure exclusiv serviciile menționate în prezentul alineat sau să presteze servicii conexe fără a fi autorizate pentru serviciile menționate la litera (a) de la primul paragraf.

(4) Articolul 2 alineatul (2) și articolele 12, 13 și 19 din Directiva 2004/39/CE se aplică prestării serviciilor menționate la alineatul (3) din prezentul articol de către societățile de administrare.

Articolul 7

(1) Fără a aduce atingere altor condiții de aplicare generală prevăzute de legislația internă, autoritățile competente acordă autorizația unei societăți de administrare numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) societatea de administrare dispune de un capital inițial de cel puțin 125 000 EUR, având în vedere următoarele:

(i) în cazul în care valoarea portofoliilor societății de administrare depășește 250 000 000 EUR, societatea de administrare trebuie să-și suplimenteze fondurile proprii cu 0,02 % din suma cu care valoarea portofoliilor societății de administrare depășește 250 000 000 EUR, dar, în orice caz, totalul necesar dintre capitalul inițial și suma suplimentară nu trebuie să depășească 10 000 000 EUR;

(ii) în sensul prezentului alineat, următoarele portofolii trebuie să fie considerate ca portofolii ale unei societăți de administrare:

— fondurile deschise de investiții administrate de respectiva societate, inclusiv portofoliile a căror administrare a delegat-o, dar excluzând portofoliile pe care le administrează prin delegare;

- societățile de investiții pentru care respectiva societate este societatea de administrare desemnată;
 - alte organisme de plasament colectiv administrate de respectiva societate, inclusiv portofoliile pentru care a delegat funcția de administrare, dar cu excluderea portofoliilor pe care le administrează prin delegare;
- (iii) indiferent de suma la care se aplică cerințele respective, fondurile proprii ale societății de administrare nu pot fi niciodată mai mici decât suma stabilită la articolul 21 din Directiva 2006/49/CE;
- (b) persoanele care conduc în mod efectiv activitatea societății de administrare întrunesc condițiile de bună reputație și de experiență necesare tipului de OPCVM-uri administrate de respectiva societate, identitatea respectivelor persoane și a oricărei persoane care le succedă în funcție fiind comunicate de îndată autorităților competente, iar desfășurarea activității societății de administrare fiind determinată de către cel puțin două persoane care întrunesc astfel de condiții;
- (c) cererea de autorizare este însoțită de un program de activitate, în care se indică cel puțin structura organizatorică a societății de administrare; și
- (d) sediul central și sediul social ale societății de administrare sunt situate în același stat membru.

În sensul aplicării dispozițiilor prevăzute la litera (a) de la primul paragraf, statele membre pot autoriza societățile de administrare să nu asigure până la 50 % din fondurile proprii suplimentare menționate la litera (a) punctul (i), în cazul în care acestea beneficiază de o garanție egală cu suma specificată dată de o instituție de credit sau de o societate de asigurare care își are sediul social într-un stat membru sau într-o țară terță, cu condiția ca aceasta să facă obiectul normelor prudențiale pe care autoritățile competente le consideră echivalente cu cele prevăzute în legislația comunitară.

(2) În cazul în care există legături strânse între societatea de administrare și alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă autorizația numai dacă aceste legături strânse nu împiedică buna desfășurare a activității lor de supraveghere.

Autoritățile competente refuză, de asemenea, autorizarea în cazul în care actele cu putere de lege sau actele administrative ale unei țări terțe aplicabile uneia sau mai multor persoane fizice sau juridice cu care societatea de administrare are legături strânse sau anumite dificultăți privind aplicarea acestora împiedică exercitarea eficientă a funcției lor de supraveghere.

Autoritățile competente impun ca societățile de administrare să le furnizeze informațiile de care au nevoie pentru a monitoriza în mod continuu respectarea condițiilor prevăzute în prezentul alineat.

(3) Autoritățile competente informează solicitantul, în termen de șase luni de la data depunerii unei cereri complete, dacă i s-a acordat sau nu autorizația. Refuzul autorizării se motivează.

(4) O societate de administrare își poate începe activitatea imediat ce îi este acordată autorizația.

(5) Autoritățile competente nu pot retrage autorizația unei societăți de administrare reglementate de prezenta directivă decât în cazul în care aceasta:

- (a) nu își începe activitatea în termen de 12 luni de la data obținerii autorizației, renunță în mod expres la autorizație sau a renunțat la exercitarea activității reglementate de prezenta directivă de peste șase luni, cu excepția cazului în care statul membru în cauză a prevăzut că în aceste cazuri autorizația devine caducă;
- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau alte modalități neregulate;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în care i-a fost acordată autorizația;
- (d) nu mai respectă dispozițiile Directivei 2006/49/CE, în cazul în care autorizația acoperă și administrarea de portofolii individuale în mod discreționar, astfel cum se menționează la articolul 6 alineatul (3) litera (a) din prezenta directivă;
- (e) a încălcat în mod grav și/sau sistematic prevederile adoptate în temeiul prezentei directive; sau
- (f) se înscrie într-unul dintre cazurile de retragere prevăzute de legislația națională.

Articolul 8

(1) Autoritățile competente nu acordă autorizația care să permită exercitarea activității unei societăți de administrare decât după obținerea informațiilor despre identitatea acționarilor sau a asociaților, direcți sau indirecti, persoane fizice sau juridice, care dețin o participație calificată și despre valoarea acestei participații.

Autoritățile competente refuză autorizarea în cazul în care, ținând seama de necesitatea garantării unei administrări sănătoase și prudente a societății de administrare, nu sunt convinse că acționarii sau asociații menționați la primul paragraf corespund cerințelor.

(2) Statele membre nu aplică succursalelor societăților de administrare care au sediul social în exteriorul Comunității care își încep sau își exercită activitatea dispoziții care să le asigure un tratament mai favorabil decât cel aplicat succursalelor societăților de administrare cu sedii sociale în state membre.

(3) Autoritățile competente ale celuilalt stat membru implicat sunt consultate în prealabil cu privire la autorizarea oricărei societăți de administrare care este:

- (a) filială a unei alte societăți de administrare, a unei întreprinderi de investiții, a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru;

- (b) filială a întreprinderii-mamă a unei alte societăți de administrare, întreprinderi de investiții, instituții de credit sau întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru; sau
- (c) o societate controlată de aceleași persoane fizice sau juridice ca o altă societate de administrare, întreprindere de investiții, instituție de credit sau întreprindere de asigurare autorizată într-un alt stat membru.

SECȚIUNEA 2

Relații cu țările terțe

Articolul 9

- (1) Relațiile cu țările terțe sunt reglementate în conformitate cu dispozițiile relevante ale articolului 15 din Directiva 2004/39/CE.

În sensul prezentei directive, termenii „întreprindere de investiții” și „întreprinderi de investiții” din cuprinsul articolului 15 din Directiva 2004/39/CE înseamnă „societate de administrare”, respectiv „societăți de administrare”; termenul „furnizare de servicii de investiții” din cuprinsul articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2004/39/CE înseamnă „prestare de servicii”.

- (2) Statele membre informează Comisia asupra oricărei dificultăți de ordin general întâlnite de OPCVM-uri în cadrul comerțului titlurilor lor de participare în orice țară terță.

SECȚIUNEA 3

Condiții de funcționare

Articolul 10

- (1) Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare cer ca societatea de administrare pe care au autorizat-o să respecte în orice situație condițiile prevăzute la articolul 6 și articolul 7 alineatele (1) și (2).

Fondurile proprii ale unei societăți de administrare nu pot scădea sub nivelul prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (a). Dacă totuși se întâmplă acest lucru, autoritățile competente pot, în cazul în care circumstanțele o justifică, să acorde societăților un termen limitat care să le permită rectificarea situației sau încetarea activităților.

- (2) Supravegherea prudențială a unei societăți de administrare revine autorităților competente din statul membru de origine al societății de administrare, indiferent dacă aceasta își înființează sau nu o sucursală sau prestează sau nu servicii într-un alt stat membru, fără a aduce atingere acelor prevederi din prezenta directivă care atribuie responsabilitatea autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare.

Articolul 11

- (1) Participațiile calificate în societățile de administrare se supun aceluiași norme ca cele stabilite la articolele 10, 10a și 10b din Directiva 2004/39/CE.

- (2) În sensul prezentei directive, termenii „întreprindere de investiții” și „întreprinderi de investiții” din cuprinsul articolului 10 din Directiva 2004/39/CE înseamnă „societate de administrare”, respectiv „societăți de administrare”.

Articolul 12

- (1) Fiecare stat membru stabilește norme prudențiale pe care orice societate de administrare autorizată în statul membru respectiv este obligată să le respecte în orice situație în ceea ce privește activitatea de administrare a OPCVM-urilor autorizate conform prezentei directive.

Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare, ținând de asemenea seama de natura OPCVM-ului administrat de către o societate de administrare, cer în special ca fiecare astfel de societate:

- (a) să aibă o bună organizare administrativă și contabilă, dispoziitive de control și de securitate în domeniul prelucrării electronice a datelor, precum și mecanisme adecvate de control intern, incluzând, în special, norme privind tranzacțiile personale ale angajaților săi sau deținerea ori administrarea investițiilor în instrumente financiare cu scopul de a investi pe cont propriu și garantând, cel puțin, că fiecare tranzacție în care este implicat OPCVM-ul poate fi reconstituită în ceea ce privește originea sa, părțile la ea, natura sa, precum și momentul și locul în care a fost efectuată și că activele OPCVM-ului administrate de societatea de administrare sunt investite în conformitate cu regulile fondului sau în conformitate cu documentele constitutive și dispozițiile legale în vigoare;
- (b) să fie structurată și organizată astfel încât să se reducă la minimum riscul ca conflictele de interese dintre societate și clienții săi, dintre doi clienți ai săi, dintre unul dintre clienții săi și un OPCVM sau dintre două OPCVM-uri să aducă atingere intereselor OPCVM-ului sau ale clienților.
- (2) Societățile de administrare care sunt autorizate să presteze și servicii de administrare de portofolii în mod discreționar, astfel cum se menționează la articolul 6 alineatul (3) litera (a):
- (a) nu sunt autorizate să investească întregul portofoliu al investitorului sau o parte a acestuia în titluri de participare ale OPCVM-urilor a căror administrare o asigură, decât în cazul în care primesc aprobarea generală prealabilă a clientului;
- (b) în ceea ce privește serviciile menționate la articolul 6 alineatul (3) intră sub incidența dispozițiilor Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori ⁽¹⁾.

(1) JO L 84, 26.3.1997, p. 22.

(3) Fără a aduce atingere articolului 116, Comisia adoptă, până la 1 iulie 2010, măsuri de punere în aplicare care să specifice procedurile și mecanismele menționate la alineatul (1) al doilea paragraf litera (a) și cerințele structurale și organizatorice pentru evitarea conflictelor de interese în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf litera (b).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 13

(1) În cazul în care legislația statului membru de origine al societății de administrare permite societăților de administrare să delege unor terți, în scopul desfășurării mai eficiente a activității, exercitarea, în contul acestor societăți, a uneia sau mai multora dintre funcțiile lor, trebuie îndeplinite toate condițiile prealabile de mai jos:

- (a) societatea de administrare trebuie să informeze în mod adecvat autoritățile competente ale statului său membru de origine; autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare transmit informațiile fără întârziere autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului;
- (b) mandatul nu trebuie să împiedice buna desfășurare a supravegherii societății de administrare și, în special, nu trebuie să împiedice nici societatea să acționeze, nici OPCVM-ul să fie administrat în interesul investitorilor săi;
- (c) în cazul în care delegarea privește administrarea investițiilor, mandatul poate fi acordat numai întreprinderilor autorizate sau înmatriculate cu scopul de administrare a activelor și supuse unei supravegheri prudențiale; delegarea trebuie să fie conformă cu criteriile de repartizare a investițiilor stabilite periodic de către societățile de administrare;
- (d) în cazul în care mandatul privește administrarea investițiilor și este dat unei întreprinderi dintr-o țară terță, trebuie asigurată cooperarea dintre autoritățile de supraveghere implicate;
- (e) niciun mandat privind funcția principală de administrare a investițiilor nu poate fi dat depozitarului sau oricărei alte întreprinderi ale cărei interese pot intra în conflict cu cele ale societății de administrare sau ale deținătorilor de titluri de participare;
- (f) trebuie să existe măsuri care să permită persoanelor care conduc activitatea societății de administrare să controleze eficient, în orice moment, activitatea întreprinderii căreia îi este dat mandatul;
- (g) mandatul nu trebuie să împiedice persoanele care conduc societatea de administrare să dea oricând instrucțiuni suplimentare întreprinderii căreia îi sunt delegate funcțiile sau să îi retragă mandatul imediat, atunci când aceasta este în interesul investitorilor;

(h) întreprinderea căreia îi vor fi delegate funcțiile trebuie să fie calificată și capabilă să exercite respectivele funcții, având în vedere natura funcțiilor de delegat; și

(i) prospectele OPCVM-ului trebuie să precizeze funcțiile pe care societatea de administrare a fost autorizată să le delege în conformitate cu prezentul articol.

(2) Faptul că societatea de administrare a delegat orice funcții terților nu are în niciun caz consecințe asupra răspunderii societății de administrare și a depozitarului. Societatea de administrare nu își poate delega funcțiile într-o asemenea măsură, încât să devină o societate de tip „cutie poștală”.

Articolul 14

(1) Fiecare stat membru elaborează norme de conduită pe care societățile de administrare autorizate în respectivul stat membru le respectă în permanență. Aceste norme trebuie să reflecte cel puțin principiile enunțate în prezentul alineat. Principiile respective obligă societatea de administrare:

- (a) să acționeze, în desfășurarea activităților sale, în mod loial și echitabil, în interesul OPCVM-urilor pe care le administrează și al integrității pieței;
- (b) să acționeze cu competența, grija și diligența care se impun, în interesul OPCVM-urilor pe care le administrează și al integrității pieței;
- (c) să aibă și să utilizeze eficient resursele și procedurile necesare pentru buna desfășurare a activităților sale;
- (d) să depună eforturi pentru a evita conflictele de interese și, în cazul în care acestea nu pot fi evitate, să se asigure că OPCVM-urile pe care le administrează sunt tratate în mod echitabil; și
- (e) să se conformeze tuturor reglementărilor aplicabile în desfășurarea activităților, astfel încât să promoveze cele mai bune interese ale investitorilor săi și integritatea pieței.

(2) Fără a aduce atingere articolului 116, Comisia adoptă, până la 1 iulie 2010, măsuri de punere în aplicare cu scopul de a garanta că societatea de administrare respectă obligațiile prevăzute la alineatul (1), în special pentru:

- (a) a stabili criterii corespunzătoare pentru a acționa cu bună credință și în mod echitabil, cu competența, grija și prudența convenite, în interesul OPCVM-urilor;
- (b) a specifica principiile necesare pentru a se asigura că societățile de administrare utilizează eficient resursele și procedurile necesare pentru buna desfășurare a activităților lor; și

- (c) a defini măsurile pe care societățile de administrare le pot lua în mod rezonabil pentru a identifica, împiedica, gestiona și/sau divulga conflictele de interese, precum și pentru a stabili criteriile corespunzătoare pentru determinarea tipurilor de conflicte de interese a căror existență poate afecta interesele OPCVM-urilor;

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 15

Societățile de administrare sau, după caz, societățile de investiții adoptă măsurile menționate la articolul 92 și elaborează proceduri și modalități adecvate pentru a garanta că plângerile adresate de investitori sunt tratate corespunzător și că nu se impun restricții investitorilor în exercitarea drepturilor lor, în cazul în care societatea de administrare este autorizată într-un alt stat membru decât statul membru de origine al OPCVM-ului. Măsurile respective permit investitorilor să depună plângeri în limba sau în limbile oficiale ale statelor lor membre.

Societățile de administrare elaborează, de asemenea, proceduri și modalități adecvate pentru a furniza informațiile consumatorilor sau autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului, la cererea acestora.

SECȚIUNEA 4

Libertatea de stabilire și de prestare a serviciilor

Articolul 16

- (1) Statele membre se asigură că societățile de administrare autorizate de autoritățile competente ale statelor lor membre de origine își pot desfășura pe teritoriul lor activitatea pentru care au primit autorizația, fie prin înființarea unei sucursale, fie în temeiul libertății de a presta servicii.

În cazul în care o societate de administrare astfel autorizată își propune doar să comercializeze, fără a-și înființa o sucursală, titlurile de participare ale OPCVM-ului pe care îl administrează în conformitate cu anexa II într-un alt stat membru decât statul membru de origine al OPCVM-ului, fără a intenționa să desfășoare orice alte activități sau să furnizeze orice alte servicii, această comercializare este reglementată numai de cerințele prevăzute în articolul XI.

- (2) Statele membre nu trebuie să supună înființarea unei sucursale sau prestarea de servicii obligației de a obține o autorizație sau celei de a asigura un nivel minim al capitalului sau oricărei măsuri cu efect echivalent.

- (3) Sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol, un OPCVM este liber să desemneze sau să fie administrat de o societate de administrare autorizată într-un alt stat membru decât statul membru de origine al OPCVM-ului în conformitate cu dispozițiile relevante din prezenta directivă, cu condiția ca o astfel de societate de administrare să respecte:

- (a) dispozițiile de la articolul 17 sau de la articolul 18; și
(b) dispozițiile de la articolul 19 și de la articolul 20.

Articolul 17

- (1) Pe lângă obligația de a satisface condițiile impuse la articolele 6 și 7, o societate de administrare care dorește să își înființeze o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru pentru a desfășura activitatea pentru care a primit autorizație informează autoritățile competente ale statului său membru de origine în mod corespunzător.

- (2) Statele membre solicită fiecărei societăți de administrare care dorește să își înființeze o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru să furnizeze, în momentul notificării prevăzute la alineatul (1), următoarele informații și documente:

- (a) statul membru pe teritoriul căruia intenționează să înființeze o sucursală;
- (b) un program de activitate care să precizeze activitățile și serviciile prevăzute la articolul 6 alineatele (2) și (3) avute în vedere, precum și structura organizatorică a sucursalei și care include o descriere a sistemului de gestionare a riscurilor elaborat de societatea de administrare. Programul include, de asemenea, o descriere a procedurilor și a măsurilor luate în conformitate cu articolul 15;
- (c) adresa din statul membru gazdă al societății de administrare de la care pot fi obținute documentele; și
- (d) numele persoanelor care răspund de conducerea sucursalei.

- (3) Cu condiția ca, date fiind activitățile avute în vedere, autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare să nu aibă motive de dubiu privind caracterul adecvat al structurii administrative sau al situației financiare a societății de administrare, în intervalul de două luni de la primirea tuturor informațiilor menționate la alineatul (2), acestea comunică informațiile respective autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare și notifică în consecință societatea de administrare în cauză. Acestea comunică în plus precizări privind orice schemă de compensare destinată să protejeze investitorii.

În cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare refuză să comunice informațiile menționate la alineatul (2) autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare, ele trebuie să facă cunoscute motivele acestui refuz societății de administrare în cauză în decurs de două luni de la primirea tuturor informațiilor. Refuzul sau absența răspunsului dă dreptul de a sesiza instanțele din statul membru de origine al societății de administrare.

În cazul în care o societate de administrare dorește să desfășoare activitatea de administrare a portofoliului colectiv prevăzută în anexa II, autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare anexează la documentația transmisă autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare o atestare care să certifice că societatea de administrare a primit autorizație în conformitate cu prezenta directivă, precum și o descriere a domeniului de aplicare al autorizației societății de administrare și detalii cu privire la orice restricții ale tipurilor de OPCVM-uri pe care societatea de administrare este autorizată să le administreze.

(4) O societate de administrare care desfășoară activități prin intermediul unei sucursale pe teritoriul unui stat membru gazdă respectă normele elaborate de statul membru gazdă al societății de administrare în conformitate cu articolul 14.

(5) Autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare sunt responsabile cu monitorizarea respectării alineatului (4).

(6) Înainte ca sucursala unei societăți de administrare să își înceapă activitatea, autoritățile competente ale statului membru gazdă al respectivei societăți dispun de două luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (2) pentru organizarea supravegherii respectării de către societatea de administrare a normelor aflate sub responsabilitatea lor.

(7) La primirea unei comunicări din partea autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare sau în caz de lipsă a unui răspuns din partea acestora în termenul prevăzut la alineatul (6), sucursala poate fi înființată și își poate începe activitatea.

(8) În caz de modificare a informațiilor notificate în conformitate cu alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), societatea de administrare comunică în scris această modificare autorităților competente ale statului membru de origine și ale statului membru gazdă cu cel puțin o lună înaintea efectuării schimbării, astfel încât autoritățile statului membru de origine al societății de administrare să poată lua o decizie asupra acestei modificări în conformitate cu alineatul (3), iar autoritățile competente ale statului membru gazdă, în conformitate cu alineatul (6).

(9) În caz de modificare a informațiilor notificate în conformitate cu alineatul (3) primul paragraf, autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare informează în consecință autoritățile competente ale statului membru gazdă al acesteia.

Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare actualizează informațiile cuprinse în atestarea menționată la alineatul (3) al treilea paragraf și informează autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare în cazul în care apare o modificare a domeniului de aplicare al autorizației societății de administrare sau a detaliilor cu privire la orice restricții ale tipurilor de OPCVM-uri pe care societatea de administrare este autorizată să le administreze.

Articolul 18

(1) Orice societate de administrare care dorește să desfășoare pentru prima dată activitățile pentru care a primit autorizație pe teritoriul unui alt stat membru în temeiul libertății de a presta servicii comunică autorităților competente ale statului membru de origine al societății de administrare următoarele informații:

- (a) statul membru pe teritoriul căruia societatea de administrare intenționează să își desfășoare activitatea; și
- (b) un program de activitate care să indice activitățile și serviciile menționate la articolul 6 alineatele (2) și (3) avute în vedere și care include o descriere a sistemului de gestionare a riscurilor elaborat de societatea de administrare. Include, de asemenea, o descriere a procedurilor și a măsurilor luate în conformitate cu articolul 15.

(2) Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare comunică autorităților competente ale statului membru gazdă al acesteia informațiile menționate la alineatul (1), în termen de o lună de la primirea acestora.

Autoritățile competente ale statului de origine al societății de administrare comunică, de asemenea, detalii asupra oricărei scheme de compensare aplicabile, destinate protejării investitorilor.

În cazul în care o societate de administrare dorește să desfășoare activitatea de administrare a portofoliului colectiv prevăzută în anexa II, autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare anexează la documentația transmisă autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare o atestare care să certifice că societatea de administrare a primit autorizație în conformitate cu prezenta directivă, precum și o descriere a domeniului de aplicare al autorizației societății de administrare și detalii cu privire la orice restricții ale tipurilor de OPCVM-uri pe care societatea de administrare este autorizată să le administreze.

Sub rezerva dispozițiilor de la articolele 20 și 93, societatea de administrare poate, din acel moment, să își înceapă activitatea în statul membru gazdă.

(3) O societate de administrare care desfășoară activități în temeiul libertății de a presta servicii respectă normele elaborate de statul membru de origine al societății de administrare în conformitate cu articolul 14.

(4) În caz de modificare a conținutului informațiilor comunicate în conformitate cu alineatul (1) litera (b), societatea de administrare notifică, în scris, această modificare autorităților competente ale statului membru de origine și ale statului membru gazdă înainte de efectuarea acesteia. Autoritatea competentă a statului membru de origine al societății de administrare actualizează informațiile cuprinse în atestarea menționată la alineatul (2) și informează autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare în cazul în care apare o modificare a domeniului de aplicare al autorizației societății de administrare sau a detaliilor cu privire la orice restricții ale tipurilor de OPCVM-uri pe care societatea de administrare este autorizată să le administreze.

Articolul 19

(1) O societate de administrare care desfășoară activități de administrare a portofoliului colectiv într-un cadru transfrontalier, prin înființarea unei sucursale sau în temeiul libertății de a presta servicii, respectă normele statului membru de origine al societății de administrare referitoare la organizarea societății de administrare, inclusiv modalitățile de delegare, procedurile de gestionare a riscurilor, normele și supravegherea prudențială, procedurile menționate la articolul 12 și cerințele de raportare ale societății de administrare. Aceste norme nu trebuie să fie mai stricte decât cele aplicabile societăților de administrare care își desfășoară activitatea doar în statul lor membru de origine.

(2) Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare sunt responsabile cu monitorizarea conformității cu alineatul (1).

(3) O societate de administrare care desfășoară activități de administrare a portofoliului colectiv într-un cadru transfrontalier, prin înființarea unei sucursale sau în temeiul libertății de a presta servicii, respectă normele statului membru de origine al OPCVM-ului referitoare la constituirea și funcționarea acestuia, și anume normele aplicabile:

- (a) constituirii și autorizării OPCVM-urilor;
- (b) emisiunii și rambursării titlurilor de participare și a acțiunilor;
- (c) politicilor și limitelor de investiții, inclusiv calculului expunerii totale și al ratei de îndatorare;
- (d) restricțiilor privind creditele, împrumuturile și vânzările descoperite;
- (e) evaluării activelor și contabilității OPCVM-urilor;
- (f) calculării prețului de emisiune și/sau a prețului de răscumpărare și erorilor de calcul al valorii nete a activelor și compensării conexe a investitorilor;
- (g) distribuirii sau reinvestirii veniturilor;
- (h) cerințelor de informare și de raportare ale OPCVM-urilor, inclusiv în ceea ce privește prospectul, informațiile cheie destinate investitorilor și rapoartele periodice;
- (i) măsurilor luate pentru comercializare;
- (j) relației cu deținătorii de titluri de participare;
- (k) fuziunii și restructurării OPCVM-urilor;
- (l) lichidării și dizolvării OPCVM-urilor;
- (m) dacă este cazul, conținutului registrului deținătorilor de titluri de participare;
- (n) comisioanelor de autorizare și supraveghere referitoare la OPCVM-uri; și
- (o) exercitării drepturilor de vot ale deținătorilor de titluri de participare și a altor drepturi ale deținătorilor de titluri de participare referitoare la litere (a)-(m).

(4) Societatea de administrare respectă obligațiile prevăzute în regulile fondului sau în actele constitutive, precum și obligațiile prevăzute în prospect, care trebuie să fie conforme cu legislația aplicabilă menționată la alineatele (1) și (3).

(5) Autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului sunt responsabile cu monitorizarea conformității cu alineatele (3) și (4).

(6) Societatea de administrare hotărăște cu privire la și își asumă responsabilitatea pentru adoptarea și punerea în aplicare a deciziilor structurale și organizatorice necesare pentru ca societatea de administrare să poată respecta normele referitoare la constituirea și funcționarea OPCVM-urilor, precum și obligațiile prevăzute în regulile fondului sau în actele constitutive și obligațiile prevăzute în prospect.

(7) Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare au responsabilitatea de a monitoriza conformitatea structurii și organizării societății, în vederea asigurării respectării de către societatea de administrare a obligațiilor și a normelor referitoare la constituirea și funcționarea tuturor OPCVM-urilor pe care acesta le administrează.

(8) Statele membre se asigură că nicio societate de administrare autorizată într-un stat membru nu este supusă unor cerințe suplimentare în statul membru de origine al OPCVM-ului în ceea ce privește domeniile reglementate de prezenta directivă, cu excepția cazurilor menționate în mod explicit în prezenta directivă.

Articolul 20

(1) Fără a aduce atingere articolului 5, o societate de administrare care depune o cerere pentru administrarea unui OPCVM cu sediul în alt stat membru prezintă autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului următoarea documentație:

- (a) contractul scris încheiat cu depozitarul, menționat la articolele 23 și 33; și
- (b) informațiile referitoare la modalitățile de delegare cu privire la funcțiile legate de administrarea portofoliului colectiv și de gestionare, menționate în anexa II.

În cazul în care o societate de administrare administrează deja alte OPCVM-uri de același tip în statul membru de origine al OPCVM-ului, este suficient să se facă referire la documentele deja furnizate.

(2) În măsura în care acest lucru este necesar pentru respectarea normelor pentru care sunt responsabile, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului pot solicita autorităților competente ale statului membru de origine al societății de administrare clarificări și informații referitoare la documentația menționată la alineatul (1) și, pe baza atestării menționate la articolele 17 și 18, clarificări și informații pentru a verifica dacă tipul de OPCVM pentru care se solicită autorizarea intră în sfera de aplicare a autorizației societății de administrare. După caz, autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare se pronunță în termen de 10 zile lucrătoare de la cererea inițială.

(3) Autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului pot respinge cererea societății de administrare numai în cazul în care:

- (a) societatea de administrare nu respectă dispozițiile care intră în competența respectivelor autorități în conformitate cu articolul 19;
- (b) societatea de administrare nu este autorizată de autoritățile competente ale statului său membru de origine să administreze tipul de OPCVM pentru care se solicită autorizarea; sau
- (c) societatea de administrare nu a prezentat documentația menționată la alineatul (1).

Înainte de a respinge o cerere, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului se consultă cu autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare.

(4) Orice modificare ulterioară de substanță a documentației menționate la alineatul (1) este notificată de societatea de administrare autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului.

Articolul 21

(1) Statul membru gazdă al societății de administrare poate solicita, în scopuri statistice, ca toate societățile de administrare care au sucursale pe teritoriul său să prezinte periodic autorităților competente din respectivul stat membru gazdă rapoarte asupra activităților desfășurate pe teritoriul celui stat membru gazdă.

(2) Statul membru gazdă al societății de administrare poate solicita societăților de administrare care își desfășoară activitatea pe teritoriul său, prin înființarea unei sucursale sau în temeiul libertății de a presta servicii, să îi furnizeze informațiile necesare pentru a monitoriza respectarea de către aceste societăți a normelor care intră în responsabilitatea statului membru gazdă al societății de administrare și care le sunt aplicabile.

Aceste cerințe nu trebuie să fie mai stricte decât acelea pe care statele membre în cauză le impun societăților de administrare înființate pe teritoriul lor pentru a monitoriza respectarea de către acestea din urmă a acelorași standarde.

Societățile de administrare se asigură că procedurile și modalitățile menționate la articolul 15 le permit autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM să obțină informațiile menționate în prezentul alineat direct de la societățile de administrare.

(3) În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă al unei societăți de administrare care deține o sucursală sau prestează servicii pe teritoriul statului respectiv constată că aceasta nu respectă una dintre normele care intră în responsabilitatea lor, aceste autorități cer ca societatea de administrare în cauză să pună capăt acestei încălcări și informează autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare.

(4) În cazul în care societatea de administrare în cauză refuză să furnizeze statului său membru gazdă informațiile care intră în sfera sa de responsabilitate sau nu procedează la luarea măsurilor necesare pentru a pune capăt încălcării menționate la alineatul (3), autoritățile competente ale statului său membru gazdă informează în consecință autoritățile statului membru de origine al societății de administrare. Autoritățile competente din statul membru de origine al societății de administrare iau, în cel mai scurt timp, toate măsurile adecvate pentru ca societatea de administrare în cauză să furnizeze informațiile solicitate de statul membru gazdă al societății de administrare în conformitate cu alineatul (2) sau să pună capăt încălcării. Natura acestor măsuri se comunică autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare.

(5) În cazul în care, în pofida măsurilor luate de către autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare sau din cauza faptului că aceste măsuri se dovedesc inadecvate sau nu sunt disponibile în statul membru respectiv, societatea de administrare refuză în continuare să furnizeze informațiile solicitate de statul membru gazdă al societății de administrare în conformitate cu alineatul (2) sau persistă în încălcarea actelor cu putere de lege sau a normelor administrative menționate la același alineat și aflate în vigoare în statul membru gazdă, autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare pot, după ce au informat autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare, să ia măsurile adecvate, inclusiv în conformitate cu articolele 98 și 99, pentru a preveni sau sancționa neregulile viitoare și, după caz, să împiedice societatea de administrare în cauză să efectueze noi operațiuni pe teritoriul său. Statele membre se asigură că, pe teritoriul lor, este posibilă notificarea actelor legale necesare pentru astfel de măsuri societăților de administrare. În cazul în care serviciul prestat în statul membru gazdă al societății de administrare este administrarea unui OPCVM, statul membru gazdă al societății de administrare poate cere societății de administrare să înceteze administrarea OPCVM-ului respectiv.

(6) Orice măsură adoptată în temeiul alineatelor (4) sau (5) care implică măsuri sau sancțiuni trebuie să fie justificată adecvat și comunicată societății de administrare în cauză. Orice astfel de măsură poate fi atacată în instanță în statul membru care a adoptat-o.

(7) Înainte de a aplica procedura prevăzută la alineatele (3), (4) sau (5), autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare pot, în caz de urgență, să ia toate măsurile de precauție necesare pentru a proteja interesele investitorilor și ale altor persoane cărora le sunt furnizate serviciile. Comisia și autoritățile competente ale celorlalte state membre implicate sunt informate asupra unor astfel de măsuri în cel mai scurt timp.

După consultarea autorităților competente ale statelor membre implicate, Comisia poate decide dacă statul membru în cauză trebuie să modifice sau să elimine aceste măsuri.

(8) Autoritățile competente din statul membru de origine al societății de administrare se consultă cu autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului înainte de a retrage autorizația societății de administrare. În astfel de situații, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului iau măsurile adecvate pentru a proteja interesele investitorilor. Măsurile respective pot include decizii pentru a împiedica societatea de administrare menționată să efectueze noi tranzacții pe teritoriul său.

Din doi în doi ani, Comisia publică un raport privind aceste cazuri.

(9) Statele membre informează Comisia asupra numărului și tipului cazurilor în care au refuzat autorizarea în temeiul articolului 17 sau în care au respins cererea în temeiul articolului 20, precum și cu privire la orice măsuri luate în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol.

Din doi în doi ani, Comisia publică un raport privind aceste cazuri.

CAPITOLUL IV

OBLIGAȚII PRIVIND DEPOZITARUL*Articolul 22*

- (1) Activele unui fond deschis de investiții trebuie încredințate spre păstrare unui depozitar.
- (2) Răspunderea unui depozitar, astfel cum este prevăzută la articolul 24, nu este afectată de încredințarea către un terț a tuturor activelor pe care le are în păstrare sau a unei părți din acestea.
- (3) Un depozitar trebuie:
 - (a) să se asigure că vânzarea, emisiunea, răscumpărarea, rambursarea și anularea titlurilor de participare efectuate în contul fondului deschis de investiții sau de către o societate de administrare sunt realizate în conformitate cu legislația națională aplicabilă și cu regulile fondului;
 - (b) să se asigure că valoarea titlurilor de participare este calculată în conformitate cu legislația națională aplicabilă și cu regulile fondului;
 - (c) să îndeplinească instrucțiunile societății de administrare, cu excepția cazului în care acestea contravin legislației naționale aplicabile sau regulilor fondului;
 - (d) să se asigure că în operațiunile care implică activele fondului deschis de investiții, contravaloarea îi este achitată în termenele uzuale;
 - (e) să se asigure că veniturile fondului deschis de investiții sunt folosite în conformitate cu legislația națională aplicabilă și cu regulile fondului.

Articolul 23

- (1) Depozitarul își are sediul social sau este stabilit în statul membru de origine al OPCVM-ului.
- (2) Depozitarul este o instituție care face obiectul unor norme prudențiale și al unei supravegheri permanente. Acesta prezintă suficiente garanții financiare și profesionale pentru a-și putea desfășura eficient activitățile care îi revin ca depozitar și pentru a-și îndeplini obligațiile aferente acestei funcții.
- (3) Statele membre stabilesc care dintre categoriile de instituții prevăzute la alineatul (2) pot fi alese ca depozitari.
- (4) Depozitarul permite autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului să obțină, la cerere, toate informațiile pe care depozitarul le-a obținut în exercitarea obligațiilor sale și care sunt necesare pentru ca autoritățile competente să poată supraveghea respectarea de către OPCVM a dispozițiilor prezentei directive.

(5) În cazul în care statul membru de origine al societății de administrare este diferit de statul membru de origine al OPCVM-ului, depozitarul încheie un contract scris cu societatea de administrare, care reglementează fluxul informațiilor considerate necesare pentru a-i permite acestuia să își îndeplinească funcțiile prevăzute la articolul 22 și în alte acte cu putere de lege sau acte administrative relevante pentru depozitari în statul membru de origine al OPCVM-ului.

(6) Comisia poate adopta măsuri de aplicare referitoare la măsurile pe care trebuie să le ia depozitarul pentru a-și îndeplini obligațiile privind un OPCVM administrat de o societate de administrare stabilită într-un alt stat membru, inclusiv informațiile care trebuie incluse în acordurile standard ce urmează a fi utilizate de depozitar și de societatea de administrare în conformitate cu alineatul (5).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 24

Depozitarul răspunde, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de origine al OPCVM-ului, față de societatea de administrare și deținătorii de titluri de participare pentru orice pierdere suferită de aceștia ca rezultat al neîndeplinirii nejustificate a obligațiilor sale sau al îndeplinirii necorespunzătoare a acestora.

Răspunderea față de deținătorii de titluri de participare poate fi invocată direct sau indirect, prin intermediul societății de administrare, în funcție de natura juridică a raporturilor dintre depozitar, societatea de administrare și deținătorii de titluri de participare.

Articolul 25

- (1) O societate nu poate fi în același timp societate de administrare și depozitar.
- (2) Societatea de administrare și depozitarul, în exercitarea funcțiilor lor, acționează independent și exclusiv în interesul deținătorilor de titluri de participare.

Articolul 26

Legea sau regulile fondului definesc condițiile privind înlocuirea societății de administrare și a depozitarului și prevăd normele care permit asigurarea protecției deținătorilor de titluri de participare în cazul acestei înlocuiri.

CAPITOLUL V

OBLIGAȚII PRIVIND SOCIETĂȚILE DE INVESTIȚII

SECȚIUNEA 1

Condiții de inițiere a activității

Articolul 27

Inițierea activității unei societăți de investiții este subordonată unei autorizații prealabile acordate de către autoritățile competente ale statului membru de origine societății de investiții.

Statele membre stabilesc forma legală pe care o societate de investiții trebuie să o adopte.

Sediul social al societății de investiții trebuie să se afle în statul membru de origine al societății de investiții.

Articolul 28

Societatea de investiții nu poate desfășura alte activități în afara celor prevăzute la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 29

(1) Fără a aduce atingere altor condiții de aplicare generală prevăzute de legislația internă, autoritățile competente ale statului membru de origine al societăților de investiții nu acordă autorizația unei societăți de investiții care nu și-a desemnat o societate de administrare decât în cazul în care societatea de investiții dispune de un capital inițial suficient de minimum 300 000 EUR.

În plus, în cazul în care o societate de investiții nu și-a desemnat o societate de administrare autorizată conform prezentei directive, se aplică următoarele condiții:

- (a) autorizația se acordă numai în cazul în care cererea de autorizare este însoțită de un program de operațiuni în care se indică cel puțin structura organizatorică a societății de investiții;
- (b) conducătorii societății de investiții trebuie să aibă o bună reputație și o experiență suficientă și pentru tipul de activități desfășurate de respectiva societate și, în acest scop, identitatea conducătorilor și a oricărei persoane care le succedă în funcții trebuie notificată de îndată autorităților competente; coordonarea activității unei societăți de investiții trebuie asigurată de cel puțin două persoane care îndeplinesc aceste condiții, iar prin conducători se înțelege acele persoane care, în temeiul legii sau al documentelor constitutive, reprezintă societatea de investiții sau care decid efectiv politica societății; și
- (c) în cazul în care există legături strânse între societatea de investiții și alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă autorizația numai dacă aceste legături strânse nu împiedică buna desfășurare a activității lor de supraveghere.

Autoritățile competente ale statului membru de origine al unei societăți de investiții refuză, de asemenea, autorizarea, în cazul în care actele cu putere de lege sau actele administrative ale unei țări terțe aplicabile uneia sau mai multor persoane fizice sau juridice cu care societatea de investiții are legături strânse sau anumite dificultăți privind aplicarea acestora împiedică buna desfășurare a activității lor de supraveghere.

Autoritățile competente ale statului membru de origine al societăților de investiții impun ca acestea să le comunice informațiile de care au nevoie.

(2) În cazul în care o societate de investiții nu și-a desemnat o societate de administrare, societatea de investiții este informată, în termen de șase luni de la data depunerii unei cereri complete, dacă i s-a acordat sau nu autorizația. Refuzul autorizării este motivat.

(3) Societatea de investiții își poate începe activitatea imediat ce îi este acordată autorizația.

(4) Autoritățile competente ale statului membru de origine al societăților de investiții pot retrage autorizația eliberată unei societăți de investiții care face obiectul prezentei directive numai în cazul în care aceasta:

- (a) nu își începe activitatea în termen de 12 luni de la data obținerii autorizației, renunță în mod expres la autorizație sau a renunțat să exercite activitatea reglementată de prezenta directivă de mai mult de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru în cauză a prevăzut că în aceste cazuri autorizația devine caducă;
- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau alte modalități neregulate;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în care i-a fost acordată autorizația;
- (d) a încălcat în mod grav și/sau sistematic prevederile adoptate în temeiul prezentei directive; sau
- (e) se înscrie într-unul dintre cazurile de retragere prevăzute de legislația internă.

SECȚIUNEA 2

Condiții de funcționare

Articolul 30

Articolele 13 și 14 se aplică *mutatis mutandis* societăților de investiții care nu și-au desemnat o societate de administrare autorizată conform prezentei directive.

În sensul articolelor menționate la primul paragraf, sintagma „societate de administrare” înseamnă „societate de investiții”.

Societățile de investiții administrează numai activele propriului lor portofoliu și nu pot în niciun caz să fie mandatate pentru administrarea de active în contul unui terț.

Articolul 31

Fiecare stat membru de origine al societăților de investiții stabilește norme prudențiale pe care societățile de investiții care nu au desemnat o societate de administrare autorizată conform prezentei directive sunt obligate să le respecte în orice moment.

În special, autoritățile competente ale statului membru de origine al unei societăți de investiții, având în vedere și natura societății respective, solicită ca aceasta să aibă o bună organizare administrativă și contabilă, dispozitive de control și de securitate în domeniul prelucrării electronice a datelor, precum și mecanisme adecvate de control intern, incluzând, în special, norme privind operațiunile personale ale angajaților sau deținerea sau administrarea investițiilor în instrumente financiare cu scopul de a-și investi capitalul inițial și garantând, cel puțin, că fiecare tranzacție în care este implicată societatea poate fi reconstituită în ceea ce privește originea sa, părțile la ea, natura sa, precum și momentul și locul în care a fost efectuată și că activele societății de investiții sunt investite conform documentelor constitutive și dispozițiilor legale în vigoare.

SECȚIUNEA 3

Obligații privind depozitarul

Articolul 32

(1) Activele unei societăți de investiții trebuie încredințate unui depozitar pentru păstrare.

(2) Răspunderea unui depozitar, astfel cum este prevăzută la articolul 34, nu este afectată de faptul că depozitarul încredințează unui terț toate sau o parte din activele pe care le are în păstrare.

(3) Un depozitar trebuie să se asigure că:

(a) vânzarea, emisiunea, răscumpărarea, rambursarea și anularea titlurilor de participare efectuate de o societate de investiții sau în contul acesteia se efectuează în conformitate cu legea și cu actele constitutive ale societății de investiții;

(b) în operațiunile care implică activele societății de investiții, contravaloarea îi este achitată în termenele uzuale; și

(c) venitul societății de investiții este utilizat în conformitate cu legea și actele constitutive.

(4) Statul membru de origine al societății de investiții poate decide că societățile de investiții stabilite pe teritoriul său care își comercializează titlurile de participare exclusiv prin intermediul uneia sau al mai multor burse de valori la a căror cotă oficială sunt admise titlurile lor de participare nu sunt obligate să aibă un depozitar în sensul prezentei directive.

Articolele 76, 84 și 85 nu se aplică acestor societăți de investiții. Cu toate acestea, normele privind evaluarea activelor unor astfel de societăți de investiții se stabilesc prin legislația națională aplicabilă sau prin actele lor constitutive.

(5) Statul membru de origine al societății de investiții poate decide că societățile de investiții stabilite pe teritoriul său care își comercializează cel puțin 80 % din titlurile de participare la una sau mai multe burse de valori desemnate prin actele lor constitutive nu sunt obligate să aibă un depozitar, în sensul prezentei directive, cu condiția ca titlurile lor de participare să fie admise la cota oficială a burselor de valori din statele membre pe teritoriul cărora își comercializează titlurile de participare și cu condiția ca tranzacțiile efectuate de astfel de societăți de investiții în afara bursei să fie efectuate doar la cursul bursei.

Actele constitutive ale unei societăți de investiții indică bursa din țara în care se comercializează titlurile de participare a cărei cotație determină prețul la care societatea de investiții efectuează tranzacțiile în afara bursei în respectiva țară.

Un stat membru se prevalează de derogarea prevăzută în primul paragraf numai în cazul în care consideră că deținătorii de titluri de participare beneficiază de o protecție echivalentă cu cea a deținătorilor de titluri de participare la OPCVM-urile care au un depozitar în înțelesul prezentei directive.

Societățile de investiții menționate în prezentul alineat și la alineatul (4) trebuie, în special:

(a) în absența unor dispoziții relevante în legislația națională, să indice în actele lor constitutive metodele de calcul pentru valoarea unitară a activului net corespunzătoare titlurilor de participare;

(b) să intervină pe piață pentru a împiedica modificarea la bursă a valorii titlurilor lor de participare cu mai mult de 5 % față de valoarea unitară a activului net corespunzătoare titlurilor lor de participare;

(c) să stabilească valoarea unitară a activului net corespunzătoare titlurilor de participare, să o comunice autorităților competente de cel puțin două ori pe săptămână și să o publice de două ori pe lună.

De cel puțin două ori pe lună, un auditor independent se asigură că valoarea titlurilor de participare este calculată în conformitate cu legea și cu actele constitutive ale societății de investiții.

Cu această ocazie, auditorul verifică dacă activele societății de investiții sunt investite în conformitate cu normele stabilite de lege și actele constitutive ale societății de investiții.

(6) Comisiei îi este comunicată de către statele membre identitatea societăților de investiții care beneficiază de derogările prevăzute la alineatele (4) și (5).

Articolul 33

(1) Depozitarul își are sediul social sau este stabilit în același stat membru ca societatea de investiții.

(2) Depozitarul este o instituție care face obiectul unor norme prudențiale și al unei supravegheri permanente.

(3) Statele membre stabilesc care dintre categoriile de instituții prevăzute la alineatul (2) pot fi alese ca depozitari.

(4) Depozitarul permite autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului să obțină, la cerere, toate informațiile pe care depozitarul le-a obținut în exercitarea obligațiilor sale și care sunt necesare pentru ca autoritățile competente să poată supraveghea respectarea de către OPCVM a prezentei directive.

(5) În cazul în care statul membru de origine al societății de administrare este altul decât statul membru de origine al OPCVM-ului, depozitarul semnează un acord scris cu societatea de administrare, care reglementează fluxul informațiilor considerate necesare pentru a-i permite acestuia să își îndeplinească funcțiile prevăzute la articolul 32 și în alte acte cu putere de lege sau acte administrative relevante pentru depozitari în statul membru de origine al OPCVM-ului.

(6) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare referitoare la măsurile pe care trebuie să le ia depozitarul pentru a-și îndeplini obligațiile privind un OPCVM administrat de o societate de administrare stabilită într-un alt stat membru, inclusiv informațiile care trebuie incluse în acordul standard ce urmează a fi utilizat de depozitar și de societatea de administrare în conformitate cu alineatul (5).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 34

Depozitarul răspunde, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de origine al societății de investiții, față de societatea de investiții și deținătorii de titluri de participare pentru orice pierdere suferită de aceștia ca rezultat al neîndeplinirii obligațiilor sale sau al îndeplinirii necorespunzătoare a acestora.

Articolul 35

(1) O societate nu poate fi în același timp societate de investiții și depozitar.

(2) În îndeplinirea funcțiilor sale, un depozitar acționează exclusiv în interesul deținătorilor de titluri de participare.

Articolul 36

Legea sau actele constitutive ale societății de investiții definesc condițiile privind înlocuirea depozitarului și prevăd normele care permit să se asigure protecția deținătorilor de titluri de participare în cazul acestei înlocuiri.

CAPITOLUL VI

FUZIUNI ALE OPCVM-URILOR

SECȚIUNEA 1

Principiu, autorizare și aprobare

Articolul 37

În sensul prezentului capitol, noțiunea de OPCVM acoperă și compartimentele de investiții ale unui OPCVM.

Articolul 38

(1) Sub rezerva condițiilor prevăzute în acest capitol și fără a se ține seama de modul în care OPCVM-urile sunt constituite în conformitate cu articolul 1 alineatul (3), statele membre autorizează fuziunile naționale și fuziunile transfrontaliere definite la articolul 2 alineatul (1) literele (q) și (r) în conformitate cu una sau mai multe dintre tehnicile de fuziune prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (p).

(2) Tehnicile de fuziune utilizate pentru fuziunile transfrontaliere definite la articolul 2 alineatul (1) litera (q) trebuie să fie prevăzute în legislația statului membru de origine al OPCVM-ului absorbit.

Tehnicile de fuziune utilizate pentru fuziunile naționale definite la articolul 2 alineatul (1) litera (r) trebuie să fie prevăzute în legislația statului membru în care sunt stabilite OPCVM-urile.

Articolul 39

(1) Fuziunile trebuie să fie autorizate, în prealabil, de către autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit.

(2) OPCVM-ul absorbit furnizează toate informațiile următoare autorităților competente din propriul stat membru de origine:

- (a) proiectul comun al fuziunii propuse, aprobat în mod corespunzător de către OPCVM-ul absorbit și de către OPCVM-ul absorbant;
- (b) o versiune actualizată a prospectului și a informațiilor cheie destinate investitorilor, menționate la articolul 78, ale OPCVM-ului absorbant, dacă acesta este stabilit într-un alt stat membru;
- (c) câte o declarație emisă de depozitarul OPCVM-ului absorbit și al celui absorbant, care să ateste că, în conformitate cu articolul 41, aceștia au verificat conformitatea elementelor enumerate la articolul 40 alineatul (1) literele (a), (f) și (g) cu prezenta directivă și cu regulile fondului sau cu documentele constitutive ale OPCVM-urilor respective; și
- (d) informațiile cu privire la fuziunea propusă, pe care OPCVM-ul absorbit și OPCVM-ul absorbant intenționează să le furnizeze deținătorilor lor de titluri de participare.

Aceste informații sunt furnizate într-o formă care să permită atât autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului absorbit, cât și autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului absorbant să le citească în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru sau statelor membre în cauză sau într-o limbă aprobată de autoritățile competente respective.

(3) Imediat ce dosarul este complet, autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit transmit fără întârziere copii ale informațiilor menționate la alineatul (2) autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului absorbant. Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit și, respectiv, autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbant analizează impactul potențial al fuziunii propuse asupra deținătorilor de titluri de participare, la OPCVM-ul absorbit și la OPCVM-ul absorbant, pentru a evalua dacă deținătorilor de titluri de participare li se oferă informații adecvate.

Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit pot solicita în scris, în cazul în care consideră că acest lucru este necesar, clarificarea informațiilor destinate deținătorilor de titluri de participare la OPCVM-ul absorbit.

În cazul în care consideră că acest lucru este necesar, autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbant pot solicita, în scris și nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la primirea copiilor conținând toate informațiile menționate la alineatul (2), ca OPCVM-ul absorbant să modifice informațiile care urmează să fie oferite deținătorilor de titluri de participare ale sale.

Într-un astfel de caz, autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbant transmit obiecțiile lor autorităților competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit. Acestea informează autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit dacă sunt mulțumite de informațiile modificate care urmează să fie furnizate deținătorilor de titluri de participare la OPCVM-ul absorbant în termen de 20 de zile de la data la care au fost notificate cu privire la acestea.

(4) Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit autorizează fuziunea propusă, dacă următoarele condiții sunt îndeplinite:

- (a) fuziunea propusă respectă toate cerințele articolelor 39-42;
- (b) OPCVM-ul absorbant a notificat, în conformitate cu articolul 93, comercializarea titlurilor sale de participare în toate statele membre în care OPCVM-ul absorbit este fie autorizat, fie a notificat comercializarea titlurilor sale de participare, în conformitate cu articolul 93; și
- (c) autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit și al OPCVM-ului absorbant se declară mulțumite de informațiile propuse pentru a fi furnizate deținătorilor de titluri de participare sau autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbant nu și-au exprimat nici o nemulțumire în temeiul alineatului (3) paragraful al patrulea.

(5) Dacă consideră că dosarul nu este complet, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului absorbit solicită informații suplimentare în termen de 10 zile de la primirea informațiilor menționate la alineatul (2).

Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit informează OPCVM-ul în cauză, în termen de 20 de zile lucrătoare de la depunerea dosarului complet, în conformitate cu alineatul (2), dacă fuziunea a fost sau nu autorizată.

Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit informează, de asemenea, autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbant cu privire la decizia lor.

(6) Statele membre pot permite, în conformitate cu articolul 57 alineatul (1) al doilea paragraf, o derogare de la articolele 52-55 în cazul OPCVM-urilor absorbante.

Articolul 40

(1) Statele membre impun OPCVM-ului absorbit și OPCVM-ului absorbant întocmirea unui proiect comun de fuziune.

Proiectul comun de fuziune prevede următoarele elemente:

- (a) identificarea tipului de fuziune și de OPCVM-uri implicate;
- (b) contextul și motivația fuziunii propuse;
- (c) impactul preconizat al fuziunii propuse asupra deținătorilor de titluri de participare, atât la OPCVM-ul absorbit, cât și la OPCVM-ul absorbant;
- (d) criteriile adoptate pentru evaluarea activului și, atunci când este cazul, a pasivului la data la care se calculează rata de schimb, astfel cum se menționează la articolul 47 alineatul (1);
- (e) metoda de calcul al ratei de schimb;
- (f) data prevăzută pentru intrarea în vigoare a fuziunii;
- (g) normele aplicabile transferului de active, respectiv schimbului de titluri de participare; și
- (h) în cazul unei fuziuni în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (p) punctul (ii) și, după caz, al articolului 2 alineatul (1) litera (p) punctul (iii), regulile fondului sau documentele constitutive ale noului OPCVM-ului absorbant.

Autoritățile competente nu pot solicita includerea unor informații suplimentare în proiectul comun de fuziune.

(2) OPCVM-ul absorbit și OPCVM-ul absorbant pot decide să includă și alte elemente în proiectul comun de fuziune.

SECȚIUNEA 2

Controlul de către terți, informarea deținătorilor de titluri de participare și alte drepturi ale deținătorilor de titluri de participare

Articolul 41

Statele membre impun ca depozitarul OPCVM-ului absorbit și cel al OPCVM-ului absorbant să verifice conformitatea elementelor menționate la articolul 40 alineatul (1) literele (a), (f) și (g) cu cerințele din prezenta directivă și cu regulile fondului sau cu documentele constitutive ale OPCVM-urilor lor.

Articolul 42

(1) Legislația statelor membre de origine ale OPCVM-ului absorbit încredințează unui depozitar sau unui auditor independent, autorizat în conformitate cu Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate ⁽¹⁾, sarcina de a valida următoarele:

- (a) criteriile adoptate pentru evaluarea activului și, atunci când este cazul, a pasivului la data la care se calculează rata de schimb, astfel cum se menționează la articolul 47 alineatul (1);
- (b) după caz, plata în numerar pentru fiecare titlu de participare; și
- (c) metoda de calcul al ratei de schimb, precum și rata de schimb valabilă la data la care se calculează respectiva rată, astfel cum se menționează la articolul 47 alineatul (1).

(2) Auditorii statutare ai OPCVM-ului absorbit sau auditorul statutar al OPCVM-ului absorbant sunt considerați auditori independenți în sensul alineatului (1).

(3) O copie a rapoartelor auditorului independent sau, după caz, ale depozitarului, se pune la dispoziția deținătorilor de titluri de participare, atât la OPCVM-ul absorbit, cât și la OPCVM-ul absorbant, precum și la dispoziția autorităților competente respective, la cerere și gratuit.

Articolul 43

(1) Statele membre impun OPCVM-ului absorbit și OPCVM-ului absorbant să furnizeze deținătorilor lor de titluri de participare informații utile și exacte cu privire la fuziunea propusă, pentru ca aceștia să poată lua o decizie în cunoștință de cauză privind impactul propunerii asupra investiției lor.

(2) Informațiile în cauză se furnizează deținătorilor de titluri de participare la OPCVM-ul absorbit și la OPCVM-ul absorbant numai după ce autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit au autorizat fuziunea propusă, în temeiul articolului 39.

Ele se transmit cu cel puțin 30 de zile înainte de data limită pentru solicitarea răscumpărării sau rambursării sau, dacă este cazul, a conversiei fără costuri suplimentare, în conformitate cu articolul 45 alineatul (1).

(3) Informațiile care trebuie furnizate deținătorilor de titluri de participare la OPCVM-ul absorbit și la OPCVM-ul absorbant cuprind și informații utile și exacte cu privire la fuziunea propusă, pentru ca deținătorii de titluri de participare să poată lua o decizie în cunoștință de cauză privind impactul posibil al acestei fuziuni asupra investiției lor și să-și poată exercita drepturile prevăzute la articolele 44 și 45.

Informațiile trebuie să cuprindă elementele următoare:

- (a) contextul și motivația fuziunii propuse;

⁽¹⁾ JO L 157, 9.6.2006, p. 87.

(b) impactul posibil al fuziunii propuse asupra deținătorilor de titluri de participare, inclusiv, dar nu numai, orice diferențe semnificative cu privire la politica și strategia de investiții, costuri, rezultatul preconizat, raportarea periodică și riscul de diminuare a performanței și, dacă este cazul, o avertizare vizibilă adresată investitorilor privind eventualitatea modificării regimului lor fiscal după fuziune;

(c) orice drepturi specifice pe care deținătorii de titluri de participare le au în legătură cu fuziunea propusă, inclusiv, dar nu numai, dreptul de a obține informații suplimentare, dreptul de a obține, la cerere, o copie a raportului auditorului independent sau al depozitarului, precum și dreptul de a solicita răscumpărarea sau rambursarea sau, dacă este cazul, conversia gratuită a titlurilor lor de participare, în conformitate cu articolul 45 alineatul (1), precum și data limită pentru exercitarea acestui drept;

(d) aspectele procedurale pertinente și data prevăzută pentru intrarea în vigoare a fuziunii;

(e) o copie a informațiilor cheie destinate investitorilor, menționate la articolul 78, ale OPCVM-ului absorbant.

(4) În cazul în care OPCVM-ul absorbit sau OPCVM-ul absorbant a emis o notificare în conformitate cu articolul 93, informațiile menționate la alineatul (3) trebuie furnizate fie în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru gazdă al OPCVM-ului relevant, fie într-o limbă aprobată de autoritățile competente ale acestuia. Traducerea se efectuează sub responsabilitatea OPCVM-ului căruia i se solicită informațiile în cauză. Traducerea în cauză reflectă fidel conținutul informațiilor originale.

(5) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare care să specifice în detaliu conținutul, formatul și mijlocul de transmitere a informațiilor menționate la alineatele (1) și (3).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 44

Atunci când legislația națională a statelor membre prevede aprobarea fuziunilor între OPCVM-uri de către deținătorii de titluri de participare, statele membre se asigură că o asemenea aprobare nu necesită mai mult de 75 % din voturile date de către deținătorii de titluri de participare prezenți sau reprezentați la adunarea generală a deținătorilor de titluri de participare.

Primul paragraf nu aduce atingere unui eventual cvorum prevăzut de legislația națională. Statele membre nu impun cvorumuri mai stricte pentru fuziuni transfrontaliere decât cvorumurile pentru fuziuni naționale și nici cvorumuri mai stricte pentru fuziuni între OPCVM-uri decât pentru fuziuni între entități corporative.

Articolul 45

(1) Legile statelor membre prevăd că deținătorii de titluri de participare atât la OPCVM-ul absorbit, cât și la OPCVM-ul absorbant au dreptul să solicite, fără alte taxe decât cele percepute de către OPCVM-uri pentru acoperirea costurilor de decapitalizare, răscumpărarea sau rambursarea titlurilor lor de participare sau, dacă este posibil, convertirea lor gratuită în titluri de participare la un alt OPCVM cu o politică de investiții asemănătoare și administrat de aceeași societate de administrare sau de orice altă societate de care societatea de administrare este legată prin conducere sau control comun sau printr-o participație substanțială directă sau indirectă. Acest drept se naște din momentul în care deținătorii de titluri de participare la OPCVM-ul absorbit și deținătorii de titluri de participare la OPCVM-ul absorbant au fost informați cu privire la fuziunea propusă în conformitate cu articolul 43 și încetează să existe la cinci zile lucrătoare după data la care se calculează rata de schimb menționată la articolul 47 alineatul (1).

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1), pentru fuziuni între OPCVM-uri și prin derogare de la articolul 84 alineatul (1), statele membre pot permite autorităților competente să impună sau să autorizeze suspendarea temporară a subscrierii, a răscumpărării sau a rambursării titlurilor de participare, cu condiția ca această suspendare să se justifice prin intenția de a proteja deținătorii de titluri de participare.

SECȚIUNEA 3

Costuri și intrarea în vigoare*Articolul 46*

Cu excepția cazului în care OPCVM-ul nu a desemnat o societate de administrare, statele membre se asigură că toate cheltuielile juridice, administrative sau pentru servicii de consultanță aferente pregătirii și realizării fuziunii nu sunt imputate OPCVM-ului absorbit, OPCVM-ului absorbant sau deținătorilor lor de titluri de participare.

Articolul 47

(1) În cazul fuziunilor naționale, data la care fuziunea intră în vigoare, precum și data la care se calculează rata de schimb între titlurile de participare la OPCVM-ul absorbit și titlurile de participare la OPCVM-ul absorbant și, dacă este cazul, data la care se determină valoarea activului net pentru plățile în numerar se stabilește în conformitate cu legislația statelor membre.

În cazul fuziunilor transfrontaliere, datele în cauză se determină în conformitate cu legislația statului membru de origine al OPCVM-ului absorbant. Dacă este cazul, statele membre se asigură că datele în cauză sunt stabilite după aprobarea fuziunii de către deținătorii de titluri de participare la OPCVM-ul absorbant sau la OPCVM-ul absorbit.

(2) Intrarea în vigoare a fuziunii se face publică prin toate mijloacele adecvate și în modul stabilit de legislația statului membru de origine al OPCVM-ului absorbant și se notifică autorităților competente din statele membre de origine ale OPCVM-ului absorbant și OPCVM-ului absorbit.

(3) O fuziune care a intrat în vigoare conform dispozițiilor alineatului (1) nu poate fi declarată nulă și neavenită.

Articolul 48

(1) O fuziune realizată în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (p) punctul (i) are următoarele consecințe:

- (a) toate activele și pasivele OPCVM-ului absorbit sunt transferate OPCVM-ului absorbant sau, după caz, depozitarului OPCVM-ului absorbant;
- (b) deținătorii de titluri de participare la OPCVM-ul absorbit devin deținători de titluri de participare la OPCVM-ul absorbant și, dacă este cazul, aceștia au dreptul să primească o plată în numerar care nu depășește 10 % din valoarea activului net a titlurilor de participare deținute de aceștia la OPCVM-ul absorbit; și
- (c) OPCVM-ul absorbit încetează să existe la data intrării în vigoare a fuziunii.

(2) O fuziune realizată în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (p) punctul (ii) are următoarele consecințe:

- (a) toate activele și pasivele OPCVM-ului absorbit sunt transferate noului OPCVM absorbant sau, dacă este cazul, depozitarului OPCVM-ului absorbant;
- (b) deținătorii de titluri de participare la OPCVM-ul absorbit devin deținători de titluri de participare la noul OPCVM absorbant și, dacă este cazul, aceștia au dreptul să primească o plată în numerar care nu depășește 10 % din valoarea activului net a titlurilor de participare deținute de aceștia la OPCVM-ul absorbit; și
- (c) OPCVM-ul absorbit încetează să existe la data intrării în vigoare a fuziunii.

(3) O fuziune realizată în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (p) punctul (iii) are următoarele consecințe:

- (a) activul net al OPCVM-ului absorbit este transferat OPCVM-ului absorbant sau, dacă este cazul, depozitarului OPCVM-ului absorbant;
- (b) deținătorii de titluri de participare la OPCVM-ul absorbit devin deținători de titluri de participare la OPCVM-ul absorbant; și
- (c) OPCVM-ul absorbit continuă să existe până la lichidarea tuturor pasivelor.

(4) Statele membre se asigură că este creată o procedură prin care societatea de administrare a OPCVM-ului absorbant transmite o confirmare depozitarului OPCVM-ului absorbant conform căreia transferul activelor și, după caz, al pasivelor a fost finalizat. În cazul în care OPCVM-ul absorbant nu a desemnat o societate de administrare, acesta transmite confirmarea depozitarului OPCVM-ului absorbant.

CAPITOLUL VII

OBLIGAȚII PRIVIND POLITICA DE INVESTIȚII A OPCVM-URILOR*Articolul 49*

Pentru OPCVM-urile constituite din mai mult de un compartiment de investiții, fiecare compartiment de investiții este considerat a fi un OPCVM separat în sensul normelor prevăzute în prezentul capitol.

Articolul 50

(1) Investițiile unui OPCVM se efectuează exclusiv în unul sau mai multe dintre următoarele active:

- (a) valori mobiliare și instrumente ale pieței monetare înscrise sau tranzacționate pe o piață reglementată, astfel cum este definită aceasta la articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE;
- (b) valori mobiliare și instrumente ale pieței monetare negociate pe o altă piață reglementată într-un stat membru, care funcționează în mod regulat și care este recunoscută și deschisă publicului;
- (c) valori mobiliare și instrumente ale pieței monetare admise la cota oficială a unei burse de valori dintr-o țară terță sau negociate pe o altă piață reglementată dintr-o țară terță, care funcționează în mod regulat și este recunoscută și deschisă publicului, cu condiția ca alegerea bursei sau a pieței să fi fost aprobată de autoritățile competente sau prevăzută de lege și de regulile fondului sau de actele constitutive ale societății de investiții;
- (d) valori mobiliare nou-emise, sub rezerva ca:
 - (i) condițiile de emisiune să includă un angajament conform căruia se va solicita ca admiterea la tranzacționare în cadrul unei burse de valori sau pe altă piață reglementată, care funcționează în mod regulat și este recunoscută și deschisă publicului, să fie depusă, cu condiția ca alegerea bursei sau a pieței să fi fost aprobată de autoritățile competente sau prevăzută de lege sau de regulile fondului ori de actele constitutive ale societății de investiții; și
 - (ii) admiterea menționată la punctul (i) să fie obținută cel târziu înainte de sfârșitul perioadei de un an de la emisiune;
- (e) titluri de participare ale OPCVM-urilor autorizate conform prezentei directive și alte organisme de plasament colectiv în sensul articolului 1 alineatul (2) literele (a) și (b), fie că sunt stabilite sau nu într-un stat membru, cu condiția ca:
 - (i) aceste alte organisme de plasament colectiv să fie autorizate conform unei legislații care prevede că aceste organisme sunt supuse unei supravegheri considerate de către autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului ca fiind echivalentă cu cea prevăzută de legislația comunitară și că este suficient asigurată cooperarea între autorități;

- (ii) nivelul de protecție garantată deținătorilor de titluri de participare ale celorlalte organisme de plasament colectiv să fie echivalent celui asigurat deținătorilor de titluri de participare ale unui OPCVM și, în special, ca regulile referitoare la segregarea activelor, împrumuturile, vânzările descoperite de valori mobiliare și instrumente ale pieței monetare să fie echivalente cu cerințele prezentei directive;
- (iii) activitățile celorlalte organisme de plasament colectiv să facă obiectul unor rapoarte semestriale și anuale care să permită o evaluare a activului și a pasivului, a veniturilor și a operațiunilor din perioada de raportare; și
- (iv) OPCVM-urile sau celelalte organisme de plasament colectiv a căror achiziție este avută în vedere să nu poată investi la rândul lor, conform regulilor fondurilor sau actelor constitutive, mai mult de 10 % din activele lor în titluri de participare ale altor OPCVM-uri sau ale altor organisme de plasament colectiv;
- (f) depozitele constituite la o instituție de credit care sunt rambursabile la cerere sau care oferă dreptul de retragere, cu o scadență care nu depășește 12 luni, cu condiția ca instituția de credit să aibă sediul social într-un stat membru sau, în cazul în care sediul social al instituției de credit este situat într-o țară terță, să fie supus unor norme prudențiale considerate de către autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului ca echivalente celor prevăzute de legislația comunitară;
- (g) instrumente financiare derivate, inclusiv instrumentele lichide echivalente, care sunt negociate pe o piață reglementată menționată la literele (a), (b) și (c), sau instrumente financiare derivate negociate în afara pieței reglementate (instrumente derivate în afara pieței reglementate), cu condiția ca:
 - (i) suportul derivatelor să conștie în instrumentele cărora li aplică prezentul alineat, în indici financiari, în rate de dobândă, în rate de schimb valutar sau în devize, în care OPCVM-ul poate efectua investiții conform obiectivelor sale de investiții, astfel cum sunt prevăzute în regulile fondului sau în actele constitutive;
 - (ii) contrapărțile în cadrul tranzacțiilor derulate în afara pieței reglementate să fie instituții supuse unei supravegheri prudențiale și să aparțină categoriilor autorizate de autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului; și
 - (iii) instrumentele financiare derivate negociate în afara pieței reglementate să facă obiectul unei evaluări zilnice, de încredere și verificabile și să poată, la inițiativa OPCVM-ului, fi vândute, lichidate sau închise în orice moment, la justa lor valoare, printr-o tranzacție în sens contrar; sau

- (h) instrumente ale pieței monetare altele decât cele tranzacționate pe o piață reglementată și menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (o), cu condiția ca emisiunea sau emitentul acestor instrumente să fie supuse reglementării privind protecția investitorilor și a economiilor acestora și cu condiția ca aceste instrumente să fie:
- (i) emise sau garantate de o administrație centrală, regională sau locală sau o bancă centrală a unui stat membru, de Banca Centrală Europeană, de Comunitate sau de Banca Europeană de Investiții, de o țară terță sau, în cazul unui stat federal, de unul dintre membrii componenți ai federației ori de un organism public internațional din care fac parte unul sau mai multe state membre;
 - (ii) emise de un organism ale cărui titluri sunt negociate pe piețele reglementate menționate la litera (a), (b) sau (c);
 - (iii) emise sau garantate de o entitate supusă supravegherii prudențiale, în conformitate cu criteriile definite de legislația comunitară, sau de o entitate care este supusă și care se conformează unor reguli prudențiale considerate de autoritățile competente ca fiind cel puțin la fel de stricte ca și cele prevăzute de legislația comunitară; sau
 - (iv) emise de alte entități care aparțin acelor categorii aprobate de autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului, cu condiția ca investițiile în aceste instrumente să fie supuse unor norme de protecție a investitorilor echivalente cu cele prevăzute la punctele (i), (ii) sau (iii) și ca emitentul să fie o societate al cărei capital și ale cărei rezerve să se ridice la cel puțin 10 000 000 EUR și care își prezintă și publică conturile anuale conform celei de a Patra Directive 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale ⁽¹⁾, fie o entitate care, în cadrul unui grup de societăți care include una sau mai multe societăți listate, are rolul de a finanța grupul, fie o entitate care are rolul de a finanța vehiculele de securizare care beneficiază de o linie bancară de finanțare.

(2) Cu toate acestea, un OPCVM nu poate:

- (a) investi mai mult de 10 % din activele sale în valori mobiliare sau instrumente ale pieței monetare, altele decât cele prevăzute la alineatul (1); sau
- (b) investi în metale prețioase sau în înscrisuri care atestă deținerea acestora.

Un OPCVM poate deține alte active lichide.

(3) O societate de investiții poate achiziționa bunuri mobile și imobile care sunt indispensabile pentru desfășurarea directă a activității sale.

⁽¹⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

Articolul 51

(1) O societate de administrare sau de investiții trebuie să utilizeze un sistem de gestionare a riscurilor care să îi permită să controleze și să aprecieze în orice moment riscul asociat pozițiilor și contribuția acestora la profilul de risc general al portofoliului.

Aceasta trebuie să folosească un sistem care să permită evaluarea precisă și independentă a valorilor instrumentelor derivate în afara pieței reglementate.

Ea trebuie să comunice în mod regulat autorităților competente din statul său membru de origine tipurile de instrumente derivate, riscurile inerente, limitele cantitative, precum și metodele alese pentru estimarea riscurilor asociate tranzacțiilor asupra instrumentelor derivate pentru fiecare OPCVM pe care îl administrează.

(2) Statele membre pot autoriza OPCVM-urile să folosească tehnici și instrumente care au ca obiect valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare, în condițiile și în limitele pe care le fixează, cu condiția ca aceste tehnici și instrumente să fie folosite în scopurile unei administrări eficiente de portofoliu.

În cazul în care aceste operațiuni privesc utilizarea de instrumente derivate, aceste condiții și limite sunt conforme dispozițiilor prezentei directive.

În niciun caz operațiunile în cauză nu vor determina un OPCVM să se abată de la obiectivele sale de investiții, astfel cum sunt prevăzute în regulile fondului OPCVM-ului, în actul său constitutiv sau în prospect.

(3) Un OPCVM se asigură că expunerea sa globală legată de instrumentele derivate nu depășește valoarea totală netă a portofoliului său.

Expunerea este calculată ținându-se seama de valoarea curentă a activelor suport, de riscul contrapărții, de evoluția pieței și de perioada de timp rămasă până la lichidarea pozițiilor, ceea ce se aplică în mod egal și paragrafelor trei și patru.

Un OPCVM poate, în conformitate cu politica sa de investiții și în limitele stabilite la articolul 52 alineatul (5), să investească în instrumente financiare derivate, cu condiția ca expunerea la risc a activelor suport să nu depășească limitele agregate de investiții stabilite la articolul 52. Statele membre pot prevedea, în cazul în care un OPCVM investește în instrumente financiare derivate pe baza unui indice, ca investițiile în cauză să nu fie în mod necesar combinate în sensul limitelor stabilite la articolul 52.

În cazul în care valorile mobiliare sau instrumentele pieței monetare conțin un instrument derivat, instrumentul derivat trebuie luat în considerare la aplicarea cerințelor prezentului articol.

(4) Fără a aduce atingere articolului 116, Comisia adoptă, până la 1 iulie 2010, măsuri de punere în aplicare în care precizează:

- (a) criteriile de evaluare a gradului de adecvare a sistemului de gestionare a riscurilor utilizat de societatea de administrare, în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf;
- (b) normele detaliate privind evaluarea precisă și independentă a valorii instrumentelor derivate negociate în afara pieței reglementate; și

- (c) normele detaliate privind conținutul și procedura care trebuie urmată în transmiterea informațiilor menționate la alineatul (1) al treilea paragraf către autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 52

- (1) Un OPCVM nu poate investi mai mult de:
- (a) 5 % din activele sale în valori mobiliare sau instrumente ale pieței monetare emise de către aceeași entitate; sau
- (b) 20 % din activele sale în depozite constituite la aceeași entitate.

Expunerea la riscul de contraparte al OPCVM-ului într-o tranzacție cu instrumente financiare derivate negociate în afara piețelor reglementate nu poate depăși fie:

- (a) 10 % din activele sale în cazul în care contrapartea este o instituție de credit de tipul celor menționate la articolul 50 alineatul (1) litera (f), fie
- (b) 5 % din activele sale, în celelalte cazuri.

(2) Statele membre pot ridica limita de 5 % prevăzută la alineatul (1) primul paragraf până la maximum 10 %. În acest caz, totuși, valoarea totală a valorilor mobiliare și a instrumentelor pieței monetare deținute de OPCVM în fiecare dintre emitenții în care investește peste 5 % din activele sale nu poate depăși 40 % din valoarea activelor sale. Această limită nu se aplică depozitelor și tranzacțiilor asupra instrumentelor derivate negociate în afara pieței reglementate cu instituții financiare care fac obiectul unei supravegheri prudențiale.

Fără a aduce atingere limitelor individuale stabilite la alineatul (1), un OPCVM nu poate combina, în cazul în care acest lucru ar duce la investiții de mai mult de 20 % din activele sale într-o singură entitate:

- (a) investiții în valori mobiliare sau instrumente ale pieței monetare emise de acea entitate;
- (b) depozitele făcute în acea entitate; sau
- (c) riscurile care decurg din tranzacțiile asupra instrumentelor derivate în afara pieței reglementate cu acea entitate.

(3) Statele membre pot ridica limita de 5 % prevăzută la alineatul (1) primul paragraf până la maximum 35 %, în cazul în care valorile mobiliare sau instrumentele pieței monetare sunt emise sau garantate de un stat membru, de autoritățile sale locale, de o țară terță sau de un organism public internațional din care fac parte unul sau mai multe state membre.

(4) Statele membre pot ridica limita de 5 % prevăzută la alineatul (1) primul paragraf până la maximum 25 % pentru anumite obligațiuni, în cazul în care acestea sunt emise de către o instituție de credit care are sediul social într-un stat membru și care este în mod legal supusă unei supravegheri speciale efectuate de către autoritățile publice și destinată protejării deținătorilor de obligațiuni. În special, sumele derivate din emisiunea acestor obligațiuni trebuie investite, conform legislației, în active care, pe toată

durata de valabilitate a obligațiunilor, pot acoperi creanțele rezultate din obligațiuni și care, în caz de faliment al emitentului, vor fi utilizate cu prioritate pentru a rambursa principalul și a plăti dobânzile acumulate.

În cazul în care un OPCVM investește mai mult de 5 % din activele sale în obligațiunile menționate în primul paragraf și care sunt emise de către un singur emitent, valoarea totală a acestor investiții nu poate depăși 80 % din valoarea activelor OPCVM-ului.

Statele membre comunică Comisiei lista categoriilor de obligațiuni menționate la primul paragraf și categoriile de emitenți autorizați, conform legislației și dispozițiilor privind controlul menționate la paragraful respectiv, să emită obligațiuni conforme cu criteriile enunțate în prezentul articol. Aceste liste vor fi însoțite de o notă de precizare a statutului de garanții oferite. Comisia comunică de îndată celorlalte state membre aceste informații, precum și toate observațiile pe care le consideră adecvate și le pune la dispoziția publicului. Această comunicare poate face obiectul unor schimburi de opinii în cadrul Comitetului european pentru valori mobiliare menționat la articolul 112 alineatul (1).

(5) Valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare menționate la alineatele (3) și (4) nu sunt luate în considerare pentru aplicarea limitei de 40 % menționate la alineatul (2).

Limitele prevăzute la alineatele (1)-(4) nu pot fi combinate; în consecință, investițiile în valori mobiliare sau în instrumente ale pieței monetare emise de aceeași entitate, în depozite sau în instrumente derivate, efectuate cu respectiva entitate în conformitate cu alineatele (1)-(4) nu pot depăși un total de 35 % din activele OPCVM-ului.

Societățile grupate în scopul consolidării conturilor, în sensul Directivei 83/349/CEE sau conform normelor contabile recunoscute pe plan internațional, sunt considerate ca fiind o singură entitate pentru calcularea limitelor prevăzute în prezentul articol.

Statele membre pot autoriza investițiile cumulative în valori mobiliare și în instrumente ale pieței monetare în cadrul aceluiași grup până la o limită de 20 %.

Articolul 53

(1) Fără a aduce atingere limitelor prevăzute la articolul 56, statele membre pot ridica limitele prevăzute la articolul 52 la maximum 20 % pentru investițiile în acțiuni sau în obligațiuni emise de o aceeași entitate, în cazul în care, în conformitate cu regulile fondului sau cu documentele constitutive, politica de investiții a OPCVM-ului are ca obiect reproducerea compoziției unui indice de acțiuni sau obligațiuni precis care este recunoscut de autoritățile competente, pe următoarea bază:

- (a) compoziția indicelui este destul de diversificată;
- (b) indicele constituie un etalon reprezentativ al pieței la care se aplică;
- (c) este publicat într-un mod adecvat.

(2) Statele membre pot ridica limita prevăzută la alineatul (1) până la un maxim de 35 %, în cazul în care se dovedește ca fiind justificată de condițiile excepționale de pe piață, în special pe piețele reglementate în care anumite valori mobiliare sau anumite instrumente ale pieței monetare sunt în mare măsură dominante. Investiția până la această limită este permisă numai pentru un singur emitent.

Articolul 54

(1) Prin derogare de la articolul 52, statele membre pot autoriza OPCVM-urile să investească, conform principiului diversificării riscurilor, până la 100 % din activele lor în valori mobiliare și instrumente ale pieței monetare emise sau garantate de un stat membru, de una sau mai multe dintre autoritățile locale ale acestuia, de țări terțe sau de un organism public internațional din care fac parte unul sau mai multe state membre.

Autoritățile competente ale statelor membre de origine ale OPCVM-urilor acordă o astfel de derogare doar în cazul în care consideră că deținătorii de titluri de participare la OPCVM-uri beneficiază de o protecție echivalentă cu cea a deținătorilor de titluri de participare la OPCVM-urile care respectă limitele prevăzute la articolul 52.

Un astfel de OPCVM trebuie să dețină valori mobiliare aferente a cel puțin 6 emisiuni diferite, dar valorile mobiliare care aparțin unei anumite emisiuni nu pot depăși 30 % din totalul activelor sale.

(2) OPCVM-urile menționate la alineatul (1) trebuie să menționeze, în mod expres, în regulile fondului sau actele constitutive ale societății de investiții, statele membre, autoritățile locale sau organismele publice internaționale care emit sau garantează valorile în care intenționează să investească mai mult de 35 % din activele lor.

Asemenea reguli sau acte constitutive trebuie aprobate de autoritățile competente.

(3) Toate OPCVM-urile prevăzute la alineatul (1) trebuie să includă, în prospecte sau în informațiile publicitare, o declarație expresă care să atragă atenția asupra acestei autorizații și să indice statele membre, autoritățile locale și/sau organismele publice internaționale în valorile cărora intenționează să investească sau au investit mai mult de 35 % din activele lor.

Articolul 55

(1) Un OPCVM poate achiziționa titlurile de participare ale OPCVM-urilor sau ale altor organisme de plasament colectiv menționate la articolul 50 alineatul (1) litera (e), cu condiția ca un maxim de 10 % din activele sale să fie plasate în titlurile de participare ale aceluiași OPCVM sau ale altui organism de plasament colectiv. Statele membre pot ridica această limită până la maximum 20 %.

(2) Investițiile în titluri de participare ale altor organisme de plasament colectiv decât OPCVM-uri nu pot depăși, în total, 30 % din activele OPCVM-ului.

Statele membre pot permite ca, în cazul în care un OPCVM a achiziționat titluri de participare ale altor OPCVM-uri sau ale altor organisme de plasament colectiv, activele respectivelor OPCVM-uri sau ale altor organisme de plasament colectiv să nu fie în mod obligatoriu combinate în sensul limitelor prevăzute la articolul 52.

(3) În cazul în care un OPCVM investește în titlurile de participare ale altor OPCVM-uri sau ale altor organisme de plasament colectiv care sunt administrate, direct sau prin mandat, de către aceeași societate de administrare sau de către orice altă societate de care societatea de administrare este legată prin conducere sau control comun sau printr-o participație substanțială directă sau indirectă, respectiva societate de administrare nu poate factura comisioane de subscriere sau de rambursare pentru investiția OPCVM-ului în titluri de participare ale respectivelor OPCVM-uri sau organisme de plasament colectiv.

Un OPCVM care investește o parte importantă a activelor sale în alte OPCVM-uri sau alte organisme de plasament colectiv indică în prospectul său nivelul maxim al comisioanelor de administrare care pot fi facturate atât către OPCVM-ul însuși, cât și către celelalte OPCVM-uri sau organisme de plasament colectiv în cadrul cărora intenționează să investească. Acesta indică în raportul său anual procentajul maxim al comisioanelor de administrare suportate atât de OPCVM-ul însuși, cât și de alte OPCVM-uri sau organisme de plasament colectiv în care investește.

Articolul 56

(1) O societate de investiții sau o societate de administrare, pentru ansamblul fondurilor deschise de investiții pe care le administrează și care intră sub incidența prezentei directive, nu poate achiziționa acțiuni cu drept de vot care să îi permită exercitarea unei influențe semnificative în administrarea emitentului.

Până la o coordonare ulterioară, statele membre trebuie să țină seama de normele existente în legislațiile altor state membre care definesc principiul enunțat la primul paragraf.

(2) Un OPCVM nu poate achiziționa mai mult de:

- (a) 10 % din acțiunile fără drept de vot ale unui același emitent;
- (b) 10 % din obligațiunile unui același emitent;
- (c) 25 % din titlurile de participare ale unui același OPCVM sau ale oricărui alt organism de plasament colectiv, în sensul articolului 1 alineatul (2) literele (a) și (b);
- (d) 10 % din instrumentele pieței monetare emise de un același emitent.

Limitele prevăzute la literele (b), (c) și (d) pot să nu fie respectate în momentul achiziției, în cazul în care, la respectivul moment, valoarea brută a obligațiunilor sau a instrumentelor pieței monetare sau valoarea netă a titlurilor emise nu poate fi calculată.

(3) Statele membre pot renunța la aplicarea alineatelor (1) și (2) în ceea ce privește:

- (a) valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare emise sau garantate de un stat membru sau de autoritățile sale locale;
- (b) valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare emise sau garantate de o țară terță;
- (c) valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare emise de organisme publice internaționale din care fac parte unul sau mai multe state membre;
- (d) acțiunile deținute de un OPCVM în capitalul unei societăți dintr-o țară terță care își investește activele mai ales în titluri ale emitenților care au sediul social în acea țară, atunci când, în temeiul legislației acesteia, o astfel de deținere reprezintă pentru OPCVM singura posibilitate de a investi în titluri ale emitenților din acea țară; sau
- (e) acțiunile deținute de către una sau mai multe societăți de investiții în capitalul filialelor care desfășoară exclusiv activități de administrare, de consultanță sau de comercializare în țara în care este stabilită filiala, în ceea ce privește răscumpărarea de titluri de participare la cererea deținătorilor și numai în contul societății sau al societăților respective.

Derogarea menționată la litera (d) de la primul paragraf din prezentul alineat se aplică numai în cazul în care, prin politica sa de investiții, societatea din țara terță respectă limitele prevăzute la articolele 52 și 55 și la alineatele (1) și (2) din prezentul articol. În cazul depășirii limitelor prevăzute la articolele 52 și 55, articolul 57 se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 57

(1) OPCVM-urile nu sunt obligate să se conformeze în mod necesar limitelor prevăzute în prezentul capitol în exercitarea drepturilor de subscriere aferente valorilor mobiliare sau instrumentelor pieței monetare care fac parte din activele lor.

În cadrul supravegherii respectării principiului diversificării riscurilor, statele membre pot permite OPCVM-urilor recent autorizate derogări de la articolele 52-55 timp de șase luni de la data autorizării acestora.

(2) În cazul în care limitele prevăzute la alineatul (1) sunt depășite, din motive independente de voința OPCVM-ului sau ca rezultat al exercitării drepturilor de subscriere, acesta trebuie, în operațiunile sale de vânzare, să se ocupe cu prioritate de remedierea acestei situații, luând în considerare interesul deținătorilor de titluri de participare.

CAPITOLUL VIII

STRUCTURI DE TIP „MASTER-FEEDER”

SECȚIUNEA 1

Domeniu de aplicare și aprobare

Articolul 58

(1) Un OPCVM de tip „feeder” este un OPCVM sau un compartiment de investiții al acestuia care a fost autorizat să investească, prin derogare de la articolul 1 alineatul (2) litera (a), articolul 50, articolul 52, articolul 55 și articolul 56 alineatul (2) litera (c), cel puțin 85 % din activele sale în titluri de participare emise de un alt OPCVM sau de un compartiment de investiții al acestuia (OPCVM-ul de tip „master”).

(2) Un OPCVM de tip „feeder” poate deține până la 15 % din activele sale sub formă de:

- (a) alte active lichide în conformitate cu articolul 50 alineatul (2) al doilea paragraf;
- (b) instrumente financiare derivate care pot fi utilizate doar în scopul acoperirii, în conformitate cu articolul 50 alineatul (1) litera (g) și articolul 51 alineatele (2) și (3);
- (c) bunuri mobile și imobile care sunt indispensabile pentru desfășurarea directă a activității, în cazul în care OPCVM-ul de tip „feeder” este o societate de investiții.

În scopul respectării cerințelor prevăzute la articolul 51 alineatul (3), OPCVM-ul de tip „feeder” trebuie să calculeze expunerea sa globală aferentă deținerii de instrumente financiare derivate prin combinarea expunerii sale directe în temeiul literei (b) de la primul paragraf, fie cu:

- (a) expunerea reală a OPCVM-ului de tip „master” aferentă deținerii de instrumente financiare derivate, proporțional cu investițiile OPCVM-ului de tip „feeder” în OPCVM-ul de tip „master”; sau
- (b) expunerea maximă potențială a OPCVM-ului de tip „master” aferentă deținerii de instrumente financiare derivate prevăzută în regulile fondului sau în actul constitutiv al acestuia, proporțional cu investițiile OPCVM-ului de tip „feeder” în OPCVM-ul de tip „master”.

(3) Un OPCVM de tip „master” este un OPCVM sau un compartiment de investiții al acestuia care:

- (a) are cel puțin un OPCVM de tip „feeder” printre deținătorii săi de titluri de participare;
- (b) nu trebuie să fie el însuși un OPCVM de tip „feeder”; și
- (c) nu trebuie să dețină titluri de participare ale unui OPCVM de tip „feeder”.

(4) Se aplică următoarele derogări în cazul unui OPCVM de tip „master”:

- (a) dacă un OPCVM de tip „master” are cel puțin două OPCVM-uri de tip „feeder” printre deținătorii săi de titluri de participare, articolul 1 alineatul (2) litera (a) și articolul 3 litera (b) nu se aplică, oferind OPCVM-ului de tip „master” posibilitatea de a alege sau nu să atragă capital de la alți investitori;

- (b) dacă un OPCVM de tip „master” nu atrage capital de la public într-un stat membru altul decât statul în care este stabilit, ci are doar unul sau mai multe OPCVM-uri de tip „feeder” în statul membru în cauză, capitolul XI și articolul 108 alineatul (1) al doilea paragraf nu se aplică.

Articolul 59

(1) Statele membre se asigură că investițiile unui OPCVM de tip „feeder” într-un anumit OPCVM de tip „master” care depășesc limita aplicabilă în conformitate cu articolul 55 alineatul (1) pentru investiții în alte OPCVM-uri sunt supuse, în prealabil, aprobării de către autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder”.

(2) OPCVM-ul de tip „feeder” este informat, în termen de 15 zile lucrătoare din momentul predării unui dosar complet, dacă autoritățile competente au aprobat sau nu investițiile OPCVM-ului de tip „feeder” în OPCVM-ul de tip „master”.

(3) Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder” acordă aprobarea dacă OPCVM-ul de tip „feeder”, depozitarul și auditorul acestuia, precum și OPCVM-ul de tip „master” respectă toate cerințele stabilite în acest capitol. În acest scop, OPCVM-ul de tip „feeder” trebuie să furnizeze autorităților competente din statul membru de origine următoarele documente:

- (a) regulile fondului sau documentele constitutive ale OPCVM-ului de tip „feeder” și ale OPCVM-ului de tip „master”;
- (b) prospectul și informațiile cheie destinate investitorilor ale OPCVM-ului de tip „feeder” și ale OPCVM-ului de tip „master”, menționate la articolul 78;
- (c) acordul dintre OPCVM-ul de tip „feeder” și OPCVM-ul de tip „master” sau normele interne de conduită menționate la articolul 60 alineatul (1);
- (d) atunci când este cazul, informațiile care trebuie furnizate deținătorilor de titluri de participare menționate la articolul 64 alineatul (1);
- (e) dacă OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” au depozitari diferiți, acordul asupra schimbului de informații prevăzut la articolul 61 alineatul (1) între respectivii depozitari;
- (f) dacă OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” au auditori diferiți, acordul asupra schimbului de informații prevăzut la articolul 62 alineatul (1) între respectivii auditori.

Dacă OPCVM-ul de tip „feeder” este stabilit într-un alt stat membru decât statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „master” OPCVM-ul de tip „feeder” trebuie să prezinte, de asemenea, atestarea emisă de autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „master” care atestă faptul că OPCVM-ul de tip „master” este un OPCVM sau un compartiment de investiții al acestuia care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 58 alineatul (3) literele (b) și (c). Documentele sunt prezentate de către OPCVM-ul de tip „feeder” în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder” sau într-o limbă agreată de autoritățile competente ale acestuia.

SECȚIUNEA 2

Dispoziții comune pentru OPCVM-ul de tip „feeder” și OPCVM-ul de tip „master”

Articolul 60

(1) Statele membre îi impun OPCVM-ului de tip „master” obligația de a furniza OPCVM-ului de tip „feeder” toate documentele și informațiile necesare pentru ca acesta să îndeplinească cerințele stabilite în prezenta directivă. În acest scop, OPCVM-ul de tip „feeder” încheie un acord cu OPCVM-ul de tip „master”.

OPCVM-ul de tip „feeder” nu are dreptul să investească mai mult decât limita prevăzută la articolul 55 alineatul (1) în titluri de participare la acel OPCVM de tip „master” înainte de intrarea în vigoare a acordului menționat la primul paragraf. Acest acord este disponibil, la cerere și în mod gratuit, tuturor deținătorilor de titluri de participare.

În cazul în care OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” sunt administrate de aceeași societate de administrare, acordul poate fi înlocuit cu reguli interne de conduită care să asigure respectarea cerințelor prevăzute în prezentul alineat.

(2) OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” iau măsurile necesare pentru a coordona calendarul calculării și al publicării valorii activului lor net, pentru a evita aplicarea strategiei de „market timing” (ajustarea permanentă a portofoliului la schimbările pieței) titlurilor lor de participare, prevenind posibilitățile de arbitraj.

(3) Fără a aduce atingere articolului 84, în cazul în care OPCVM-ul de tip „master” suspendă temporar răscumpărarea, rambursarea sau subscrierea titlurilor sale de arbitraj, fie din proprie inițiativă, fie la cererea autorităților sale competente, fiecare dintre OPCVM-urile sale de tip „feeder” are dreptul să suspende răscumpărarea, rambursarea sau subscrierea titlurilor sale de participare, prin derogare de la condițiile prevăzute la articolul 84 alineatul (2), în aceeași perioadă ca și OPCVM-ul de tip „master”.

(4) Dacă un OPCVM de tip „master” se lichidează, OPCVM-ul de tip „feeder” se va lichida, de asemenea, în afară de cazul în care autoritățile competente din statul său membru de origine aprobă:

- (a) investirea a cel puțin 85 % din activele OPCVM-ului de tip „feeder” în titluri de participare la un alt OPCVM de tip „master”; sau
- (b) modificarea regulilor fondului sau a documentelor sale constitutive pentru ca OPCVM-ul de tip „feeder” să se poată transforma într-un OPCVM care nu este un OPCVM de tip „feeder”.

Fără a aduce atingere dispozițiilor naționale specifice privind lichidarea obligatorie, lichidarea unui OPCVM de tip „master” nu se poate realiza mai devreme de trei luni de la data la care OPCVM-ul de tip „master” și-a informat toți deținătorii de titluri de participare și autoritățile competente din statele membre de origine ale OPCVM-urilor de tip „feeder” cu privire la decizia obligatorie de lichidare.

(5) Dacă un OPCVM de tip „master” fuzionează cu un alt OPCVM sau dacă se divizează în două sau mai multe OPCVM-uri, OPCVM-urile de tip „feeder” sunt lichidate, în afară de cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine aprobă ca OPCVM-ul de tip „feeder”:

- (a) să continue să fie un OPCVM de tip „feeder” al OPCVM-ului de tip „master” sau al unui alt OPCVM în urma fuziunii sau a divizării OPCVM-ului de tip „master”; sau

- (b) să investească cel puțin 85 % din activele sale în titluri de participare la un alt OPCVM de tip „master” care nu rezultă din fuziune sau din divizare; sau
- (c) să își modifice regulile fondului sau documentele sale constitutive pentru a se transforma într-un OPCVM care nu este un OPCVM de tip „feeder”.

Nicio fuziune sau divizare a unui OPCVM de tip „master” nu intră în vigoare decât dacă OPCVM-ul de tip „master” a transmis tuturor deținătorilor săi de titluri de participare și autorităților competente din statele membre de origine ale OPCVM-urilor sale de tip „feeder” informațiile menționate la articolul 43 sau informații comparabile cu acestea cel târziu cu 60 de zile înaintea datei propuse pentru intrarea în vigoare.

În afară de cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder” au acordat aprobarea în temeiul primului paragraf litera (a), OPCVM-ul de tip „feeder” poate permite OPCVM-ului de tip „feeder” să răscumpere sau să ramburseze toate titlurile de participare la OPCVM-ul de tip „master” înainte ca fuziunea sau divizarea OPCVM-ului de tip „master” să intre în vigoare.

- (6) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare privind:
 - (a) conținutul acordului sau al normelor interne de conduită menționate la alineatul (1);
 - (b) măsurile menționate la alineatul (2) care sunt considerate adecvate; și
 - (c) procedurile de aprobare în temeiul alineatelor (4) și (5) în caz de lichidare, fuziune sau divizare a OPCVM-ului de tip „master”.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

SECȚIUNEA 3

Depozitari și auditori

Articolul 61

- (1) Statele membre impun ca, în cazul în care OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” au depozitari diferiți, depozitarii în cauză să încheie un acord asupra schimbului de informații, cu scopul de a asigura îndeplinirea obligațiilor de către ambii depozitari.

OPCVM-ul de tip „feeder” nu trebuie să investească în titluri de participare la OPCVM-ul de tip „master” până la intrarea în vigoare a respectivului acord.

Atunci când respectă cerințele prevăzute în prezentul capitol, nici depozitarul OPCVM-ului de tip „master” și nici cel al OPCVM-ului de tip „feeder” nu pot fi considerați ca acționând cu încălcarea normelor prin care se stabilesc restricții de divulgare a informațiilor sau a normelor de protecție a datelor, în cazurile în care astfel de norme sunt impuse prin contract, printr-un act cu putere de lege sau printr-un act administrativ. Respectarea cerințelor respective nu atrage răspunderea de niciun fel a unui astfel de depozitar sau a unei persoane împuternicite de acesta.

Statele membre impun OPCVM-ului de tip „feeder” sau, dacă este cazul, societății de administrare a OPCVM-ului de tip „feeder” obligația de a comunica depozitarului OPCVM-ului de tip „feeder” orice informație cu privire la OPCVM-ul de tip „master” care este necesară pentru realizarea îndatoririlor depozitarului OPCVM-ului de tip „feeder”.

(2) Depozitarul OPCVM-ului de tip „master” informează fără întârziere autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului de tip „master”, OPCVM-ul de tip „feeder” sau, dacă este cazul, societatea de administrare și depozitarul OPCVM-ului de tip „feeder” despre orice nereguli constatate cu privire la OPCVM-ul de tip „master” care se consideră că au un impact negativ asupra OPCVM-ului de tip „feeder”.

(3) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare care să precizeze:

- (a) elementele care trebuie incluse în acordul menționat la alineatul (1);
- (b) tipurile de nereguli menționate la alineatul (2) care se consideră că au un impact negativ asupra OPCVM-ului de tip „feeder”.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 62

- (1) Statele membre impun ca, în cazul în care OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” au auditori diferiți, acești auditori să încheie un acord asupra schimbului de informații, cu scopul de a asigura îndeplinirea obligațiilor de către ambii auditori, inclusiv privind aranjamentele necesare pentru îndeplinirea cerințelor de la alineatul (2).

OPCVM-ul de tip „feeder” nu trebuie să investească în titluri de participare la OPCVM-ul de tip „master” până la intrarea în vigoare a respectivului acord.

(2) În raportul său de audit, auditorul OPCVM-ului de tip „feeder” ia în considerare raportul de audit al OPCVM-ului de tip „master”. Dacă OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” nu au același exercițiu contabil, auditorul OPCVM-ului de tip „master” elaborează un raport ad hoc la data închiderii exercițiului pentru OPCVM-ul de tip „feeder”.

În special, auditorul OPCVM-ului de tip „feeder” trebuie să includă în raport orice nereguli semnalate în raportul de audit al OPCVM-ului de tip „master”, precum și impactul acestora asupra OPCVM-ului de tip „feeder”.

(3) Atunci când respectă cerințele prevăzute în prezentul capitol, nici auditorul OPCVM-ului de tip „master” și nici cel al OPCVM-ului de tip „feeder” nu pot fi considerați ca acționând cu încălcarea normelor prin care se stabilesc restricții de divulgare a informațiilor sau a normelor de protecție a datelor, în cazurile în care astfel de norme sunt impuse prin contract, printr-un act cu putere de lege sau printr-un act administrativ. Respectarea cerințelor respective nu atrage răspunderea de niciun fel a unui astfel de auditor sau a unei persoane împuternicite de acesta.

(4) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare care să precizeze conținutul acordului menționat la alineatul (1) primul paragraf.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

SECȚIUNEA 4

Informații obligatorii și publicitate ale OPCVM-ului de tip „feeder”

Articolul 63

(1) Statele membre impun ca, pe lângă informațiile prevăzute în anexa I schema A, prospectul OPCVM-ului de tip „feeder” să conțină următoarele informații:

- (a) o declarație care să ateste că OPCVM-ul de tip „feeder” este un OPCVM de tip „feeder” al unui anumit OPCVM de tip „master” și că, în această calitate, investește în mod permanent cel puțin 85 % din activele sale în titluri de participare la acel OPCVM de tip „master”;
- (b) obiectivul și politica de investiții, inclusiv profilul de risc și dacă performanța OPCVM-ului de tip „feeder” este identică cu cea a OPCVM-ului de tip „master” sau diferă de aceasta, iar în cazul în care diferă, în ce măsură și din ce motive, inclusiv o descriere a investițiilor făcute în conformitate cu articolul 58 alineatul (2);
- (c) o descriere succintă a OPCVM-ului de tip „master”, organizația sa, obiectivul și politica sa de investiții, inclusiv profilul de risc, precum și informații privind modalitățile prin care se poate obține prospectul OPCVM-ului de tip „master”;
- (d) un rezumat al acordului încheiat între OPCVM-ul de tip „feeder” și OPCVM-ul de tip „master” sau al normelor interne de conduită prevăzute la articolul 60 alineatul (1);
- (e) modul în care deținătorii de titluri de participare pot obține informații suplimentare cu privire la OPCVM-ul de tip „master” și la acordul încheiat între OPCVM-ul de tip „feeder” și OPCVM-ul de tip „master” în temeiul articolului 60 alineatul (1);
- (f) o descriere a tuturor remunerațiilor și a rambursărilor costurilor imputate OPCVM-ului de tip „feeder” în urma investiției acestuia în titluri de participare la OPCVM-ul de tip „master”, precum și totalul cheltuielilor OPCVM-ului de tip „feeder” și ale OPCVM-ului de tip „master”; și
- (g) o descriere a consecințelor fiscale pentru OPCVM-ul de tip „feeder” ale investiției sale în OPCVM-ul de tip „master”.

(2) Pe lângă informațiile prevăzute în anexa I schema B, raportul anual al OPCVM-ului de tip „feeder” include și o declarație cu privire la totalul cheltuielilor OPCVM-ului de tip „feeder” și ale OPCVM-ului de tip „master”.

Rapoartele anuale și semestriale ale OPCVM-ului de tip „feeder” precizează modalitățile prin care pot fi obținute raportul anual și, respectiv, cel semestrial al OPCVM-ului de tip „master”.

(3) Pe lângă cerințele prevăzute la articolele 74 și 82, OPCVM-ul de tip „feeder” trimite autorităților competente din statul său membru de origine prospectul, informațiile cheie destinate investitorilor menționate la articolul 78 și toate modificările aduse acestora, precum și rapoartele anuale și semestriale ale OPCVM-ului de tip „master”.

(4) Un OPCVM de tip „feeder” indică în toate informațiile publicitate pertinente că investește cel puțin 85 % din activele sale în titluri de participare la astfel de OPCVM-uri de tip „master”.

(5) OPCVM-ul de tip „feeder” trimite investitorilor, la cerere și în mod gratuit, un exemplar tipărit al prospectului și rapoartele anuale și semestriale ale OPCVM-ului de tip „master”.

SECȚIUNEA 5

Transformarea OPCVM-urilor existente în OPCVM-uri de tip „feeder” OPCVM-ului de tip „master” și schimbarea

Articolul 64

(1) Statele membre impun ca, în cazul în care un OPCVM de tip „feeder” desfășoară deja activități în calitate de OPCVM, inclusiv ca OPCVM de tip „feeder” al unui alt OPCVM de tip „master”, OPCVM-ul de tip „feeder” să furnizeze deținătorilor de titluri de participare informațiile următoare:

- (a) o declarație care să ateste că autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder” au aprobat investiția OPCVM-ului de tip „feeder” în titluri de participare la un astfel de OPCVM master;
- (b) informațiile cheie destinate investitorilor menționate la articolul 78, cu privire la OPCVM-ul de tip „feeder” și la OPCVM-ul de tip „master”;
- (c) data la care OPCVM-ul de tip „feeder” urmează să investească în OPCVM-ul de tip „master” sau, dacă a investit deja în acesta, data la care investiția sa va depăși limita permisă în conformitate cu articolul 55 alineatul (1); și
- (d) o declarație care să ateste că deținătorii de titluri de participare au dreptul să solicite, în termen de 30 de zile, răscumpărarea sau rambursarea titlurilor lor de participare, fără alte taxe decât cele percepute de către OPCVM-uri pentru acoperirea costurilor de decapitalizare; dreptul în cauză se naște din momentul în care OPCVM-ul de tip „feeder” a furnizat informațiile menționate la prezentul alineat.

Aceste informații se transmit cel târziu cu 30 de zile înainte de data menționată la primul paragraf litera (c).

(2) În cazul în care OPCVM-ul de tip „feeder” a emis o notificare în conformitate cu articolul 93, informațiile menționate la alineatul (1) se furnizează în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru gazdă al OPCVM-ului de tip „feeder” sau într-o limbă aprobată de autoritățile competente ale acestuia. Traducerea se efectuează sub responsabilitatea OPCVM-ului de tip „feeder”. Traducerea reflectă fidel conținutul originalului.

(3) Statele membre se asigură că OPCVM-ul de tip „feeder” nu investește în titluri de participare la un anumit OPCVM de tip „master” peste limita permisă în conformitate cu articolul 55 alineatul (1) înainte de încheierea perioadei de 30 de zile menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.

(4) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare privind:

- (a) formatul și modalitatea de transmitere a informațiilor menționate la alineatul (1); sau
- (b) în cazul în care OPCVM-ul de tip „feeder” își transferă toate activele, sau o parte din ele, către OPCVM-ul de tip „master” în schimbul titlurilor de participare, procedura de evaluare și control al unei astfel de contribuții în natură, precum și rolul depozitarului OPCVM-ului de tip „feeder” în procesul respectiv.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

SECȚIUNEA 6

Obligații și autorități competente

Articolul 65

(1) OPCVM-ul de tip „feeder” monitorizează efectiv activitatea OPCVM-ului de tip „master”. În îndeplinirea acestei obligații, OPCVM-ul de tip „feeder” se poate baza pe informațiile și documentele primite de la OPCVM-ul de tip „master” sau, dacă este cazul, de la societatea de administrare, depozitarul sau auditorul acestuia, cu excepția cazului în care există motive de îndoială cu privire la exactitatea acestor informații și documente.

(2) În cazul în care, în cadrul unei investiții în titluri de participare la OPCVM-ul de tip „master”, OPCVM-ul de tip „feeder”, societatea de administrare a OPCVM-ului de tip „feeder” sau orice persoană care acționează fie în numele OPCVM-ului de tip „feeder”, fie al societății de administrare a respectivului OPCVM de tip „feeder” primește o taxă de distribuire, un comision sau un alt beneficiu bănesc, taxa de distribuire, comisionul sau celelalte beneficii bănești intră în activele OPCVM-ului de tip „feeder”.

Articolul 66

(1) OPCVM-ul de tip „master” informează fără întârziere autoritățile competente din statul membru de origine al acestuia cu privire la identitatea fiecărui OPCVM de tip „feeder” care investește în titlurile sale de participare. În cazul în care OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” sunt stabilite în state membre diferite, autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „master” informează în cel mai scurt timp autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder” cu privire la astfel de investiții.

(2) OPCVM-ul de tip „master” nu percepe comisioane de subscriere sau de răscumpărare din partea OPCVM-ului de tip „feeder” pentru cumpărarea sau vânzarea de titluri de participare ale respectivului OPCVM de tip „master”.

(3) OPCVM-ul de tip „master” garantează că toate informațiile necesare în conformitate cu prezenta directivă, cu legislația comunitară, cu legislația națională în vigoare, cu regulile fondului sau ale documentelor constitutive sunt furnizate în timp util OPCVM-ului de tip „feeder” sau, dacă este cazul, societății de administrare a acestuia, precum și autorităților competente, depozitarului și auditorului OPCVM-ului de tip „feeder”.

Articolul 67

(1) În cazul în care OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” sunt stabilite în același stat membru, autoritățile competente notifică fără întârziere OPCVM-ului de tip „feeder” orice decizie, măsură, constatare a nerespectării condițiilor prezentului capitol sau orice informație trimisă în temeiul articolului 106 alineatul (1) referitoare la OPCVM-ul de tip „master” sau, dacă este cazul, la societatea de administrare, depozitarul sau auditorul acestuia.

(2) În cazul în care OPCVM-ul de tip „master” și OPCVM-ul de tip „feeder” sunt stabilite în state membre diferite, autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „master” comunică în cel mai scurt timp autorităților competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder” orice decizie, măsură, constatare a nerespectării condițiilor prezentului capitol sau orice informație transmisă în temeiul articolului 106 alineatul (1) referitoare la OPCVM-ul de tip „master” sau, dacă este cazul, la societatea de administrare, depozitarul sau auditorul acestuia. Autoritățile competente din statul membru de origine al OPCVM-ului de tip „feeder” informează imediat OPCVM-ul de tip „feeder” în acest sens.

CAPITOLUL IX

OBLIGAȚII PRIVIND INFORMAREA INVESTITORILOR

SECȚIUNEA 1

Publicarea unui prospect și a rapoartelor periodice

Articolul 68

(1) O societate de investiții și o societate de administrare, pentru fiecare dintre fondurile deschise de investiții pe care le administrează, publică următoarele:

- (a) un prospect;
- (b) un raport anual pentru fiecare exercițiu financiar; și
- (c) un raport semestrial care să acopere primele șase luni ale exercițiului financiar.

(2) Rapoartele anuale și semestriale se publică la următoarele termene, începând cu sfârșitul următoarelor perioade la care se referă aceste rapoarte:

- (a) patru luni în cazul raportului anual; sau
- (b) două luni în cazul raportului semestrial.

Articolul 69

(1) Prospectul conține informațiile necesare pentru ca investitorii să poată aprecia în deplină cunoștință de cauză investiția care le este propusă și, în special, riscurile pe care aceasta le implică.

Prospectul include o descriere clară și explicită a profilului riscurilor fondului, indiferent de instrumentele în care acesta investește.

(2) Prospectul trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute în anexa I schema A, cu condiția ca informațiile să nu figureze deja în regulile fondului sau în documentele constitutive anexate prospectului în conformitate cu articolul 71 alineatul (1).

(3) Raportul anual conține un bilanț sau o situație a activelor și pasivelor, un cont detaliat de venituri și cheltuieli pentru exercițiul financiar, un raport asupra activităților din exercițiul financiar și alte informații prevăzute în anexa I schema B, precum și orice informații semnificative care să permită investitorilor să ia o decizie în cunoștință de cauză privind evoluția activităților și a rezultatelor OPCVM-ului.

(4) Raportul semestrial include cel puțin informațiile prevăzute în secțiunile I-IV ale anexei I schema B. În cazul în care un OPCVM și-a plătit sau își propune să plătească dividende interimare, cifrele trebuie să indice rezultatele după impozitarea jumătății de an respective și dividendul interimar plătit sau propus.

Articolul 70

(1) Prospectul precizează categoriile de active în care un OPCVM este autorizat să investească. Acesta indică și dacă OPCVM-ul poate investi în instrumente financiare derivate, caz în care prospectul conține o declarație expresă în care să se afirme dacă aceste operațiuni pot fi efectuate în scopul acoperirii riscului sau în vederea realizării obiectivelor de investiții, precum și efectele posibile ale utilizării de instrumente financiare derivate asupra profilului de risc al OPCVM-ului în cauză.

(2) În cazul în care un OPCVM investește în principal într-una dintre categoriile de active definite la articolul 50, altele decât valori mobiliare sau instrumente ale pieței monetare, sau în cazul în care un OPCVM reproduce un indice de acțiuni sau obligațiuni în conformitate cu articolul 53, acesta trebuie să includă în prospectul său și, după caz, în informațiile publicitare o mențiune vizibilă care să atragă atenția asupra politicii sale de investiții.

(3) În cazul în care valoarea unitară a activului net a unui OPCVM ar putea avea o mare volatilitate datorită compoziției portofoliului său sau tehnicilor de administrare de portofoliu care pot fi utilizate, prospectul și, după caz, informațiile publicitare trebuie să conțină o mențiune vizibilă care să atragă atenția asupra acestei caracteristici a OPCVM-ului.

(4) În cazul în care un investitor solicită acest lucru, societatea de administrare furnizează, de asemenea, informații suplimentare privind limitele cantitative care se aplică gestionării riscurilor la OPCVM, privind metodele alese pentru respectarea acestor limite și asupra evoluției recente a riscurilor și randamentelor principalelor categorii de instrumente.

Articolul 71

(1) Regulile fondului sau actele constitutive ale societății de investiții fac parte integrantă din prospect și se anexează la acesta.

(2) Nu este obligatoriu, cu toate acestea, ca documentele menționate la alineatul (1) să fie anexate prospectului, cu condiția ca investitorul să fie informat că, la cererea sa, aceste documente îi vor fi trimise sau că va fi informat despre locul în care va putea să le consulte în fiecare stat membru în care titlurile de participare sunt comercializate.

Articolul 72

Elementele esențiale ale prospectului trebuie să fie actualizate.

Articolul 73

Datele contabile conținute în rapoartele anuale trebuie verificate de una sau mai multe persoane împuternicite, în temeiul legii, să verifice aceste conturi în conformitate cu Directiva 2006/43/CE. Raportul întocmit de aceștia și, după caz, rezervele lor sunt reproduse integral în fiecare raport anual.

Articolul 74

OPCVM-urile transmit autorităților competente din statele lor membre de origine prospectele lor, orice modificări aduse acestora, precum și rapoartele lor anuale și semestriale. OPCVM-urile furnizează această documentație autorităților competente din statul membru de origine al societății de administrare, la cerere.

Articolul 75

(1) Prospectul și cele mai recente rapoarte anuale și semestriale publicate se furnizează investitorilor, la cerere și în mod gratuit.

(2) Prospectul poate fi furnizat pe suport durabil sau prin intermediul unei pagini de Internet. Un exemplar tipărit se furnizează investitorilor la cerere și în mod gratuit.

(3) Rapoartele anuale și semestriale se pun la dispoziția investitorilor în modul specificat în prospect și în informațiile cheie destinate investitorilor menționate la articolul 78. Un exemplar tipărit al rapoartelor anuale și semestriale se trimite investitorilor, la cerere și în mod gratuit.

(4) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare care definesc condițiile specifice care trebuie îndeplinite în momentul în care prospectul se transmite pe suport durabil, altul decât hârtia, sau prin intermediul unei pagini de Internet care nu constituie un suport durabil.

Măsurile respective, destinate să modifice elementele esențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

SECȚIUNEA 2

Publicarea altor informații

Articolul 76

OPCVM-ul are obligația publicării, în mod corespunzător și cel puțin de două ori pe lună, a prețului de emisiune, de vânzare, de răscumpărare sau de rambursare al titlurilor de participare de fiecare dată când emite, vinde, răscumpără sau rambursează aceste titluri de participare.

Autoritățile competente pot permite, cu toate acestea, OPCVM-ului să reducă această frecvență la o dată pe lună, cu condiția că această derogare să nu prejudicieze interesul deținătorilor de titluri de participare.

Articolul 77

Toate informațiile publicitare adresate investitorilor sunt clar identificabile ca atare. Acestea trebuie să fie corecte, clare și să nu inducă în eroare investitorii. În special, nicio comunicare publicitară conținând o invitație la achiziționarea de titluri de participare ale unui OPCVM care cuprinde informații specifice despre un OPCVM nu poate conține mesaje ce contrazic sau diminuează importanța informațiilor cuprinse în prospect și a informațiilor cheie destinate investitorilor menționate la articolul 78. Acestea indică existența unui prospect și disponibilitatea informațiilor cheie destinate investitorilor menționate la articolul 78 și specifică unde și în ce limbă investitorii și potențialii investitori pot obține aceste informații sau cum pot avea acces la ele.

SECȚIUNEA 3

Informații cheie destinate investitorilor

Articolul 78

(1) Statele membre solicită ca societățile de investiții și societățile de administrare, pentru fiecare dintre fondurile deschise de investiții pe care acestea din urmă le administrează, să întocmească un scurt document care să cuprindă informații cheie destinate investitorilor. Documentul respectiv este denumit în continuare în prezenta directivă „informații cheie destinate investitorilor”. Sintagma „informații cheie destinate investitorilor” trebuie să fie menționată explicit în acest document, în una dintre limbile menționate la articolul 94 alineatul (1) litera (b).

(2) Informațiile cheie destinate investitorilor cuprind informații adecvate cu privire la caracteristicile esențiale ale OPCVM-ului în cauză, care trebuie furnizate investitorilor astfel încât aceștia să fie în mod rezonabil în măsură să înțeleagă natura și riscurile produsului investițional propus și, prin urmare, să ia decizii de investiții în cunoștință de cauză.

(3) Informațiile cheie destinate investitorilor prezintă informații cu privire la următoarele elemente esențiale referitoare la OPCVM-ul în cauză:

- (a) identificarea OPCVM-ului;
- (b) o scurtă descriere a obiectivelor de investiții și a politicii de investiții;
- (c) o prezentare a performanțelor anterioare sau, dacă este cazul, previziuni ale rezultatelor;
- (d) costurile și cheltuielile aferente; și
- (e) profilul de risc/ramdament al investiției, inclusiv orientări și avertizări adecvate privind riscurile aferente investițiilor în OPCVM-ul în cauză.

Elementele esențiale în cauză trebuie să poată fi înțelese de către investitor fără a face trimitere la alte documente.

(4) Informațiile cheie destinate investitorilor indică în mod clar unde și cum se obțin informații suplimentare cu privire la investiția propusă, inclusiv, dar nu numai, locul și modul în care se pot obține la cerere, gratuit și în orice moment, prospectul și rapoartele anuale și semestriale, precum și limba în care astfel de informații sunt puse la dispoziția investitorilor.

(5) Informațiile cheie destinate investitorilor se redactează în mod concis, într-un limbaj nontehnic. Ele se prezintă într-un format obișnuit, ușor de comparat, astfel încât micii investitori să le poată înțelege.

(6) Informațiile cheie destinate investitorilor se utilizează fără a fi adaptate sau completate, cu excepția traducerilor, în toate statele membre în care OPCVM-ul a notificat comercializarea titlurilor sale de participare în conformitate cu articolul 93.

(7) Comisia adoptă măsuri de punere în aplicare pentru a defini următoarele:

- (a) conținutul detaliat și complet al informațiilor cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în conformitate cu alineatele (2), (3) și (4);
- (b) conținutul detaliat și complet al informațiilor cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în următoarele cazuri specifice:
 - (i) pentru OPCVM-urile cu diferite compartimente de investiții, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-un anumit compartiment de investiții, inclusiv modalitățile de transfer de la un compartiment la altul și costurile aferente;
 - (ii) pentru OPCVM-urile care oferă diferite categorii de acțiuni, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-o anumită categorie de acțiuni;
 - (iii) pentru fondurile de fonduri, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-un OPCVM care, la rândul său, investește într-un OPCVM sau în unul dintre organismele de plasament colectiv menționate la articolul 50 alineatul (1) litera (e);
 - (iv) pentru structurile de tip „master-feeder”, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-un OPCVM de tip „feeder”;
 - (v) pentru OPCVM-urile structurate, cu capital protejat, sau pentru OPCVM-uri similare, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în legătură cu caracteristicile speciale ale unor astfel de OPCVM-uri; și
- (c) detaliile specifice privind formatul și prezentarea informațiilor cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în conformitate cu alineatul (5).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 79

(1) Informațiile cheie destinate investitorilor constituie informații precontractuale. Ele sunt corecte, clare și neînșelătoare. Conținutul lor este conform cu părțile corespunzătoare ale prospectului.

(2) Statele membre se asigură că răspunderea civilă nu poate fi derivată exclusiv din informațiile cheie destinate investitorilor sau din traducerile acestora, cu excepția cazului în care informațiile cheie sunt înșelătoare, incorecte sau neconforme cu părțile corespunzătoare ale prospectului. Informațiile cheie destinate investitorilor conțin o avertizare clară în acest sens.

Articolul 80

(1) Statele membre prevăd ca societățile de investiții și societățile de administrare, pentru fiecare fond deschis pe care acestea din urmă îl administrează, care vând titluri de participare ale OPCVM-urilor investitorilor fie direct, fie prin intermediul unei alte persoane fizice sau juridice împuternicite, ce acționează sub responsabilitatea sa deplină și necondiționată, să furnizeze investitorilor informații cheie destinate investitorilor cu privire la respectivele OPCVM-uri, în timp util și înainte de data propusă pentru subscrierea de titluri de participare ale unor astfel de OPCVM-uri.

(2) Statele membre prevăd ca societățile de investiții și societățile de administrare, pentru fiecare fond deschis pe care acestea din urmă îl administrează, care nu vând investitorilor titluri de participare ale OPCVM-urilor direct sau prin intermediul unei alte persoane fizice sau juridice împuternicite, ce acționează sub responsabilitatea sa deplină și necondiționată față de investitori, să furnizeze la cerere informații cheie destinate investitorilor entităților care emit produse financiare și intermediarilor care vând investitorilor titluri de participare ale unor astfel de OPCVM-uri sau le oferă consultanță cu privire la investițiile potențiale în astfel de OPCVM-uri sau în produsele care prezintă o expunere față de astfel de OPCVM-uri. Statele membre prevăd ca intermediarii care vând investitorilor titluri de participare ale unor astfel de OPCVM-uri sau le oferă consultanță cu privire la investițiile potențiale în astfel de OPCVM-uri să furnizeze informații esențiale pentru investitori clienților sau potențialilor lor clienți.

(3) Informațiile cheie destinate investitorilor sunt furnizate gratuit.

Articolul 81

(1) Statele membre autorizează societățile de investiții și societățile de administrare, pentru fiecare fond deschis pe care acestea din urmă îl administrează, să furnizeze informații cheie destinate investitorilor pe un suport durabil sau prin intermediul unei pagini de Internet. Un exemplar tipărit se distribuie investitorului la cerere și în mod gratuit.

În plus, o versiune actualizată a informațiilor cheie destinate investitorilor se publică pe pagina de Internet a societății de investiții sau a societății de administrare.

(2) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare prin care să precizeze condițiile specifice care trebuie respectate la furnizarea unor informații cheie destinate investitorilor pe un alt tip de suport durabil decât pe hârtie sau prin intermediul unei pagini de Internet care nu constituie un suport durabil.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 82

(1) OPCVM-urile transmit autorităților competente din statul membru de origine informațiile lor cheie destinate investitorilor, precum și orice modificări aduse acestora.

(2) Elementele esențiale ale informațiilor cheie destinate investitorilor trebuie să fie actualizate.

CAPITOLUL X

OBLIGAȚII GENERALE ALE OPCVM-URILOR

Articolul 83

(1) Nu pot lua împrumuturi:

- (a) o societate de investiții;
- (b) o societate de administrare sau un depozitar care acționează în folosul unui fond deschis de investiții.

Un OPCVM poate, cu toate acestea, achiziționa devize prin intermediul unui tip de împrumut reciproc acoperit („back-to-back”).

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot autoriza OPCVM-urile să împrumute, cu condiția ca un astfel de împrumut:

- (a) să aibă caracter temporar și să reprezinte:
 - în cazul societăților de investiții, până la concurența a 10 % din activele lor; sau
 - în cazul unui fond deschis de investiții, până la concurența a 10 % din valoarea fondului; sau
- (b) să fie menit să permită achiziția de bunuri imobiliare indispensabile pentru desfășurarea directă a activităților lor și, în cazul societăților de investiții, să reprezinte până la 10 % din activele lor.

În cazul în care un OPCVM este autorizat să împrumute în conformitate cu literele (a) și (b), împrumuturile respective nu pot să depășească în total 15 % din activele sale.

Articolul 84

(1) Un OPCVM răscumpără sau rambursează titlurile sale de participare la cererea deținătorului de titluri de participare.

(2) Prin derogare de la alineatul (1):

- (a) un OPCVM poate, în conformitate cu legislația statului membru gazdă, cu regulile fondului sau cu actele constitutive ale societății de investiții, să suspende provizoriu răscumpărarea sau rambursarea titlurilor sale de participare;

(b) statul membru de origine al OPCVM-urilor poate permite autorităților lor competente să ceară suspendarea răscumpărării sau a rambursării titlurilor de participare în interesul deținătorilor de titluri de participare sau în interes public.

Suspendarea provizorie prevăzută la litera (a) de la primul paragraf este prevăzută doar în cazuri excepționale, atunci când circumstanțele o cer și în cazul în care suspendarea se justifică având în vedere interesele deținătorilor de titluri de participare.

(3) În cazul unei suspendări provizorii în conformitate cu alineatul (2) litera (a), OPCVM-ul comunică de îndată decizia sa autorităților competente ale statului membru gazdă, precum și autorităților competente ale tuturor statelor membre în care își comercializează titlurile de participare.

Articolul 85

Normele privind evaluarea activelor și cele privind calcularea prețului de vânzare sau de emisiune și a prețului de răscumpărare sau de rambursare a titlurilor de participare ale unui OPCVM sunt prevăzute de legea statului membru gazdă al OPCVM-ului, în regulile fondului sau în actele constitutive ale societății de investiții.

Articolul 86

Distribuirea sau reinvestirea veniturilor unui OPCVM se realizează în conformitate cu legea și cu regulile fondului sau cu actele constitutive ale societății de investiții.

Articolul 87

Titlurile de participare ale unui OPCVM nu sunt emise decât în cazul în care echivalentul prețului de emisiune net este vărsat în activele OPCVM-ului în termenii uzuali. Aceasta nu exclude distribuirea de titluri de participare în mod gratuit.

Articolul 88

(1) Fără a aduce atingere aplicării articolelor 50 și 51, nu pot acorda credite sau să fie garanți în folosul unui terț:

(a) nici societatea de investiții;

(b) nici societatea de administrare sau depozitarul care acționează în folosul unui fond deschis de investiții.

(2) Alineatul (1) nu împiedică organismele menționate în respectivul alineat să achiziționeze valori mobiliare, instrumente ale pieței monetare sau alte instrumente financiare menționate la articolul 50 alineatul (1) literele (e), (g) și (h) care nu sunt plătite integral.

Articolul 89

Nu pot efectua vânzări descoperite de valori mobiliare, instrumente ale pieței monetare sau alte instrumente financiare menționate la articolul 50 alineatul (1) literele (e), (g) și (h):

(a) nici societățile de investiții;

(b) nici societatea de administrare sau depozitarul care acționează în folosul unui fond deschis de investiții.

Articolul 90

Legea statului membru de origine al OPCVM-ului sau regulile fondului precizează remunerațiile și cheltuielile pe care o societate de administrare este împuternicită să le efectueze pentru un fond deschis de investiții, precum și modalitatea de calcul al acestor remunerații.

Legea sau actele constitutive ale societății de investiții precizează natura costurilor pentru societate.

CAPITOLUL XI

DISPOZIȚII SPECIALE APLICABILE OPCVM-URILOR CARE ÎȘI COMERCIALIZEAZĂ TITLURILE DE PARTICIPARE ÎN STATELE MEMBRE, ALTELE DECÂT CELE ÎN CARE SUNT STABILITE

Articolul 91

(1) Statele membre gazdă ale OPCVM-urilor se asigură că acestea din urmă își pot comercializa titlurile de participare pe teritoriul lor după notificarea în conformitate cu articolul 93.

(2) Statele membre gazdă ale OPCVM-urilor nu impun acestora obligații sau proceduri administrative suplimentare în temeiul alineatului (1) privind aspectele reglementate de prezenta directivă.

(3) Statele membre se asigură că informațiile complete cu privire la actele cu putere de lege și actele administrative care nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive și care sunt deosebit de relevante în ceea ce privește modalitățile prevăzute pentru comercializarea, pe teritoriul lor, a titlurilor de participare ale OPCVM-urilor stabilite în alt stat membru sunt ușor accesibile de la distanță și prin mijloace electronice. Statele membre se asigură că respectivele informații sunt disponibile într-o limbă uzuală în mediul financiar internațional, că sunt furnizate în mod clar și neambiguu și că sunt actualizate.

(4) În sensul prezentului capitol, noțiunea de OPCVM acoperă și compartimentele de investiții ale unui OPCVM.

Articolul 92

OPCVM-ul ia, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare în statul membru în care se comercializează titlurile sale de participare, măsurile necesare pentru ca plățile către deținătorii de titluri de participare, răscumpărarea sau rambursarea titlurilor de participare, precum și transmiterea informațiilor care îi revin OPCVM-ului să fie asigurate deținătorilor de titluri de participare din acest stat membru.

Articolul 93

(1) În cazul în care un OPCVM își propune să își comercializeze titlurile de participare într-un alt stat membru decât statul său membru de origine, acesta trimite în prealabil o scrisoare de notificare autorităților competente ale statului membru de origine.

Scrisoarea de notificare include informații privind modalitățile prevăzute pentru comercializarea de titluri de participare ale OPCVM-urilor în statul membru gazdă, inclusiv, dacă este cazul, privind clasele de acțiuni. În cazul articolului 16 alineatul (1), scrisoarea precizează faptul că titlurile de participare ale OPCVM-ului sunt comercializate de societatea de administrare care administrează OPCVM-ul.

(2) OPCVM-ul anexează la scrisoarea de notificare menționată la alineatul (1) ultima versiune a următoarelor documente:

- (a) regulile fondului sau documentele sale constitutive, prospectele sale și, după caz, ultimul raport și raportul semestrial următor, traduse în conformitate cu dispozițiile articolului 94 alineatul (1) literele (c) și (d); și
 - (b) informațiile cheie destinate investitorilor menționate la articolul 78, traduse în conformitate cu articolul 94 alineatul (1) literele (b) și (d);
- (3) Autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului verifică dacă documentația trimisă de OPCVM în conformitate cu alineatele (1) și (2) este completă.

Autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului transmit documentația completă menționată la alineatele (1) și (2) autorităților competente ale statului membru în care OPCVM-ul își propune să comercializeze titluri de participare, în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii scrisorii de notificare însoțite de documentația completă prevăzută la alineatul (2). Autoritățile competente ale statului membru de origine anexează la documentație o atestare care să certifice că OPCVM-ul îndeplinește condițiile impuse prin prezenta directivă.

La transmiterea documentației, autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului notifică de îndată OPCVM-ul cu privire la transmitere. OPCVM-ul poate intra pe piață în statul membru gazdă de la data respectivei notificări.

(4) Statele membre se asigură că scrisoarea de notificare menționată la alineatul (1) și atestarea menționată la alineatul (3) sunt transmise într-o limbă uzuală în mediul financiar internațional, cu excepția cazului în care statul membru de origine al OPCVM-ului și statul membru gazdă al OPCVM-ului acceptă ca scrisoarea de notificare și atestarea respective să fie furnizate într-o limbă oficială a ambelor state membre.

(5) Statele membre se asigură că transmiterea și arhivarea pe cale electronică a documentelor menționate la alineatul (3) sunt acceptate de autoritățile lor competente.

(6) În sensul procedurii de notificare prevăzute de prezentul articol, autoritățile competente ale statului membru în care un OPCVM își propune să comercializeze titluri de participare nu solicită alte documente, certificate sau informații în afara celor prevăzute de prezentul articol.

(7) Statul membru de origine al OPCVM-ului se asigură că autoritățile competente ale statului membru gazdă au acces, pe cale electronică, la documentele prevăzute la alineatul (2) și, dacă este cazul, la orice traducere a acestora. Acesta se asigură că respectivele documente și traduceri sunt actualizate de către OPCVM. OPCVM-ul notifică orice modificări ale documentelor menționate la alineatul (2) autorităților competente ale statului său membru gazdă și indică unde pot fi obținute aceste documente în variantă electronică.

(8) În cazul modificării informațiilor privind modalitățile de comercializare comunicate în scrisoarea de notificare în conformitate cu alineatul (1) sau al unei modificări a clasei de acțiuni care se comercializează, OPCVM-ul transmite autorităților competente ale statului membru gazdă o notificare scrisă în acest sens înainte de a pune în aplicare respectiva modificare.

Articolul 94

(1) În cazul în care își comercializează titlurile de participare într-un stat membru gazdă, un OPCVM furnizează investitorilor de pe teritoriul respectivului stat membru toate informațiile și documentele pe care are obligația să le furnizeze investitorilor din statul membru de origine în conformitate cu capitolul IX.

Respectivele informații și documente sunt furnizate investitorilor în conformitate cu următoarele dispoziții:

- (a) fără a aduce atingere dispozițiilor capitolului IX, respectivele informații și/sau documente sunt furnizate investitorilor conform modalităților prevăzute de actele cu putere de lege și actele administrative ale statului membru gazdă al OPCVM-ului;
- (b) informațiile cheie destinate investitorilor prevăzute la articolul 78 se traduc în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru gazdă al OPCVM-ului sau într-o limbă aprobată de autoritățile competente ale respectivului stat membru;
- (c) alte informații sau documente decât informațiile cheie destinate investitorilor prevăzute la articolul 78 se traduc, la alegerea OPCVM-ului, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru gazdă al OPCVM-ului sau într-o limbă aprobată de autoritățile competente ale respectivului stat membru sau într-o limbă uzuală în mediul financiar internațional; și
- (d) traducerile informațiilor și/sau documentelor în temeiul literelor (b) și (c) se realizează sub responsabilitatea OPCVM-ului și reflectă cu fidelitate conținutul informațiilor originale.

(2) Cerințele prevăzute la alineatul (1) se aplică, de asemenea, oricăror modificări ale informațiilor și documentelor prevăzute la prezentul alineat.

(3) Frecvența publicării prețului de emisiune, vânzare, răscumpărare sau rambursare a titlurilor de participare ale unui OPCVM în conformitate cu articolul 76 este reglementată de actele cu putere de lege și actele administrative ale statului membru de origine al OPCVM-ului.

Articolul 95

(1) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare privind:

- (a) sfera informațiilor prevăzute la articolul 91 alineatul (3);
- (b) facilitarea accesului autorităților competente ale statului membru gazdă al OPCVM-ului la informațiile și/sau documentele prevăzute la articolul 93 alineatele (1), (2) și (3) în conformitate cu articolul 93 alineatul (7).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

(2) Comisia poate adopta, de asemenea, măsuri de punere în aplicare privind:

- (a) forma și conținutul unui model standard de scrisoare de notificare, care să fie utilizat de un OPCVM în scopul notificării în conformitate cu articolul 93 alineatul (1), care să includă indicații privind documentele la care se referă traducerea;
- (b) forma și conținutul unui model standard de atestare, care să fie utilizat de autoritățile competente ale statelor membre în conformitate cu articolul 93 alineatul (3);
- (c) procedura pentru schimbul de informații și utilizarea mijloacelor electronice de comunicare între autoritățile competente, în scopul notificării în conformitate cu dispozițiile articolului 93.

Măsurile respective se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 112 alineatul (3).

Articolul 96

În scopul desfășurării activităților lor, OPCVM-urile pot folosi, într-un stat membru gazdă, aceeași referire la forma lor juridică (cum ar fi „societate de investiții” sau „fond deschis de investiții”) în denumirea lor ca și cea pe care o folosesc în statul membru de origine.

CAPITOLUL XII

DISPOZIȚII PRIVIND AUTORITĂȚILE RESPONSABILE CU AUTORIZAREA ȘI SUPRAVEGHEREA

Articolul 97

(1) Statele membre desemnează autoritățile competente care trebuie să îndeplinească atribuțiile prevăzute de prezenta directivă. Statele membre informează Comisia cu privire la aceasta, precizând împărțirea eventuală a atribuțiilor.

(2) Autoritățile competente sunt autorități publice sau organisme desemnate de autorități publice.

(3) Autoritățile statului membru de origine al OPCVM-ului au competența de a supraveghea OPCVM-ul, inclusiv, dacă este cazul, în conformitate cu articolul 19. Cu toate acestea, autoritățile statului membru gazdă al OPCVM-ului au competența de a supraveghea respectarea dispozițiilor care nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive și a dispozițiilor prevăzute la articolele 92 și 94.

Articolul 98

(1) Autoritățile competente sunt investite cu toate competențele de supravegheare și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. Aceste competențe se exercită:

- (a) în mod direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;

(c) sub responsabilitatea autorităților competente, prin delegare către entități cărora li s-au delegat sarcini; sau

(d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

(2) În conformitate cu alineatul (1), autoritățile competente au cel puțin competența:

- (a) de a avea acces la orice document, indiferent de forma sa, și de a primi o copie a acestuia;
- (b) de a solicita oricărei persoane să prezinte informații și, în cazul în care este necesar, să citeze și să audieze o persoană în vederea obținerii de informații;
- (c) de a proceda la inspecții la fața locului;
- (d) de a solicita înregistrările telefonice și ale schimburilor informatice existente;
- (e) de a solicita încetarea oricărei practici contrare dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive;
- (f) de a solicita înghețarea sau punerea sub sechestru a activelor;
- (g) de a solicita interzicerea temporară a exercitării activității profesionale;
- (h) de a solicita societăților de investiții, societăților de administrare sau depozitarilor autorizați să furnizeze informații;
- (i) de a adopta orice tip de măsură pentru a se asigura că societățile de investiții, societățile de administrare sau depozitarii continuă să respecte cerințele prezentei directive;
- (j) de a solicita suspendarea emiterii, răscumpărării sau rambursării titlurilor de participare în interesul deținătorilor de titluri de participare sau în interes public;
- (k) de a retrage autorizația unui OPCVM, unei societăți de administrare sau unui depozitar;
- (l) de a sesiza autoritățile judiciare în vederea urmării penale; și
- (m) de a autoriza auditorii sau experții să efectueze verificări sau investigații.

Articolul 99

(1) Statele membre stabilesc regimul de măsuri și sancțiuni aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura respectarea normelor respective. Fără a aduce atingere procedurilor privind retragerea unei autorizații și dreptului lor de a aplica sancțiuni penale, statele membre se asigură mai ales că, în conformitate cu dreptul lor intern, pot fi luate măsuri administrative adecvate sau că pot fi aplicate sancțiuni administrative adecvate împotriva persoanelor responsabile de o încălcare a dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive.

Măsurile și sancțiunile în cauză trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive.

(2) Fără a aduce atingere regimului de măsuri și sancțiuni aplicabile în caz de încălcare a altor dispoziții naționale adoptate în temeiul prezentei directive, statele membre stabilesc mai ales măsuri și sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive privind obligația de a prezenta informații cheie destinate investitorilor într-un format care poate fi înțeles de către micii investitori, în conformitate cu articolul 78 alineatul (5).

(3) Statele membre abilează autoritățile competente să facă publică orice măsură sau sancțiune impusă pentru încălcarea dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive, cu excepția situațiilor în care această publicare riscă să perturbe în mod grav piețele financiare, să dăuneze intereselor investitorilor sau să aducă un prejudiciu disproporționat părților implicate.

Articolul 100

(1) Statele membre asigură instituirea unor proceduri eficiente de reclamație și atac pentru soluționarea extrajudiciară a disputelor cu consumatorii cu privire la activitatea OPCVM-urilor, apelând, după caz, la organismele existente.

(2) Statele membre se asigură că niciun act cu putere de lege nu împiedică organismele menționate la alineatul (1) să coopereze efectiv la soluționarea litigiilor transfrontaliere.

Articolul 101

(1) Autoritățile competente ale statelor membre cooperează între ele ori de câte ori este necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin în temeiul prezentei directive sau pentru exercitarea competențelor care le sunt conferite de prezenta directivă sau de legislația națională.

Statele membre adoptă măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita cooperarea prevăzută la prezentul alineat.

Autoritățile competente își exercită competențele în scopul cooperării, inclusiv în cazurile în care practicile care fac obiectul unei investigații nu constituie o încălcare a unei norme în vigoare în statul lor membru.

(2) Autoritățile competente ale statelor membre își comunică de îndată informațiile necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile care le revin în temeiul prezentei directive.

(3) În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru are motive întemeiate să suspecteze că pe teritoriul unui alt stat membru se comit sau au fost comise acte care încalcă dispozițiile prezentei directive de către entități care nu sunt supuse supravegherii autorităților competente respective, autoritatea în cauză informează autoritățile competente ale celuilalt stat membru în legătură cu aceasta într-un mod cât mai detaliat posibil.

Autoritățile competente care au primit informațiile adoptă măsurile necesare, comunică rezultatele intervenției lor autorității competente care le-a informat și, în măsura posibilului, îi comunică elementele importante apărute între timp. Prezentul alineat nu aduce atingere competențelor autorității competente notificatoare.

(4) Autoritățile competente ale unui stat membru pot solicita cooperarea autorităților competente ale unui alt stat membru în cadrul unei activități de supraveghere sau în scopul unei verificări la fața locului sau în cadrul unei investigații pe teritoriul acestuia din urmă în cadrul competențelor conferite de prezenta directivă. În cazul în care o autoritate competentă primește o solicitare de verificare la fața locului sau de investigație:

- (a) efectuează ea însăși verificarea sau investigația;
- (b) permite autorității solicitante să efectueze verificarea sau investigația; sau
- (c) permite auditorilor sau experților să efectueze verificarea sau investigația.

(5) În cazul în care verificarea sau investigația se desfășoară pe teritoriul unui stat membru de către autoritatea competentă a aceluiași stat membru, autoritatea competentă a statului membru care a solicitat cooperarea poate cere ca membri ai personalului său să însoțească personalul care efectuează verificarea sau investigația. Cu toate acestea, verificarea sau investigația face obiectul controlului general al statului membru pe teritoriul căruia se desfășoară.

În cazul în care verificarea sau investigația se desfășoară pe teritoriul unui stat membru de către autoritatea competentă a unui alt stat membru, autoritatea competentă a statului membru pe teritoriul căruia se desfășoară verificarea sau investigația poate solicita ca membri ai personalului său să însoțească personalul care efectuează verificarea sau investigația.

(6) Autoritățile competente ale statului membru în care se desfășoară verificarea sau investigația pot refuza să facă schimb de informații în conformitate cu alineatul (2) sau să dea curs unei solicitări de cooperare în vederea efectuării unei investigații sau a unei verificări la fața locului în conformitate cu alineatul (4) numai în cazul în care:

- (a) o astfel de investigație, verificare la fața locului sau schimb de informații riscă să afecteze suveranitatea, securitatea sau ordinea publică a statului membru respectiv;
- (b) a fost deja angajată o procedură judiciară privind aceleași fapte sau împotriva acelorași persoane pe lângă autoritățile statului membru respectiv;
- (c) a fost deja pronunțată o hotărâre definitivă privind aceleași fapte sau împotriva acelorași persoane în statul membru respectiv.

(7) Autoritățile competente notifică autorităților competente solicitante orice decizie adoptată în temeiul alineatului (6). Notificarea precizează motivele deciziei lor.

(8) Autoritățile competente pot atrage atenția Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare instituit prin Decizia 2009/77/CE a Comisiei ⁽¹⁾ cu privire la situațiile în care:

- (a) o cerere de schimb de informații în temeiul articolului 109 a fost respinsă sau nu i s-a dat curs într-un termen rezonabil de timp;
- (b) o cerere de efectuare a unei investigații sau a unei verificări la fața locului în conformitate cu articolul 110 a fost respinsă sau nu i s-a dat curs într-un termen rezonabil de timp; sau
- (c) o cerere prin care se solicita ca personalul să fie autorizat să însoțească personalul autorității competente a celui alt stat membru a fost respinsă sau nu i s-a dat curs într-un termen rezonabil de timp.

(9) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare privind procedurile de efectuare a verificărilor la fața locului și a investigațiilor.

Aceste măsuri se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare prevăzută la articolul 112 alineatul (3).

Articolul 102

(1) Statele membre prevăd că toate persoanele care exercită sau au exercitat activități pentru autoritățile competente, precum și auditorii și experții instruiți de autoritățile competente se supun obligației de a păstra secretul profesional. Această obligație implică faptul că aceștia nu pot divulga nici o informație confidențială la care persoanele respective au avut acces în timpul îndeplinirii sarcinilor lor niciunei persoane sau autorități, decât într-o formă rezumativă sau prescurtată, astfel încât OPCVM-urile și societățile de administrare și depozitarii (denumiți în continuare „întreprinderi care contribuie la activitatea OPCVM-urilor”) să nu poată fi identificați individual, fără a aduce atingere cazurilor reglementate de dreptul penal.

Cu toate acestea, în cazul în care un OPCVM sau o întreprindere care contribuie la activitatea acestuia a fost declarată în stare de faliment sau în care lichidarea a fost declarată de către o instanță judecătorească, informațiile confidențiale care nu se referă la terți implicați în încercările de salvare pot fi divulgate în cadrul procedurilor civile sau comerciale.

(2) Alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente din statele membre să schimbe informații în conformitate cu prezenta directivă sau cu alte dispoziții comunitare aplicabile OPCVM-urilor sau întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora. Informațiile în cauză sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la alineatul (1).

Autoritățile competente care fac schimburi de informații cu alte autorități competente în temeiul prezentei directive pot preciza, în momentul comunicării, că informațiile respective nu pot fi divulgate fără consimțământul lor expres, caz în care aceste informații pot fi schimbate doar în scopurile pentru care autoritățile respective și-au exprimat consimțământul.

(3) Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente din țări terțe sau cu autorități sau organisme din țări terțe, în sensul alineatului (5) din prezentul articol și al articolului 103 alineatul (1), numai în cazul în care informațiile comunicate fac obiectul unor garanții privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate în prezentul articol. Aceste schimburi de informații sunt destinate îndeplinirii sarcinii de supraveghere a respectivelor autorități sau organisme.

În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate fără consimțământul expres al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, numai în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au exprimat consimțământul.

(4) Autoritățile competente care primesc informații confidențiale în temeiul alineatelor (1) sau (2) pot utiliza aceste informații confidențiale pe parcursul îndeplinirii funcțiilor lor în următoarele scopuri:

- (a) pentru a controla dacă sunt îndeplinite condițiile care reglementează inițierea activității OPCVM-urilor sau a întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora și pentru a facilita controlul exercitării activității respective, a procedurilor administrative și contabile și a mecanismelor de control intern;
- (b) pentru a impune sancțiuni;
- (c) pentru a introduce căi de atac administrative împotriva deciziilor luate de autoritățile competente; și
- (d) pentru a introduce acțiuni în justiție inițiate în temeiul articolului 107 alineatul (2).

(5) Alineatele (1) și (4) nu împiedică schimbul de informații în cadrul unui stat membru sau între statele membre, atunci când respectivul schimb de informații are loc între o autoritate competentă și:

- (a) autoritățile cu responsabilitate publică de supraveghere a instituțiilor de credit, a societăților de investiții, a societăților de asigurare sau a altor instituții financiare sau autoritățile responsabile pentru supravegherea piețelor financiare;
- (b) organismele implicate în lichidarea sau falimentul OPCVM-urilor sau al întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora sau organismele implicate în proceduri similare; sau
- (c) persoane însărcinate cu efectuarea auditării legale a conturilor întreprinderilor de asigurare, ale instituțiilor de credit, ale societăților de investiții sau ale altor instituții financiare.

În special, alineatele (1) și (4) nu împiedică desfășurarea, de către autoritățile competente menționate anterior, a funcțiilor lor de supraveghere sau furnizarea, către organismele care administrează programe de compensare, a informațiilor necesare pentru îndeplinirea funcțiilor lor.

Informațiile furnizate în conformitate cu primul paragraf sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la alineatul (1).

⁽¹⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 18.

Articolul 103

(1) Fără a aduce atingere articolului 102 alineatele (1)-(4), statele membre pot autoriza schimburi de informații între o autoritate competentă și:

- (a) autoritățile responsabile pentru supravegherea organismelor implicate în lichidarea și falimentul OPCVM-urilor sau întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora sau alte organisme implicate în proceduri similare;
- (b) autoritățile responsabile cu supravegherea persoanelor însărcinate cu efectuarea auditării legale a conturilor întreprinderilor de asigurare, ale instituțiilor de credit, ale întreprinderilor de investiții și ale altor instituții financiare.

(2) Statele membre care recurg la derogarea prevăzută la alineatul (1) impun respectarea cel puțin a următoarelor condiții:

- (a) aceste informații sunt destinate desfășurării supravegherii menționate la alineatul (1);
- (b) informațiile primite sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la articolul 102 alineatul (1); și
- (c) în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate fără consimțământul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, numai în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au exprimat consimțământul.

(3) Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre identitatea autorităților care pot primi informații în temeiul alineatului (1).

(4) Fără a aduce atingere articolului 102 alineatele (1)-(4), statele membre pot autoriza, în scopul consolidării stabilității, inclusiv a integrității sistemului financiar, schimburi de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele responsabile, în temeiul legii, pentru identificarea și investigarea încălcărilor dispozițiilor dreptului societăților comerciale.

(5) Statele membre care recurg la derogarea prevăzută la alineatul (4) impun respectarea cel puțin a următoarelor condiții:

- (a) informațiile servesc îndeplinirii sarcinii menționate la alineatul (4);
- (b) informațiile primite sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la articolul 102 alineatul (1); și
- (c) în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate fără consimțământul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, numai în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au exprimat consimțământul.

Pentru a aplica litera (c) de la primul paragraf, autoritățile sau organismele menționate la alineatul (4) comunică autorităților competente care le-au furnizat informațiile identitatea și responsabilitățile exacte ale persoanelor cărora trebuie să li se furnizeze informațiile în cauză.

(6) În cazul în care, într-un stat membru, autoritățile sau organismele menționate la alineatul (4) își îndeplinesc sarcina de identificare și investigare cu ajutorul unor persoane numite în acest scop, având în vedere competența specifică a acestora, și care nu sunt angajate în sectorul public, posibilitatea de a schimba informații prevăzută la respectivul alineat se poate extinde asupra acestor persoane, în condițiile prevăzute la alineatul (5).

(7) Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre identitatea autorităților sau a organismelor care pot primi informații în temeiul alineatului (4).

Articolul 104

(1) Articolele 102 și 103 nu împiedică o autoritate competentă să transmită băncilor centrale și altor organisme cu funcție similară, în calitate de autorități monetare, informațiile necesare îndeplinirii sarcinilor acestora și nici nu împiedică aceste autorități sau organisme să comunice autorităților competente informațiile de care ar putea avea nevoie în sensul articolului 102 alineatul (4). Informațiile primite în acest context sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la articolul 102 alineatul (1).

(2) Articolele 102 și 103 nu împiedică autoritățile competente să comunice informațiile menționate la articolul 102 alineatele (1)-(4) unei case de compensare sau unui alt organism similar, recunoscut de legislația internă ca furnizor de servicii de compensare sau regularizare pentru una dintre piețele din statele lor membre, în cazul în care acestea consideră că este necesar să comunice informațiile în scopul asigurării unei bune funcționări a organismelor în cauză în ceea ce privește neregulile sau neregulile potențiale ale participanților de pe piață.

Informațiile primite în acest context sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la articolul 102 alineatul (1).

Cu toate acestea, statele membre se asigură că informațiile primite în conformitate cu articolul 102 alineatul (2) nu pot fi divulgate în condițiile menționate la prezentul alineat primul paragraf fără acordul expres al autorităților competente care le-au furnizat.

(3) Fără a aduce atingere articolului 102 alineatele (1) și (4), statele membre pot autoriza, în temeiul dispozițiilor stabilite prin lege, furnizarea anumitor informații către alte departamente din cadrul administrațiilor centrale naționale responsabile cu legislația privind supravegherea OPCVM-urilor și a întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora, a instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a societăților de investiții și a întreprinderilor de asigurare, precum și către inspectorii instruiți de departamentele în cauză.

Cu toate acestea, aceste informații pot fi divulgate numai în cazul în care acest lucru este necesar din motive de control prudential.

Cu toate acestea, statele membre prevăd ca informațiile primite în conformitate cu articolul 102 alineatele (2) și (5) să nu poată fi divulgate niciodată în cazurile menționate în prezentul alineat, cu excepția cazului în care se obține consimțământul expres al autorităților competente care au divulgat informațiile respective.

Articolul 105

Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare privind procedurile de schimb de informații între autoritățile competente.

Măsurile respective se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 112 alineatul (3).

Articolul 106

(1) Statele membre prevăd cel puțin că orice persoană autorizată în conformitate cu Directiva 2006/43/CE, care desfășoară, în cadrul unui OPCVM sau al unei întreprinderi care contribuie la activitatea acestuia, auditul statutar prevăzut la articolul 51 din Directiva 78/660/CEE, la articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau la articolul 73 din prezenta directivă sau orice altă sarcină legală, are obligația de a raporta de îndată autorităților competente orice aspect sau decizie referitoare la întreprinderea în cauză, identificate în urma desfășurării sarcinii respective și care este posibil să constituie:

- (a) o încălcare importantă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative de stabilire a condițiilor care reglementează autorizarea sau care reglementează în mod specific desfășurarea activității OPCVM-urilor sau a întreprinderilor care contribuie la activitatea acestora;
- (b) o deteriorare a funcționării continue a OPCVM-ului sau a întreprinderii care contribuie la activitatea acestuia; sau
- (c) un refuz de certificare a conturilor sau exprimarea unor rezerve.

Persoana respectivă are sarcina de a raporta orice aspecte și decizii identificate pe parcursul îndeplinirii sarcinii descrise la litera (a), în cadrul unei întreprinderi care are legături strânse rezultate dintr-o relație de control cu OPCVM-ul sau cu o întreprindere care contribuie la activitatea acestuia în cadrul căreia desfășoară respectiva sarcină.

(2) Comunicarea, cu bună-credință, către autoritățile competente, de către persoane autorizate în conformitate cu Directiva 2006/43/CE, a oricărui aspect sau a oricărei decizii menționate la alineatul (1) nu constituie o încălcare a vreunei restricții de divulgare a informațiilor impuse prin contract sau printr-un act cu putere de lege sau act administrativ și nu implică răspunderea de niciun fel a persoanei în cauză.

Articolul 107

(1) Autoritățile competente motivează în scris orice decizie de refuzare a unei autorizații sau orice decizie negativă luată în conformitate cu măsurile generale adoptate în aplicarea prezentei directive și o comunică solicitanților.

(2) Statele membre prevăd că orice decizie luată în temeiul actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă trebuie să fie motivată și poate face obiectul unei acțiuni în justiție, această posibilitate acoperind și situația în care nu s-a luat nicio decizie în termen de șase luni de la depunerea unei cereri de autorizare care include toate informațiile necesare.

(3) Statele membre prevăd ca unul sau mai multe dintre organismele următoare, în conformitate cu dreptul intern, să poată intenta, în interesul consumatorilor și în conformitate cu dreptul intern, o acțiune în fața tribunalelor sau a autorităților administrative competente pentru a asigura aplicarea dispozițiilor interne referitoare la punerea în aplicare a prezentei directive:

- (a) organismele publice sau reprezentanții acestora;
- (b) asociațiile de consumatori care au un interes legitim în protejarea consumatorilor; sau
- (c) organizațiile profesionale care au un interes legitim de protejare a membrilor lor.

Articolul 108

(1) Numai autoritățile statului membru de origine al OPCVM-ului sunt abilitate să ia măsurile necesare privind respectivul OPCVM în cazul în care încalcă un act cu putere de lege, un act administrativ sau normele prevăzute de regulile fondului sau de actele constitutive ale societății de investiții.

Cu toate acestea, autoritățile statului membru gazdă al OPCVM-ului pot lua măsuri în privința respectivului OPCVM în cazul în care încalcă actele cu putere de lege și actele administrative care sunt în vigoare pe teritoriul respectivului stat membru și care nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive sau a obligațiilor prevăzute la articolele 92 și 94.

(2) Orice decizie de retragere a autorizației sau orice altă măsură gravă luată împotriva unui OPCVM sau orice suspendare a emiterii, răscumpărării sau rambursării pentru titlurile sale de participare care i se impune este comunicată de îndată de către autoritățile statului membru de origine al OPCVM-ului autorităților statelor membre gazdă ale OPCVM-ului și, în cazul în care societatea de administrare a OPCVM-ului este stabilită în alt stat membru, autorităților competente din statul membru de origine al acesteia.

(3) Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare sau cele ale statului membru de origine al OPCVM-ului au posibilitatea să ia măsuri împotriva societății de administrare în cazul în care aceasta încalcă anumite norme care se află sub responsabilitatea lor.

(4) În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă al OPCVM-ului au motive clare și demonstrabile să creadă că un OPCVM ale cărui titluri de participare sunt comercializate pe teritoriul respectivului stat membru încalcă obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă și care nu conferă competențe autorității competente ale statului membru gazdă al OPCVM-ului, ele comunică aceste aspecte autorităților competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului, care iau măsurile necesare.

(5) În cazul în care, în pofida măsurilor luate de autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului sau din cauza faptului că aceste măsuri se dovedesc a fi inadecvate sau că statul membru de origine al OPCVM-ului nu acționează într-o perioadă rezonabilă de timp, OPCVM-ul continuă să acționeze într-un mod care dăunează în mod clar intereselor investitorilor din statul membru gazdă al OPCVM-ului, autoritățile competente ale statului membru gazdă al OPCVM-ului pot lua, în consecință, oricare dintre următoarele măsuri:

- (a) după ce au informat autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului, pot lua toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii, având inclusiv posibilitatea de a împiedica OPCVM-ul în cauză să mai continue comercializarea titlurilor sale de participare pe teritoriul statului membru gazdă al OPCVM-ului; sau
- (b) dacă este necesar, pot atrage atenția Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare asupra situației.

Comisia este informată de îndată cu privire la orice măsură luată în temeiul primului paragraf litera (a).

(6) Statele membre se asigură că, pe teritoriul lor, este posibilă, din punct de vedere legal, transmiterea actelor juridice necesare pentru măsurile care ar putea fi adoptate de statul membru gazdă al OPCVM-ului în privința OPCVM-ului în conformitate cu alineatele (2)-(5).

Articolul 109

(1) În cazul în care, prin prestarea de servicii sau prin înființarea de sucursale, o societate de administrare își desfășoară activitatea într-unul sau mai multe dintre statele membre gazdă ale societății de administrare, autoritățile competente ale tuturor statelor membre în cauză colaborează îndeaproape.

Acestea își comunică reciproc, la cerere, toate informațiile care privesc administrarea și structura proprietății acestor societăți de administrare și care pot facilita controlul lor, precum și toate informațiile care ar putea facilita controlul acestor societăți. În special, autoritățile statului membru de origine al societății de administrare cooperează cu scopul de a asigura colectarea de către autoritățile statului membru gazdă al societății de administrare a informațiilor menționate la articolul 21 alineatul (2).

(2) În măsura în care acest lucru se dovedește necesar pentru exercitarea competențelor de supraveghere ale statului membru de origine, autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare informează autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare asupra tuturor măsurilor luate de către statul membru gazdă al societății de administrare în conformitate cu articolul 21 alineatul (5) care implică măsuri și sancțiuni impuse unei societăți de administrare sau restricții asupra activităților unei societăți de administrare.

(3) Autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare notifică fără întârziere autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului cu privire la orice probleme identificate la nivelul societății de administrare care ar putea afecta grav capacitatea acesteia de a-și îndeplini în mod adecvat obligațiile referitoare la OPCVM și cu privire la orice încălcări ale cerințelor prevăzute în capitolul III.

(4) Autoritățile competente ale statului membru de origine al OPCVM-ului notifică fără întârziere autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare cu privire la orice probleme identificate la nivelul OPCVM-ului care ar putea afecta grav capacitatea societății de administrare de a-și îndeplini în mod adecvat obligațiile sau de a îndeplini cerințele prevăzute de prezenta directivă care sunt de competența statului membru de origine al OPCVM-ului.

Articolul 110

(1) Fiecare stat membru gazdă al unei societăți de administrare se asigură că, în cazul în care o societate de administrare autorizată într-un alt stat membru își exercită activitatea pe teritoriul său prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare pot, după ce au informat autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare, să procedeze ele însele sau printr-un intermediar pe care îl împuternicesc în acest scop la verificarea la fața locului a informațiilor menționate la articolul 109.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere dreptului autorităților competente ale statului membru gazdă al societății de administrare de a proceda, în exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentei directive, la verificarea la fața locului a sucursalelor înființate pe teritoriul respectivului stat membru.

CAPITOLUL XIII

COMITETUL EUROPEAN PENTRU VALORI MOBILIARE

Articolul 111

Comisia poate adopta modificări tehnice ale prezentei directive în următoarele domenii:

- (a) clarificarea definițiilor pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive pe întreg teritoriul Comunității; sau
- (b) alinierea terminologiei și reformularea definițiilor în conformitate cu acele ulterioare privind OPCVM-urile și aspectele conexe.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 112 alineatul (2).

Articolul 112

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru valori mobiliare, instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 191, 13.7.2001, p. 45.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

CAPITOLUL XIV

DEROGĂRI, DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

SECȚIUNEA 1

Derogări

Articolul 113

(1) Pentru uzul exclusiv al OPCVM-urilor daneze, pantebreveturile emise în Danemarca sunt considerate echivalente valorilor mobiliare prevăzute la articolul 50 alineatul (1) litera (b).

(2) Prin derogare de la articolul 22 alineatul (1) și articolul 32 alineatul (1), autoritățile competente pot autoriza acele OPCVM-uri care, la data de 20 decembrie 1985, dispun de doi sau mai mulți depozitari în conformitate cu legislațiile lor interne să mențină acest număr de depozitari în cazul în care autoritățile au garanția că funcțiile prevăzute la articolul 22 alineatul (3) și la articolul 32 alineatul (3) sunt efectiv exercitate.

(3) Prin derogare de la articolul 16, statele membre pot autoriza societățile de administrare să emită certificate la purtător reprezentând titluri nominative deținute la alte societăți.

Articolul 114

(1) Întreprinderile de investiții, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE, care au primit autorizația pentru a furniza numai serviciile menționate în secțiunea A punctele 4 și 5 din anexa la respectiva directivă pot fi autorizate, în temeiul prezentei directive, să administreze OPCVM-uri în calitate de „societăți de administrare”. În acest caz, aceste întreprinderi de investiții trebuie să renunțe la autorizația obținută în temeiul Directivei 2004/39/CE.

(2) Societățile de administrare deja autorizate, înainte de 13 februarie 2004, în statul lor membru de origine, în temeiul Directivei 85/611/CEE, să administreze OPCVM-uri, sunt considerate ca autorizate în sensul prezentului articol în cazul în care legislațiile respectivelor state membre au condiționat exercitarea unei astfel de activități de respectarea unor condiții echivalente cu cele prevăzute la articolele 7 și 8.

SECȚIUNEA 2

Dispoziții tranzitorii și finale

Articolul 115

Până la 1 iulie 2013, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentei directive.

Articolul 116

(1) Statele membre adoptă și publică până la 30 iunie 2011 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 1 alineatul (2) al doilea paragraf, articolului 1 alineatul (3) litera (b), articolului 2 alineatul (1) literele (e), (m), (p), (q) și (r), articolului 2 alineatul (5), articolului 4, articolului 5 alineatele (1)-(4), (6) și (7), articolului 6 alineatul (1), articolului 12 alineatul (1), articolului 13 alineatul (1) teza introductivă, articolului 13 alineatul (1) literele (a) și (i), articolului 15, articolului 16 alineatul (1), articolului 16 alineatul (3), articolului 17 alineatul (1), articolului 17 alineatul (2) litera (b), articolului 17 alineatul (3) primul și al treilea paragraf, articolului 17 alineatele (4)-(7), articolului 17 alineatul (9) al doilea paragraf, articolului 18 alineatul (1) teza introductivă, articolului 18 alineatul (1) litera (b), articolului 18 alineatul (2) al treilea și al patrulea paragraf, articolului 18 alineatele (3) și (4), articolelor 19 și 20, articolului 21 alineatele (2)-(6), (8) și (9), articolului 22 alineatul (1), articolului 22 alineatul (3) literele (a), (d) și (e), articolului 23 alineatele (1), (2), (4) și (5), articolului 27 al treilea paragraf, articolului 29 alineatul (2), articolului 33 alineatele (2), (4) și (5), articolelor 37-42, articolului 43 alineatele (1)-(5), articolelor 44-49, articolului 50 alineatul (1) teza introductivă, articolului 50 alineatul (3), articolului 51 alineatul (1) al treilea paragraf, articolului 54 alineatul (3), articolului 56 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf teza introductivă, articolelor 58 și 59, articolului 60 alineatele (1)-(5), articolului 61 alineatele (1) și (2), articolului 62 alineatele (1), (2) și (3), articolului 63, articolului 64 alineatele (1), (2) și (3), articolelor 65, 66 și 67, articolului 68 alineatul (1) teza introductivă și litera (a), articolului 69 alineatele (1) și (2), articolului 70 alineatele (2) și (3), articolelor 71, 72 și 74, articolului 75 alineatele (1), (2) și (3), articolelor 77-82, articolului 83 alineatul (1) litera (b), articolului 83 alineatul (2) litera (a) a doua liniuță, articolului 86, articolului 88 alineatul (1) litera (b), articolului 89 litera (b), articolelor 90-94, articolelor 96-100, articolului 101 alineatele (1)-(8), articolului 102 alineatul (2) al doilea paragraf, articolului 102 alineatul (5), articolelor 107 și 108, articolului 109 alineatele (2), (3) și (4), articolului 110 și anexei I. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică respectivele dispoziții de la data de 1 iulie 2011.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Ele conțin, de asemenea, o declarație conform căreia trimiterile din actele cu putere de lege și actele administrative la Directiva 85/611/CEE se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modalitatea de formulare a declarației.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 117

Directiva 85/611/CEE, astfel cum a fost modificată prin directivele enumerate în anexa III partea A, se abrogă cu efect de la data de 1 iulie 2011, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele limită de transpunere în legislația națională și aplicarea directivelor menționate în anexa III partea B.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa IV.

Trimiterile la prospectul simplificat se interpretează ca trimiteri la informațiile cheie destinate investitorilor menționate la articolul 78.

Articolul 118

(1) Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 1 alineatul (1), articolul 1 alineatul (2) primul paragraf, articolul 1 alineatul (3) litera (a) și alineatele (4)-(7), articolul 2 alineatul (1) literele (a)-(d), (f)-(l), (n) și (o), articolul 2 alineatele (2), (3), (4), (6) și (7), articolul 3, articolul 5 alineatul (5), articolul 6 alineatele (2), (3) și (4), articolele 7-11, articolul 12 alineatul (2), articolul 13 alineatul (1) literele (b)-(h), articolul 13 alineatul (2), articolul 14 alineatul (1), articolul 16 alineatul (2), articolul 17 alineatul (2) literele (a), (c) și (d), articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, articolul 17 alineatul (8), articolul 17 alineatul (9) primul paragraf, articolul 18 alineatul (1) cu excepția tezei introductive și a literei (a), articolul 18 alineatul (2) primul și al doilea paragraf, articolul 21 alineatele (1) și (7), articolul 22 alineatul (2) și alineatul (3) literele (b) și (c), articolul 23 alineatul (3), articolul 24, articolele 25 și 26, articolul 27 primul și al doilea paragraf, articolul 28, articolul 29 alineatele (1), (3) și (4), articolele 30, 31

și 32, articolul 33 alineatele (1) și (3), articolele 34, 35 și 36, articolul 50 alineatul (1) literele (a)-(h) și alineatul (2), articolul 51 alineatul (1) primul și al doilea paragraf, articolul 51 alineatele (2) și (3), articolele 52 și 53, articolul 54 alineatele (1) și (2), articolul 55, articolul 56 alineatul (2) primul paragraf, articolul 56 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 56 alineatul (3), articolul 57, articolul 68 alineatul (2), articolul 69 alineatele (3) și (4), articolul 70 alineatele (1) și (4), articolul 73, articolul 76, articolul 83 alineatul (1) cu excepția literei (b), articolul 83 alineatul (2) litera (a) cu excepția celei de a doua liniuțe, articolul 84, articolul 85, articolul 87, articolul 88 alineatul (1) cu excepția literei (b), articolul 88 alineatul (2), articolul 89 cu excepția literei (b), articolul 102 alineatul (1), articolul 102 alineatul (2) primul paragraf, articolul 102 alineatele (3) și (4), articolele 103-106, articolul 109 alineatul (1), articolul 111, articolul 112, articolul 113, articolul 117 și anexele II, III și IV se aplică de la 1 iulie 2011.

(2) Statele membre se asigură că OPCVM-urile își înlocuiesc prospectele simplificate întocmite în conformitate cu dispozițiile Directivei 85/611/CEE cu informațiile cheie destinate investitorilor elaborate în conformitate cu articolul 78 în cel mai scurt timp și, în orice caz, cel târziu în termen de 12 luni de la expirarea termenului prevăzut pentru transpunerea în dreptul național al tuturor dispozițiilor de aplicare menționate la articolul 78 alineatul (7). În această perioadă, autoritățile competente ale statelor membre gazdă ale OPCVM-urilor continuă să accepte prospectele simplificate pentru OPCVM-urile care își comercializează titlurile de participare pe teritoriul respectivelor state membre.

Articolul 119

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 13 iulie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
E. ERLANDSSON

ANEXA I

SCHEMA A

1. Informații privind fondul deschis de investiții	1. Informații privind societatea de administrare, inclusiv indicarea faptului că aceasta este stabilită în alt stat membru decât statul membru de origine al OPCVM-ului, dacă este cazul	1. Informații privind societatea de investiții
1.1. Denumire	1.1. Denumire sau tip, formă juridică, sediu social și sediu central, în cazul în care este diferit de sediul social	1.1. Denumire sau tip, formă juridică, sediu social și sediu central, în cazul în care este diferit de sediul social
1.2. Data de constituire a fondului. Indicații privind durata, în cazul în care este limitată	1.2. Data de constituire a societății. Indicații privind durata, în cazul în care este limitată	1.2. Data de constituire a societății. Indicații privind durata, în cazul în care este limitată
	1.3. Informații despre alte fonduri deschise de investiții pe care le administrează societatea de administrare	1.3. În cazul în care societatea de investiții are diferite compartimente de investiții, menționarea acestor compartimente
1.4. Indicarea locului din care pot fi obținute regulile fondului, în cazul în care nu sunt anexate, precum și rapoartele periodice		1.4. Indicarea locului din care pot fi obținute actele constitutive, în cazul în care nu au fost anexate, și rapoartele periodice
1.5. Indicații succinte privind regimul fiscal aplicabil fondului, în cazul în care sunt relevante pentru deținătorii de titluri de participare. Detalii privind reținerile de la sursă din veniturile și câștigurile de capital plătite de fond deținătorilor de titluri de participare		1.5. Indicații succinte privind regimul fiscal aplicabil societății, relevante pentru deținătorii de titluri de participare. Detalii privind reținerile de la sursă din veniturile și câștigurile de capital plătite de societate deținătorilor de titluri de participare
1.6. Date referitoare la contabilitate și frecvența distribuțiilor		1.6. Date referitoare la contabilitate și frecvența distribuțiilor
1.7. Identitatea persoanelor care răspund de verificarea informațiilor contabile prevăzute la articolul 73		1.7. Identitatea persoanelor care răspund de verificarea informațiilor contabile prevăzute la articolul 73
	1.8. Identitatea și funcțiile în societate ale membrilor organismelor de conducere, supraveghere și administrare. Informații privind principalele activități exercitate de aceste persoane în afara societății, în cazul în care acestea prezintă importanță pentru societate	1.8. Identitatea și funcțiile în societate ale membrilor organismelor de conducere, supraveghere și administrare. Informații privind principalele activități exercitate de aceste persoane în afara societății, în cazul în care acestea prezintă importanță pentru societate
	1.9. Valoarea capitalului subscris cu indicarea capitalului vărsat	1.9. Capital

<p>1.10. Detalii privind natura și caracteristicile principale ale titlurilor de participare și, mai ales:</p> <ul style="list-style-type: none"> — natura dreptului (real, de creanță sau altul) reprezentat de titlul de participare — titluri originale sau certificate reprezentative pentru aceste titluri; înscrierea într-un registru sau cont — caracteristicile titlurilor: nominale sau la purtător. Indicarea cupiurilor prevăzute eventual — indicații privind dreptul de vot al deținătorilor de titluri de participare, după caz — circumstanțele în care poate fi decisă lichidarea fondului și modalitățile de lichidare, în special în ceea ce privește drepturile deținătorilor de titluri de participare 		<p>1.10. Detalii privind natura și caracteristicile principale ale titlurilor de participare și, mai ales:</p> <ul style="list-style-type: none"> — titluri originale sau certificate reprezentative pentru aceste titluri; înscrierea într-un registru sau cont — caracteristicile titlurilor: nominale sau la purtător. Indicarea cupiurilor prevăzute eventual — indicații privind dreptul de vot al deținătorilor de titluri de participare, după caz — circumstanțele în care poate fi decisă lichidarea societății de investiții și modalitățile de lichidare, în special în ceea ce privește drepturile deținătorilor de titluri de participare
<p>1.11. După caz, precizarea bursei sau a pieței pe care se cotează sau negociază titlurile de participare</p>		<p>1.11. După caz, precizarea bursei sau a pieței pe care se cotează sau negociază titlurile de participare</p>
<p>1.12. Proceduri și condiții de emisiune și de vânzare a titlurilor de participare</p>		<p>1.12. Proceduri și condiții de emisiune și de vânzare a titlurilor de participare</p>
<p>1.13. Proceduri și condiții de răscumpărare sau rambursare a titlurilor de participare și cazuri de suspendare</p>		<p>1.13. Proceduri și condiții de răscumpărare sau rambursare a titlurilor de participare și cazuri de suspendare. În cazul unor societăți de investiții care au diferite compartimente de investiții, indicarea modalităților care permit unui deținător de titluri de participare să treacă de la un compartiment la altul și taxele aplicabile cu această ocazie</p>
<p>1.14. Descrierea normelor privind determinarea și utilizarea veniturilor</p>		<p>1.14. Descrierea normelor privind determinarea și utilizarea veniturilor</p>
<p>1.15. Descrierea obiectivelor de investiții ale fondului, inclusiv a obiectivelor financiare (de exemplu: creșterea capitalului sau a veniturilor), politica de investiții (de exemplu: specializarea în anumite zone geografice sau sectoare industriale), limite privind politica de investiții și indicații privind tehnicile și instrumentele sau posibilitățile de împrumut care pot fi folosite în administrarea fondului</p>		<p>1.15. Descrierea obiectivelor de investiții ale societății de investiții, inclusiv a obiectivelor financiare (de exemplu: creșterea capitalului sau a veniturilor), politica de investiții (de exemplu: specializarea în anumite zone geografice sau domenii industriale), limite privind politica de investiții și indicații privind tehnicile și instrumentele sau posibilitățile de împrumut care pot fi folosite în administrarea societății</p>

1.16. Norme privind evaluarea activelor		1.16. Norme privind evaluarea activelor
1.17. Determinarea prețurilor de vânzare sau de emisiune și a prețurilor de răscumpărare sau de rambursare ale titlurilor de participare, în special:		1.17. Determinarea prețurilor de vânzare sau de emisiune și a prețurilor de răscumpărare sau de rambursare ale titlurilor de participare, în special:
— metoda și frecvența calculării acestor prețuri		— metoda și frecvența calculării acestor prețuri
— informații privind costurile aferente operațiunilor de vânzare, emisiune, răscumpărare, rambursare a titlurilor de participare		— informații privind costurile aferente operațiunilor de vânzare, emisiune, răscumpărare, rambursare a titlurilor de participare
— informații privind mijloacele, locurile și frecvența cu care se publică aceste prețuri		— informații privind mijloacele, locurile și frecvența cu care se publică aceste prețuri ⁽¹⁾
1.18. Informații privind modul, valoarea și calculul remunerațiilor plătibile de fond societății de administrare, depozitarului sau unor terți și ale rambursărilor de către fond ale cheltuielilor societății de administrare, depozitarului sau unor terți		1.18. Informații privind modul, valoarea și calculul remunerației plătibile de societate conducătorilor și membrilor organelor administrative, de conducere și supraveghere, depozitarului sau unor terți și ale rambursărilor de către societate ale cheltuielilor conducătorilor săi, depozitarului sau unor terți

(¹) Societățile de investiții prevăzute la articolul 32 alineatul (5) din prezenta directivă indică, în plus:

- metoda și frecvența calculării valorii unitare a activului net corespunzătoare titlurilor de participare;
- modul, locul și frecvența publicării acestei valori;
- bursa din țara de comercializare a cărei cotație determină prețul tranzacțiilor efectuate în afara bursei în respectiva țară.

2. Informații privind depozitarul:

2.1. denumire sau tip, formă juridică, sediu social și sediu central, în cazul în care acesta este diferit de sediul social;

2.2. activitate principală.

3. Informații privind firmele de consultanță sau consilierii de investiții externi, în cazul în care recursul la serviciile lor este prevăzut prin contract și remunerat din activele OPCVM-ului:

3.1. denumirea sau tipul firmei sau numele consilierului;

3.2. elemente ale contractului cu societatea de administrare sau societatea de investiții care pot fi relevante pentru deținătorii de titluri de participare, excluzându-le pe cele care se referă la remunerații;

3.3. alte activități semnificative.

4. Informații privind măsurile luate pentru a efectua plățile către deținătorii de titluri de participare, răscumpărarea sau rambursarea titlurilor, precum și difuzarea informațiilor privind OPCVM-ul. În orice caz, aceste informații trebuie furnizate statului membru în care OPCVM-ul este stabilit. În plus, în cazul în care titlurile de participare sunt comercializate în alt stat membru, informațiile prevăzute anterior sunt cu privire la statul respectiv și sunt cuprinse în prospectul difuzat acolo.

5. Alte informații privind investițiile:

5.1. performanțele istorice ale OPCVM-ului (după caz) – aceste informații pot fi incluse în prospect sau anexate la acesta;

- 5.2. profilul investitorului-tip pentru care este desemnat OPCVM-ul.
6. Informații de ordin economic:
- 6.1. Eventualele taxe și cheltuieli, altele decât cele prevăzute la punctul 1.17, făcându-se diferența între cele care trebuie plătite de către deținătorul de titluri de participare și cele care trebuie plătite din activele OPCVM-ului.

SCHEMA B

Informații care trebuie inserate în rapoartele periodice

- I. *Situația patrimoniului*
- valori mobiliare;
 - bilanțuri bancare;
 - alte active;
 - totalul activelor;
 - pasivul;
 - valoarea unitară a activului net.
- II. *Numărul titlurilor de participare în circulație*
- III. *Valoarea unitară a activului net corespunzătoare unui titlu de participare*
- IV. *Portofoliu de titluri, în care se disting:*
- (a) valori mobiliare admise la cota oficială a unei burse de valori;
 - (b) valori mobiliare negociate pe o altă piață reglementată;
 - (c) valori mobiliare nou emise prevăzute la articolul 50 alineatul (1) litera (d);
 - (d) alte valori mobiliare prevăzute la articolul 50 alineatul (2) litera (a);

și analizate în conformitate cu criteriile cele mai corespunzătoare, având în vedere politica de investiții a OPCVM-ului (de exemplu în funcție de criterii economice, geografice, monetare etc.), în procent raportat la activul net; este necesar ca, pentru fiecare dintre investițiile menționate mai sus, să se indice cota-parte raportată la totalul activelor OPCVM-ului.

Indicarea schimbărilor în structura portofoliului de titluri pe durata perioadei de referință.

- V. *Indicarea modificărilor privind activele OPCVM-ului pe durata perioadei de referință, având în vedere datele următoare:*
- venituri din investiții;
 - alte venituri;
 - comisioane de administrare;
 - comisioane ale depozitarului;
 - alte cheltuieli, taxe și impozite;
 - venit net;

- venituri distribuite și venituri reinvestite;
- creșterea sau diminuarea nivelului capitalului;
- creșterea valorii sau deprecierea investițiilor;
- orice altă modificare ce afectează activele și pasivele OPCVM-ului,
- costuri de tranzacție, care sunt costurile suportate de un OPCVM în legătură cu tranzacțiile asupra portofoliului său.

VI. *Tabel comparativ privind ultimele trei exerciții financiare și incluzând, pentru fiecare exercițiu financiar, la sfârșitul lui:*

- valoarea unitară totală a activului net;
- valoarea unitară a activului net corespunzătoare unui titlu de participare.

VII. *Indicarea, pe categorii de operațiuni, în sensul articolului 51, desfășurate de OPCVM pe durata perioadei de referință, a valorii angajamentelor rezultate.*

—

ANEXA II

Funcții incluse în activitatea de administrare a portofoliului colectiv

- Administrarea de portofoliu.
 - Gestionarea:
 - (a) serviciilor juridice și de gestiune contabilă a fondului;
 - (b) cererilor de informare ale clienților;
 - (c) evaluării portofoliului și determinării valorii titlurilor de participare (inclusiv aspectele fiscale);
 - (d) controlului respectării dispozițiilor reglementare;
 - (e) ținerii registrului deținătorilor de titluri de participare;
 - (f) distribuției veniturilor;
 - (g) emisiunilor și răscumpărărilor de titluri de participare;
 - (h) rezultatului încheierii contractului (inclusiv emiterea de certificate);
 - (i) registrelor de evidență a operațiunilor.
 - Comercializarea.
-

ANEXA III

Partea A

Directiva abrogată și lista modificărilor ulterioare**(menționate la articolul 117)**

Directiva 85/611/CEE a Consiliului
(JO L 375, 31.12.1985, p. 3).

Directiva 88/220/CEE a Consiliului
(JO L 100, 19.4.1988, p. 31).

Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 168, 18.7.1995, p. 7). Articolul 1 a patra liniuță, articolul 4 alineatul (7) și articolul 5 numai a cincea liniuță

Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 290, 17.11.2000, p. 27). Numai articolul 1

Directiva 2001/107/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 41, 13.2.2002, p. 20).

Directiva 2001/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 41, 13.2.2002, p. 35).

Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 145, 30.4.2004, p. 1). Numai articolul 66

Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 79, 24.3.2005, p. 9). Numai articolul 9

Directiva 2008/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 76, 19.3.2008, p. 42).

Partea B

Lista termenelor limită de transpunere în legislația națională și de aplicare**(menționate la articolul 117)**

Directiva	Data limită de transpunere	Data aplicării
85/611/CEE	1 octombrie 1989	—
88/220/CEE	1 octombrie 1989	—
95/26/CE	18 iulie 1996	—
2000/64/CE	17 noiembrie 2002	—
2001/107/CE	13 august 2003	13 februarie 2004
2001/108/CE	13 august 2003	13 februarie 2004
2004/39/CE	—	30 aprilie 2006
2005/1/CE	13 mai 2005	—

ANEXA IV

Tabel de corespondență

Directiva 85/611/CEE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2) teza introductivă	Articolul 1 alineatul (2) teza introductivă
Articolul 1 alineatul (2) prima și a doua liniuță	Articolul 1 alineatul (2) literele (a) și (b)
—	Articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 1 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 1 alineatul (3) primul paragraf
Articolul 1 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 1 alineatul (3) al doilea paragraf litera (a)
—	Articolul 1 alineatul (3) al doilea paragraf litera (b)
Articolul 1 alineatele (4)-(7)	Articolul 1 alineatele (4)-(7)
Articolul 1 alineatul (8) teza introductivă	Articolul 2 alineatul (1) litera (n) teza introductivă
Articolul 1 alineatul (8) prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctele (i), (ii) și (iii)
Articolul 1 alineatul (8) teza finală	Articolul 2 alineatul (7)
Articolul 1 alineatul (9)	Articolul 2 alineatul (1) litera (o)
Articolul 1a teza introductivă	Articolul 2 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 1a punctul 1	Articolul 2 alineatul (1) litera (a)
Articolul 1a punctul 2 prima parte a tezei	Articolul 2 alineatul (1) litera (b)
Articolul 1a punctul 2 a doua parte a tezei	Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 1a punctele 3-5	Articolul 2 alineatul (1) literele (c)-(e)
Articolul 1a punctul 6	Articolul 2 alineatul (1) litera (f)
Articolul 1a punctul 7 prima parte a tezei	Articolul 2 alineatul (1) litera (g)
Articolul 1a punctul 7 a doua parte a tezei	Articolul 2 alineatul (3)
Articolul 1a punctele 8-9	Articolul 2 alineatul (1) literele (h)-(i)
Articolul 1a punctul 10 primul paragraf	Articolul 2 alineatul (1) litera (j)
Articolul 1a punctul 10 al doilea paragraf	Articolul 2 alineatul (5)
Articolul 1a punctul 11	—
Articolul 1a punctele 12 și 13 prima teză	Articolul 2 alineatul (1) punctul (i) subpunctul (ii)
Articolul 1a punctul 13 a doua teză	Articolul 2 alineatul (4) litera (a)
Articolul 1a punctele 14 și 15 prima teză	Articolul 2 alineatul (1) literele (k) și (l)
Articolul 1a punctul 15 a doua teză	Articolul 2 alineatul (6)
—	Articolul 2 alineatul (1) litera (m)
Articolul 2 alineatul (1) teza introductivă	Articolul 3 teza introductivă
Articolul 2 alineatul (1) prima, a doua, a treia și a patra liniuță	Articolul 3 literele (a), (b), (c) și (d)
Articolul 2 alineatul (2)	—
Articolul 3	Articolul 4
Articolul 4 alineatele (1) și (2)	Articolul 5 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 5 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 5 alineatul (4) primul paragraf literele (a) și (b)
—	Articolul 5 alineatul (4) al doilea paragraf
Articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf
Articolul 4 alineatul (3) al treilea paragraf	Articolul 5 alineatul (4) al patrulea paragraf
Articolul 4 alineatul (3a)	Articolul 5 alineatul (5)
Articolul 4 alineatul (4)	Articolul 5 alineatul (6)

Directiva 85/611/CEE	Prezenta directivă
—	Articolul 5 alineatul (7)
Articolul 5 alineatele (1) și (2)	Articolul 6 alineatele (1) și (2)
Articolul 5 alineatul (3) primul paragraf teza introductivă	Articolul 6 alineatul (3) primul paragraf teza introductivă
Articolul 5 alineatul (3) primul paragraf litera (a)	Articolul 6 alineatul (3) primul paragraf litera (a)
Articolul 5 alineatul (3) primul paragraf litera (b) teza introductivă	Articolul 6 alineatul (3) primul paragraf litera (b) teza introductivă
Articolul 5 alineatul (3) primul paragraf litera (b) prima și a doua liniuță	Articolul 6 alineatul (3) primul paragraf litera (b) punctele (i) și (ii)
Articolul 5 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 6 alineatul (4)
Articolul 5a alineatul (1) teza introductivă	Articolul 7 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 5a alineatul (1) litera (a) teza introductivă	Articolul 7 alineatul (1) litera (a) teza introductivă
Articolul 5a alineatul (1) litera (a) prima liniuță	Articolul 7 alineatul (1) litera (a) punctul (i)
Articolul 5a alineatul (1) litera (a) a doua liniuță teza introductivă	Articolul 7 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) teza introductivă
Articolul 5a alineatul (1) litera (a) a doua liniuță punctele (i), (ii) și (iii)	Articolul 7 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) prima, a doua și a treia liniuță
Articolul 5a alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță	Articolul 7 alineatul (1) litera (a) punctul (iii)
Articolul 5a alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță	—
Articolul 5a alineatul (1) literele (b)-(d)	Articolul 7 alineatul (1) literele (b)-(d)
Articolul 5a alineatele (2)-(5)	Articolul 7 alineatele (2)-(5)
Articolul 5b	Articolul 8
Articolul 5c	Articolul 9
Articolul 5d	Articolul 10
Articolul 5e	Articolul 11
Articolul 5f alineatul (1) primul paragraf	Articolul 12 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 5f alineatul (1) al doilea paragraf litera (a)	Articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf litera (a)
Articolul 5f alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) prima teză	Articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b)
Articolul 5f alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) teza finală	—
Articolul 5f alineatul (2) teza introductivă	Articolul 12 alineatul (2) teza introductivă
Articolul 5f alineatul (2) prima și a doua liniuță	Articolul 12 alineatul (2) literele (a) și (b)
—	Articolul 12 alineatul (3)
Articolul 5g	Articolul 13
Articolul 5h	Articolul 14 alineatul (1)
—	Articolul 14 alineatul (2)
—	Articolul 15
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 16 alineatul (1) primul paragraf
—	Articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 16 alineatul (2)
—	Articolul 16 alineatul (3)
Articolul 6a alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (1)
Articolul 6a alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (2)
Articolul 6a alineatul (3)	Articolul 17 alineatul (3) primul și al doilea paragraf
—	Articolul 17 alineatul (3) al treilea paragraf
—	Articolul 17 alineatele (4)-(5)
Articolul 6a alineatele (4)-(6)	Articolul 17 alineatele (6)-(8)

Directiva 85/611/CEE	Prezenta directivă
Articolul 6a alineatul (7)	Articolul 17 alineatul (9) primul paragraf
—	Articolul 17 alineatul (9) al doilea paragraf
Articolul 6b alineatul (1)	Articolul 18 alineatul (1)
Articolul 6b alineatul (2)	Articolul 18 alineatul (2) primul și al doilea paragraf
—	Articolul 18 alineatul (2) al treilea paragraf
Articolul 6b alineatul (3) primul paragraf	Articolul 18 alineatul (2) al patrulea paragraf
Articolul 6b alineatul (3) al doilea paragraf	—
—	Articolul 18 alineatul (3)
Articolul 6b alineatul (4)	Articolul 18 alineatul (4)
Articolul 6b alineatul (5)	—
—	Articolele 19-20
Articolul 6c alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1)
Articolul 6c alineatul (2) primul paragraf	—
Articolul 6c alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 21 alineatul (2) primul și al doilea paragraf
—	Articolul 21 alineatul (2) al treilea paragraf
Articolul 6c alineatele (3)-(5)	Articolul 21 alineatele (3)-(5)
Articolul 6c alineatul (6)	—
Articolul 6c alineatele (7)-(10)	Articolul 21 alineatele (6)-(9)
Articolul 7	Articolul 22
Articolul 8	Articolul 23 alineatele (1)-(3)
—	Articolul 23 alineatele (4)-(6)
Articolul 9	Articolul 24
Articolul 10	Articolul 25
Articolul 11	Articolul 26
Articolul 12	Articolul 27 primul și al doilea paragraf
—	Articolul 27 al treilea paragraf
Articolul 13	Articolul 28
Articolul 13a alineatul (1) primul paragraf	Articolul 29 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 13a alineatul (1) al doilea paragraf teza introductivă	Articolul 29 alineatul (1) al doilea paragraf teza introductivă
Articolul 13a alineatul (1) al doilea paragraf prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 29 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a), (b) și (c)
Articolul 13a alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf	Articolul 29 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf
Articolul 13a alineatele (2), (3) și (4)	Articolul 29 alineatele (2), (3) și (4)
Articolul 13b	Articolul 30
Articolul 13c	Articolul 31
Articolul 14	Articolul 32
Articolul 15	Articolul 33 alineatele (1)-(3)
—	Articolul 33 alineatele (4)-(6)
Articolul 16	Articolul 34
Articolul 17	Articolul 35
Articolul 18	Articolul 36
—	Articolele 37-49
Articolul 19 alineatul (1) teza introductivă	Articolul 50 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 19 alineatul (1) literele (a)-(c)	Articolul 50 alineatul (1) literele (a)-(c)
Articolul 19 alineatul (1) litera (d) teza introductivă	Articolul 50 alineatul (1) litera (d) teza introductivă

Directiva 85/611/CEE	Prezenta directivă
Articolul 19 alineatul (1) litera (d) prima și a doua liniuță	Articolul 50 alineatul (1) litera (d) punctele (i) și (ii)
Articolul 19 alineatul (1) litera (e) teza introductivă	Articolul 50 alineatul (1) litera (e) teza introductivă
Articolul 19 alineatul (1) litera (e) prima, a doua, a treia și a patra liniuță	Articolul 50 alineatul (1) litera (e) punctele (i), (ii), (iii) și (iv)
Articolul 19 alineatul (1) litera (f)	Articolul 50 alineatul (1) litera (f)
Articolul 19 alineatul (1) litera (g) teza introductivă	Articolul 50 alineatul (1) litera (g) teza introductivă
Articolul 19 alineatul (1) litera (g) prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 50 alineatul (1) litera (g) punctele (i), (ii) și (iii)
Articolul 19 alineatul (1) litera (h) teza introductivă	Articolul 50 alineatul (1) litera (h) teza introductivă
Articolul 19 alineatul (1) litera (h) prima, a doua, a treia și a patra liniuță	Articolul 50 alineatul (1) litera (h) punctele (i), (ii), (iii) și (iv)
Articolul 19 alineatul (2) cuvântul introductiv	Articolul 50 alineatul (2) teza introductivă
Articolul 19 alineatul (2) litera (a)	Articolul 50 alineatul (2) litera (a)
Articolul 19 alineatul (2) litera (c)	Articolul 50 alineatul (2) litera (b)
Articolul 19 alineatul (2) litera (d)	Articolul 50 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 19 alineatul (4)	Articolul 50 alineatul (3)
Articolul 21 alineatele (1)-(3)	Articolul 51 alineatele (1)-(3)
Articolul 21 alineatul (4)	—
—	Articolul 51 alineatul (4)
Articolul 22 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 52 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 22 alineatul (1) al doilea paragraf teza introductivă	Articolul 52 alineatul (1) al doilea paragraf teza introductivă
Articolul 22 alineatul (1) al doilea paragraf prima și a doua liniuță	Articolul 52 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b)
Articolul 22 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 52 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf teza introductivă	Articolul 52 alineatul (2) al doilea paragraf teza introductivă
Articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 52 alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) și (c)
Articolul 22 alineatele (3)-(5)	Articolul 52 alineatele (3)-(5)
Articolul 22a alineatul (1) teza introductivă	Articolul 53 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 22a alineatul (1) prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 53 alineatul (1) literele (a), (b) și (c)
Articolul 22a alineatul (2)	Articolul 53 alineatul (2)
Articolul 23	Articolul 54
Articolul 24	Articolul 55
Articolul 24a	Articolul 70
Articolul 25 alineatul (1)	Articolul 56 alineatul (1)
Articolul 25 alineatul (2) primul paragraf teza introductivă	Articolul 56 alineatul (2) primul paragraf teza introductivă
Articolul 25 alineatul (2) primul paragraf prima, a doua, a treia și a patra liniuță	Articolul 56 alineatul (2) primul paragraf literele (a), (b), (c) și (d)
Articolul 25 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 56 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 25 alineatul (3)	Articolul 56 alineatul (3)
Articolul 26	Articolul 57
—	Articolele 58-67
Articolul 27 alineatul (1) teza introductivă	Articolul 68 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 27 alineatul (1) prima liniuță	—
Articolul 27 alineatul (1) a doua, a treia și a patra liniuță	Articolul 68 alineatul (1) literele (a), (b), (c)

Directiva 85/611/CEE	Prezenta directivă
Articolul 27 alineatul (2) teza introductivă	Articolul 68 alineatul (2) teza introductivă
Articolul 27 alineatul (2) prima și a doua liniuță	Articolul 68 alineatul (2) literele (a) și (b)
Articolul 28 alineatele (1) și (2)	Articolul 69 alineatele (1) și (2)
Articolul 28 alineatele (3) și (4)	—
Articolul 28 alineatele (5) și (6)	Articolul 69 alineatele (3) și (4)
Articolul 29	Articolul 71
Articolul 30	Articolul 72
Articolul 31	Articolul 73
Articolul 32	Articolul 74
Articolul 33 alineatul (1) primul paragraf	—
Articolul 33 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 75 alineatul (1)
Articolul 33 alineatul (2)	Articolul 75 alineatul (1)
Articolul 33 alineatul (3)	Articolul 75 alineatul (3)
—	Articolul 75 alineatul (4)
Articolul 34	Articolul 76
Articolul 35	Articolul 77
—	Articolele 78-82
Articolul 36 alineatul (1) primul paragraf cuvintele introductive	Articolul 83 alineatul (1) primul paragraf teza introductivă
Articolul 36 alineatul (1) primul paragraf prima și a doua liniuță	Articolul 83 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b)
Articolul 36 alineatul (1) primul paragraf cuvintele finale	Articolul 83 alineatul (1) primul paragraf teza introductivă
Articolul 36 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 83 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 36 alineatul (2)	Articolul 83 alineatul (2)
Articolul 37	Articolul 84
Articolul 38	Articolul 85
Articolul 39	Articolul 86
Articolul 40	Articolul 87
Articolul 41 alineatul (1) teza introductivă	Articolul 88 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 41 alineatul (1) prima și a doua liniuță	Articolul 88 alineatul (1) literele (a) și (b)
Articolul 41 alineatul (1) teza finală	Articolul 88 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 41 alineatul (2)	Articolul 88 alineatul (2)
Articolul 42 cuvânt introductiv	Articolul 89 teza introductivă
Articolul 42 prima și a doua liniuță	Articolul 89 literele (a) și (b)
Articolul 42 teza finală	Articolul 89 teza introductivă
Articolul 43	Articolul 90
Articolul 44 alineatele (1)-(3)	—
—	Articolul 91 alineatele (1)-(4)
Articolul 45	Articolul 92
Articolul 46 primul paragraf teza introductivă	Articolul 93 alineatul (1) primul paragraf
—	Articolul 93 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 46 primul paragraf prima liniuță	—
Articolul 46 primul paragraf a doua, a treia și a patra liniuță	Articolul 93 alineatul (2) litera (a)
Articolul 46 primul paragraf a cincea liniuță	—
Articolul 46 al doilea paragraf	—
—	Articolul 93 alineatul (2) litera (b)

Directiva 85/611/CEE	Prezenta directivă
—	Articolul 93 alineatele (3)-(8)
Articolul 47	Articolul 94
—	Articolul 95
Articolul 48	Articolul 96
Articolul 49 alineatele (1)-(3)	Articolul 97 alineatele (1)-(3)
Articolul 49 alineatul (4)	—
—	Articolele 98-100
Articolul 50 alineatul (1)	Articolul 101 alineatul (1)
—	Articolul 101 alineatele (2)-(9)
Articolul 50 alineatele (2)-(4)	Articolul 102 alineatele (1)-(3)
Articolul 50 alineatul (5) teza introductivă	Articolul 102 alineatul (4) teza introductivă
Articolul 50 alineatul (5) prima, a doua, a treia și a patra liniuță	Articolul 102 alineatul (4) literele (a), (b), (c) și (d)
Articolul 50 alineatul (6) teza introductivă și literele (a) și (b)	Articolul 102 alineatul (5) primul paragraf teza introductivă
Articolul 50 alineatul (6) litera (b) prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 102 alineatul (5) primul paragraf literele (a), (b) și (c)
Articolul 50 alineatul (6) litera (b) teza finală	Articolul 102 alineatul (5) al doilea și al treilea paragraf
Articolul 50 alineatul (7) primul paragraf teza introductivă	Articolul 103 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 50 alineatul (7) primul paragraf prima și a doua liniuță	Articolul 103 alineatul (1) literele (a) și (b)
Articolul 50 alineatul (7) al doilea paragraf teza introductivă	Articolul 103 alineatul (2) teza introductivă
Articolul 50 alineatul (7) al doilea paragraf prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 103 alineatul (2) literele (a), (b) și (c)
Articolul 50 alineatul (7) al treilea paragraf	Articolul 103 alineatul (3)
Articolul 50 alineatul (8) primul paragraf	Articolul 103 alineatul (4)
Articolul 50 alineatul (8) al doilea paragraf teza introductivă	Articolul 103 alineatul (5) primul paragraf teza introductivă
Articolul 50 alineatul (8) al doilea paragraf prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 103 alineatul (5) primul paragraf literele (a), (b) și (c)
Articolul 50 alineatul (8) al treilea paragraf	Articolul 103 alineatul (6)
Articolul 50 alineatul (8) al patrulea paragraf	Articolul 103 alineatul (5) al doilea paragraf
Articolul 50 alineatul (8) al cincilea paragraf	Articolul 103 alineatul (7)
Articolul 50 alineatul (8) al șaselea paragraf	—
Articolul 50 alineatele (9)-(11)	Articolul 104 alineatele (1)-(3)
—	Articolul 105
Articolul 50a alineatul (1) teza introductivă	Articolul 106 alineatul (1) primul paragraf teza introductivă
Articolul 50a alineatul (1) litera (a) teza introductivă	Articolul 106 alineatul (1) primul paragraf teza introductivă
Articolul 50a alineatul (1) litera (a) prima, a doua și a treia liniuță	Articolul 106 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c)
Articolul 50a alineatul (1) litera (b)	Articolul 106 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 50a alineatul (2)	Articolul 106 alineatul (2)
Articolul 51 alineatele (1) și (2)	Articolul 107 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 107 alineatul (3)
Articolul 52 alineatul (1)	Articolul 108 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 52 alineatul (2)	Articolul 108 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 52 alineatul (3)	Articolul 108 alineatul (2)
—	Articolul 108 alineatele (3)-(6)
Articolul 52a	Articolul 109 alineatele (1) și (2)

Directiva 85/611/CEE	Prezenta directivă
—	Articolul 109 alineatele (3) și (4)
Articolul 52b alineatul (1)	Articolul 110 alineatul (1)
Articolul 52b alineatul (2)	—
Articolul 52b alineatul (3)	Articolul 110 alineatul (2)
Articolul 53a	Articolul 111
Articolul 53b alineatul (1)	Articolul 112 alineatul (1)
Articolul 53b alineatul (2)	Articolul 112 alineatul (2)
—	Articolul 112 alineatul (3)
Articolul 54	Articolul 113 alineatul (1)
Articolul 55	Articolul 113 alineatul (2)
Articolul 56 alineatul (1)	Articolul 113 alineatul (3)
Articolul 56 alineatul (2)	—
—	—
Articolul 57	Articolul 114
—	Articolul 116 alineatul (2)
Articolul 58	Articolul 115
—	Articolul 116 alineatul (1)
—	Articolele 117-118
—	Articolul 119
Articolul 59	Anexa I schemele A și B
Anexa I schemele A și B	—
Anexa I schema C	—
Anexa II	Anexa II
—	Anexa III
—	Anexa IV

DIRECTIVA 2009/111/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 16 septembrie 2009****de modificare a Directivelor 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2007/64/CE în ceea ce privește băncile afiliate instituțiilor centrale, anumite elemente ale fondurilor proprii, expunerile mari, reglementările privind supravegherea, precum și gestionarea crizelor****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽²⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) În conformitate cu Concluziile Consiliului European și ale Consiliului Ecofin și cu inițiativele internaționale din acest domeniu, precum reuniunea Grupului celor douăzeci (G20) din 2 aprilie 2009, prezenta directivă reprezintă un prim pas important în vederea remedierii deficiențelor relevate de criza financiară, în întâmpinarea altor inițiative anunțate de Comisie și menționate în Comunicarea Comisiei din 4 martie 2009 intitulată „Stimularea redresării economice europene”.
- (2) Articolul 3 din Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽⁴⁾ permite statelor membre să prevadă regimuri prudențiale speciale pentru instituțiile de credit care sunt permanent afiliate unui organism central după data de 15 decembrie 1977, cu condiția ca regimurile respective să fi fost introduse în legislația internă până la 15 decembrie 1979. Aceste termene împiedică statele membre, în special pe

cele care au aderat la Uniunea Europeană după 1980, să introducă sau să mențină astfel de regimuri prudențiale speciale pentru afilieri similare ale instituțiilor de credit care au fost înființate pe teritoriile acestora. Prin urmare, este oportun ca termenii stabiliți la articolul 3 din respectiva directivă să fie eliminate, pentru a asigura condiții echitabile de concurență între instituțiile de credit din statele membre. Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să furnizeze ghiduri în scopul creșterii convergenței practicilor de supraveghere în această privință.

- (3) Instrumentele de capital hibride joacă un rol important în administrarea permanentă a capitalului instituțiilor de credit. Aceste instrumente permit instituțiilor de credit să realizeze o structură diversificată a capitalului și să aibă acces la o gamă largă de investitori financiari. La 28 octombrie 1998, Comitetul de supraveghere bancară de la Basel a adoptat un acord privind atât criteriile de eligibilitate, cât și limitele pentru includerea anumitor tipuri de instrumente financiare hibride în cadrul fondurilor proprii de bază ale instituțiilor de credit.

- (4) Prin urmare, este important să se stabilească criteriile pe care instrumentele de capital respective trebuie să le îndeplinească pentru a se putea constitui ca fonduri proprii de bază ale instituțiilor de credit și să se alinieze dispozițiile Directivei 2006/48/CE la acordul respectiv. Modificările aduse anexei XII la Directiva 2006/48/CE sunt rezultatul direct al stabilirii criteriilor respective. Fondurile proprii de bază menționate la articolul 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE ar trebui să includă toate instrumentele care, în temeiul legislației naționale, sunt considerate capital propriu, sunt de nivel pari passu cu acțiunile ordinare în timpul lichidării și absorb integral pierderile în mod permanent, la nivel pari passu cu acțiunile ordinare. Ar trebui să fie posibil ca aceste instrumente să includă instrumente care conferă drepturi preferențiale pentru plata dividendelor în mod necumulativ, cu condiția ca acestea să fie incluse la articolul 22 din Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare ⁽⁵⁾, să fie de nivel pari passu cu acțiunile ordinare în cadrul lichidării și să absoarbă integral pierderile în mod permanent, la nivel pari passu cu acțiunile ordinare. Fondurile proprii de bază menționate la articolul 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE ar trebui să includă, de asemenea, orice alte instrumente în conformitate cu dispozițiile

⁽¹⁾ Avizul din 24 martie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ JO C 93, 22.4.2009, p. 3.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 6 mai 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 27 iulie 2009.

⁽⁴⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 372, 31.12.1986, p. 1.

- statutare ale instituțiilor de credit, luând în considerare constituirea specifică a instituțiilor mutuale, a societăților cooperative și a instituțiilor similare și care sunt considerate echivalente cu acțiunile ordinare din punctul de vedere al caracteristicilor lor de capital, în special în ceea ce privește absorbția pierderilor. Instrumentele care nu sunt de nivel pari passu cu acțiunile ordinare în timpul lichidării sau care nu absorb pierderile în mod permanent, la nivel pari passu cu acțiunile ordinare, sunt incluse în categoria instrumentelor hibride menționate la articolul 57 litera (ca) din Directiva 2006/48/CE.
- (5) Pentru a evita perturbarea piețelor și pentru a asigura continuitatea nivelurilor generale ale fondurilor proprii, ar trebui prevăzute dispoziții tranzitorii speciale pentru noul regim privind instrumentele de capital. După realizarea recuperării, calitatea fondurilor proprii de bază ar trebui ameliorată în continuare. În acest sens, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport însoțit de eventuale propuneri corespunzătoare, până la 31 decembrie 2011.
- (6) În scopul consolidării cadrului comunitar de gestionare a crizelor, este esențial ca autoritățile competente să-și coordoneze într-un mod eficient acțiunile cu alte autorități competente și, după caz, cu băncile centrale, inclusiv în scopul diminuării riscului sistemic. Pentru a întări eficacitatea supravegherii prudențiale a unui grup bancar într-o manieră consolidată, activitățile de supraveghere ar trebui coordonate într-un mod mai eficient. Prin urmare, ar trebui înființate colegii de supraveghetori. Înființarea colegiilor de supraveghetori nu ar trebui să aducă atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în Directiva 2006/48/CE. Înființarea acestora ar trebui să constituie un instrument pentru o cooperare mai puternică, prin intermediul căruia autoritățile competente să ajungă la un acord cu privire la sarcinile de supraveghere esențiale. Colegiile de supraveghetori ar trebui să faciliteze gestionarea supravegherii continue și a situațiilor de urgență. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în colaborare cu alți membri ai colegiului, ar trebui să poată lua decizia de organizare a unor reuniuni sau activități care nu sunt de interes general și ar trebui să poată restrânge participarea la astfel de reuniuni în funcție de situație.
- (7) Mandatele autorităților competente ar trebui să ia în considerare, în mod corespunzător, dimensiunea comunitară. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să ia în calcul în mod corespunzător efectul deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre implicate. Sub rezerva legislației naționale, principiul respectiv nu ar trebui să fie înțeles ca un obiectiv larg pentru promovarea stabilității financiare în cadrul Uniunii Europene și nu ar trebui să reprezinte o obligație juridică de rezultat pentru autoritățile competente.
- (8) Autoritățile competente ar trebui să poată participa în cadrul colegiilor înființate pentru supravegherea instituțiilor de credit a căror instituție mamă este situată într-o țară terță. Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să ofere, dacă este necesar, ghiduri și recomandări pentru a asigura o mai bună convergență a practicilor de supraveghere în temeiul Directivei 2006/48/CE. Pentru a evita consecvențele și reglementările arbitrare, care ar putea fi o consecință a diferitelor forme de abordare și a diferitelor reguli aplicate de diverse colegii, precum și a măsurilor discreționare aplicate de statele membre, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să elaboreze ghiduri privind procedurile sau regulile care reglementează aceste colegii.
- (9) Articolul 129 alineatul (3) din Directiva 2006/48/CE nu ar trebui să modifice repartizarea responsabilităților între autoritățile de supraveghere competente pe bază consolidată, subconsolidată și individuală.
- (10) Deficitele de informații dintre autoritățile competente din statele membre de origine și cele din statele membre gazdă se pot dovedi a fi în detrimentul stabilității financiare din statele membre gazdă. Prin urmare, ar trebui să fie sporite drepturile cu privire la informații ale autorităților responsabile cu supravegherea din statele membre gazdă, în special a succursalelor semnificative în timp de criză. În acest scop ar trebui definită noțiunea de succursală semnificativă. Autoritățile competente ar trebui să transmită informațiile esențiale pentru îndeplinirea sarcinilor băncilor centrale și ale ministerelor de finanțe în ceea ce privește crizele financiare și reducerea riscului sistemic.
- (11) Dispozițiile de supraveghere actuale ar trebui să facă obiectul unor îmbunătățiri ulterioare. Colegiile de supraveghetori reprezintă o etapă suplimentară importantă către eficientizarea cooperării și convergenței în materie de supraveghere a Uniunii Europene.
- (12) Cooperarea dintre autoritățile de supraveghere a grupurilor și a holdingurilor și a filialelor și succursalelor acestora, în cadrul colegiilor, reprezintă o etapă din cadrul evoluției către o mai bună convergență a reglementării și către integrarea activităților de supraveghere. Încrederea între autoritățile de supraveghere și respectarea responsabilităților care le revin sunt esențiale. În cazul unui conflict între membrii unui colegiu legat de aceste responsabilități diferite, consilierea neutră și independentă, mecanismele de mediere și de soluționare a diferendelor la nivel comunitar sunt esențiale.
- (13) Criza de pe piețele financiare internaționale a demonstrat că este oportun să se examineze în continuare necesitatea reformei modelului de reglementare și supraveghere a sectorului financiar din Uniunea Europeană.
- (14) În Comunicarea sa din 29 octombrie 2008 intitulată „De la criza financiară la redresare: un cadru european de acțiune”, Comisia a anunțat instituirea unui grup de experți, prezidat de domnul Jacques de Larosière (grupul de Larosière), cu scopul de a analiza organizarea instituțiilor financiare europene pentru a asigura soliditatea prudențială, buna funcționare a piețelor și o mai bună cooperare în UE în materie de control al stabilității financiare, mecanisme de avertizare rapidă și de gestionare a crizelor, inclusiv pentru administrarea riscurilor transfrontaliere și intersectoriale, precum și pentru a analiza cooperarea dintre Uniunea Europeană și alte jurisdicții importante în scopul protejării stabilității financiare la nivel mondial.

- (15) Pentru a atinge nivelul necesar de convergență și cooperare în materie de supraveghere la nivelul Uniunii Europene și pentru a susține stabilitatea sistemului financiar sunt necesare reforme extinse suplimentare ale modelului de reglementare și supraveghere a sectorului financiar din UE, reforme care ar trebui să fie prezentate rapid de Comisia Europeană, ținându-se cont de concluziile prezentate la 25 februarie 2009 de grupul de Larosière.
- (16) Până la 31 decembrie 2009, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport în acest sens, precum și măsuri legislative adecvate pentru a remedia deficiențele constatate cu privire la dispozițiile referitoare la continuarea integrării activităților de supraveghere, ținând cont că ar trebui realizat, până la 31 decembrie 2011, un sistem de supraveghere la nivelul UE cu un rol mai important.
- (17) Concentrarea excesivă a expunerilor asupra unui singur client sau grup de clienți aflați în legătură poate avea drept consecință un risc inacceptabil de pierderi. Se poate considera că o asemenea situație prejudiciază solvabilitatea unei instituții de credit. Monitorizarea și controlul expunerilor mari ale unei instituții de credit ar trebui, prin urmare, să facă parte integrantă din procesul de supraveghere a acesteia.
- (18) Actualul regim pentru expunerile mari datează din 1992. Prin urmare, cerințele existente privind expunerile mari stabilite în Directiva 2006/48/CE și în Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de acoperire a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽¹⁾ ar trebui revizuite.
- (19) Deoarece în cadrul pieței interne instituțiile de credit se află în concurență directă, normele esențiale referitoare la supravegherea și controlul expunerilor mari ale instituțiilor de credit ar trebui armonizate într-o măsură mai mare. Pentru a reduce sarcina administrativă a instituțiilor de credit, numărul de opțiuni pentru statele membre în ceea ce privește expunerile mari ar trebui redus.
- (20) La determinarea existenței unui grup de clienți aflați în legătură și astfel a expunerilor care constituie un singur risc, este important să fie luate în considerare și riscurile care decurg dintr-o sursă comună de finanțare semnificativă pusă la dispoziție de instituția de credit sau de însăși societatea de investiții, grupul financiar al acesteia sau părțile cu care are legături.
- (21) Deși este de dorit ca valoarea expunerii să se calculeze pe baza celei furnizate în vederea îndeplinirii cerințelor privind fondurile proprii minime, este necesar să se adopte norme pentru monitorizarea expunerilor mari fără să se aplice ponderări ale riscurilor sau să se stabilească grade de risc. În plus, tehnicile de diminuare a riscului de credit aplicate în regimul de solvabilitate au fost concepute pornind de la premisa unui risc de credit bine diversificat. În cazul expunerilor mari, unde este vorba de un risc de concentrare pe o singură entitate, riscul de credit nu este bine diversificat. Prin urmare, efectele acestor tehnici ar trebui să facă obiectul unor măsuri de protecție prudentiale. În acest context, este necesar să se prevadă recuperarea efectivă a protecției creditelor în cazul expunerilor mari.
- (22) Dat fiind faptul că pierderea suferită în urma unei expuneri față de o instituție de credit sau o societate de investiții poate fi la fel de gravă ca pierderea suferită în urma oricărei alte expuneri, aceste expuneri ar trebui considerate și raportate ca orice alte expuneri. Cu toate acestea, a fost introdusă o limită cantitativă alternativă pentru a diminua impactul disproporționat al unei astfel de abordări asupra instituțiilor mai mici. În plus, expunerile pe termen foarte scurt, legate de transferuri monetare, inclusiv de servicii de execuție de plăți, de compensare, de decontare și de custodie pentru clienți sunt scutite pentru a facilita funcționarea corectă a piețelor financiare și a infrastructurii conexe. Aceste servicii acoperă, de exemplu, executarea de compensări și decontări de lichidități și activități similare de facilitare a decontărilor. Expunerile în cauză includ expunerile care ar putea să nu fie previzibile și care, prin urmare, ar putea să nu fie controlate integral de o instituție de credit, printre altele, soldurile conturilor interbancare care rezultă din plăți ale clienților, inclusiv comisioane sau dobânzi creditate sau debitate, precum și alte plăți pentru servicii pentru clienți, precum și garanții acordate sau permise.
- (23) Dispozițiile referitoare la instituțiile externe de rating de credit (ECAI) din Directiva 2006/48/CE ar trebui să fie consecvente cu cele din Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit ⁽²⁾. În special, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să își revizuiască ghidurile privind recunoașterea ECAI pentru a evita suprapunerile și pentru a reduce dificultățile administrative din procesul de recunoaștere prin care o ECAI este înregistrată ca agenție de rating de credit (CRA) la nivel comunitar.
- (24) Este importantă eliminarea neconcordanțelor dintre interesul societăților care „reîmpachetează” împrumuturile, transformându-le în titluri de valoare tranzacționabile și în alte instrumente financiare (inițiatori sau sponsori), și cel al societăților care investesc în aceste titluri sau instrumente (investitori). De asemenea, este important ca interesele inițiatorului sau sponsorului și interesele investitorilor să coincidă. În acest scop, inițiatorul sau sponsorul ar trebui să rețină un interes semnificativ în activele-suport. Așadar, este important ca inițiatorii sau sponsorii să rețină un anumit nivel de expunere față de riscul împrumuturilor respective. Mai general, tranzațiile de securitizare nu ar trebui să fie structurate astfel încât să se evite aplicarea cerinței de menținere, în special printr-o structură a comisionanelor sau a primelor sau a ambelor. Reținerea respectivă ar trebui aplicată în toate situațiile în care este aplicabilă substanța economică a unei securitizări, în conformitate cu definiția din Directiva 2006/48/CE, indiferent de tipul de structuri

⁽¹⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

⁽²⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

- sau instrumente juridice utilizate pentru obținerea acestor substanțe economice. În special în cazurile în care riscul de credit este transferat prin securitizare, investitorii ar trebui să ia decizii numai după efectuarea unei analize de tip due diligence, pentru care au nevoie de informații adecvate privind securitizările.
- (25) Măsurile necesare pentru a face față neconcordanței potențiale dintre aceste structuri trebuie să fie consecvente și coerente în toate reglementările relevante privind sectorul financiar. Comisia ar trebui să prezinte propuneri legislative corespunzătoare pentru a asigura această consecvență și coerență. Nu ar trebui să existe aplicări multiple ale cerinței de reținere. Pentru orice securitizare, este suficient ca cerința să i se aplice fie inițiatorului, fie sponsorului, fie creditorului inițial. Similar, atunci când tranzacțiile de securitizare conțin alte securitizări drept suport, cerința de reținere ar trebui să se aplice doar securitizării care face obiectul investiției. Creanțele achiziționate nu ar trebui să fie supuse cerinței de reținere în cazul în care sunt rezultatul activității entității, fiind transferate sau vândute la o valoare redusă pentru a finanța activitatea respectivă. Autoritățile competente ar trebui să aplice ponderea de risc în legătură cu nerespectarea obligațiilor privind analiza de tip due diligence și gestionarea riscurilor cu privire la securitizare pentru încălcări majore ale politicilor și procedurilor care sunt relevante pentru analiza riscurilor subiacente.
- (26) În Declarația privind consolidarea sistemului financiar din 2 aprilie 2009, liderii G20 au solicitat Comitetului de supraveghere bancară de la Basel și autorităților să examineze cerințele privind analiza de tip due diligence și reținerea cantitativă pentru securitizare până în 2010. Având în vedere aceste evoluții internaționale și pentru a diminua pe cât posibil riscurile sistemice create de piețele de securitizare, Comisia ar trebui să decidă, înainte de sfârșitul lui 2009 și după consultarea Comitetului supraveghetorilor bancari europeni, dacă ar trebui propusă creșterea cerinței de reținere sau dacă metodele de calcul al cerinței de reținere răspund obiectivului unei alinieri mai bune între interesele inițiatorilor sau sponsorilor și cele ale investitorilor.
- (27) Ar trebui utilizate procedurile de analiză de tip due diligence pentru a evalua în mod corespunzător riscurile care decurg din expunerile din securitizare atât în ceea ce privește portofoliile de tranzacționare, cât și alte portofolii decât cele de tranzacționare. În plus, obligațiile privind procedurile de analiză de tip due diligence trebuie să fie proporționale. Realizarea analizei de tip due diligence ar trebui să contribuie la creșterea încrederii între inițiatori, sponsori și investitori. Prin urmare, este de dorit ca informațiile relevante referitoare la utilizarea procedurilor de analiză de tip due diligence să fie făcute publice în mod corespunzător.
- (28) Statele membre ar trebui să garanteze că autoritățile competente dispun de suficient personal și de suficiente resurse pentru a-și îndeplini obligațiile de supraveghere care le revin în temeiul Directivei 2006/48/CE și că angajații implicați în supravegherea instituțiilor de credit în conformitate cu prezenta directivă au cunoștințele și experiența necesare pentru îndatoririle care le revin.
- (29) Anexa III la Directiva 2006/48/CE ar trebui adaptată pentru a clarifica anumite dispoziții în vederea asigurării unei mai bune convergențe a practicilor de supraveghere.
- (30) Evoluțiile recente ale pieței au subliniat faptul că gestionarea riscurilor de lichiditate reprezintă un factor determinant pentru soliditatea instituțiilor de credit și a succursalelor acestora. Criteriile stabilite în anexele V și XI la Directiva 2006/48/CE ar trebui consolidate pentru a alinia dispozițiile respective la activitățile desfășurate de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni și de Comitetul de supraveghere bancară de la Basel.
- (31) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Directivei 2006/48/CE ar trebui să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (32) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să modifice anexa III la Directiva 2006/48/CE, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare sau ale standardelor sau cerințelor contabile care iau în considerare legislația comunitară sau având în vedere convergența practicilor de supraveghere. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și urmăresc modificarea unor elemente neesențiale ale Directivei 2006/48/CE, acestea trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (33) Criza financiară a evidențiat necesitatea unei mai bune analize și a unui răspuns mai bun la problemele macroprudențiale – probleme care se află la granița dintre politica macroeconomică și reglementarea sistemului financiar. În această privință, este necesar să se examineze: măsurile care atenuează fluctuațiile ciclului afacerilor, inclusiv necesitatea ca instituțiile de credit să constituie în perioadele de creștere rezerve de capital anticiclice care să poată fi utilizate în caz de criză, măsuri care pot include posibilitatea constituirii de rezerve suplimentare, de provizioane dinamice, precum și posibilitatea de a reduce rezervele de capital în perioadele dificile, asigurând astfel o disponibilitate adecvată a capitalului pe tot parcursul ciclului; motivele pe care se bazează calcularea cerințelor de capital în conformitate cu Directiva 2006/48/CE; măsurile care completează cerințele bazate pe riscuri impuse instituțiilor de credit pentru a facilita limitarea nivelului de îndatorare din sistemul bancar.

(1) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (34) Până la 31 decembrie 2009, Comisia ar trebui, prin urmare, să revizuiască în întregime Directiva 2006/48/CE, pentru a include aspectele menționate, și să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport însoțit de propuneri adecvate.
- (35) Pentru a asigura stabilitatea financiară, Comisia ar trebui să revizuiască și să prezinte un raport privind măsurile menite să sporească transparența piețelor extrabursiere, să limiteze riscurile de contrapartidă și să reducă riscurile globale în general, cum ar fi procesarea swap-urilor pe risc de credit prin intermediul unei case de compensare centrale (CCP). Ar trebui să se încurajeze stabilirea și dezvoltarea în UE a unor CCP-uri care să fie supuse unor standarde prudențiale și de funcționare ridicate și unei supravegheri eficiente. Comisia ar trebui să-și prezinte raportul Parlamentului European și Consiliului, însoțit de propuneri adecvate, care să țină seama de eventualele inițiative paralele de la nivel mondial.
- (36) Comisia ar trebui să analizeze punerea în aplicare a articolului 113 alineatul (4) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv oportunitatea ca exceptările să fie stabilite la nivel național. Comisia ar trebui să elaboreze un raport în acest sens pe care să îl transmită Parlamentului European și Consiliului, însoțit de propuneri adecvate. Exceptările și opțiunile ar trebui eliminate în cazul în care nu există o necesitate demonstrată a menținerii lor pentru a adopta un set de norme coerente în întreaga Comunitate.
- (37) În cadrul evaluării riscului, ar trebui avute în vedere caracteristicile specifice ale microcreditului, iar dezvoltarea microcreditului ar trebui încurajată. De asemenea, având în vedere dezvoltarea redusă a microcreditului, ar trebui promovată dezvoltarea de sisteme de rating, inclusiv dezvoltarea unor sisteme standard de rating adaptate la riscurile activităților de microcreditare. Statele membre ar trebui să facă eforturi pentru a garanta că reglementarea și supravegherea prudențiale ale activităților de microcreditare de la nivel național sunt proporționale.
- (38) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume introducerea de norme privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit, precum și supravegherea prudențială a acestora nu pot fi suficient de bine realizate de către statele membre, deoarece necesită armonizarea unei multitudini de norme diferite existente în sistemele juridice ale diferitelor state membre și, prin urmare, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (39) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, în interes propriu și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.
- (40) Directivele 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2007/64/CE ⁽²⁾ ar trebui, prin urmare, să fie modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări ale Directivei 2006/48/CE

Directiva 2006/48/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) la primul paragraf, partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile de credit situate în același stat membru și afiliate în mod permanent unui organism central care le supraveghează și care are sediul în același stat membru pot fi exceptate de la îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 7 și la articolul 11 alineatul (1) în cazul în care legislația internă prevede că:”;

(b) al doilea și al treilea paragraf se elimină.

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„6. «instituții» în sensul secțiunilor 2, 3 și 5 din titlul V capitolul 2 înseamnă instituții în sensul definiției de la articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/49/CE;”;

(b) la punctul 45, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) două sau mai multe persoane fizice sau juridice între care nu există o relație de control, astfel cum este descrisă la litera (a), dar care trebuie să fie considerate ca reprezentând un singur risc deoarece legătura dintre ele este atât de strânsă încât, în cazul în care una dintre aceste persoane se confruntă cu probleme financiare, în special dificultăți de finanțare sau de rambursare, și cealaltă sau toate celelalte persoane ar întâmpina probabil dificultăți de finanțare sau de rambursare.”;

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

⁽²⁾ JO L 319, 5.12.2007, p. 1.

(c) se adaugă următorul punct:

„48. «autoritate responsabilă cu supravegherea consolidată» înseamnă autoritatea competentă responsabilă cu realizarea supravegherii, într-o manieră consolidată, a instituțiilor de credit mamă din UE și a instituțiilor de credit controlate de holdinguri financiare mamă din UE.»

3. La articolul 40 se adaugă următorul alineat:

„(3) În exercitarea atribuțiilor generale care le revin, autoritățile competente dintr-un stat membru iau în calcul în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză, în special în situații de urgență, pe baza informațiilor disponibile la momentul respectiv.»

4. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 42a

(1) Autoritățile competente ale unui stat membru gazdă pot solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 129 alineatul (1), sau autorităților competente ale statului membru de origine să considere o sucursală a unei instituții de credit ca fiind semnificativă.

Cererea respectivă specifică motivele pentru care sucursala ar trebui considerată semnificativă, în special cu privire la următoarele aspecte:

- (a) în cazul în care cota de piață a sucursalei unei instituții de credit în ceea ce privește depozitele depășește 2 % în statul membru gazdă;
- (b) impactul probabil al unei suspendări sau încetări a operațiunilor instituției de credit asupra lichidității pieței și asupra sistemelor de plată și de compensare și decontare din statul membru gazdă; și
- (c) dimensiunea și importanța sucursalei, din punctul de vedere al numărului de clienți, în contextul sistemului bancar sau financiar al statului membru gazdă.

Autoritățile competente ale statelor membre de origine și ale statelor membre gazdă și autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 129 alineatul (1), depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la desemnarea unei sucursale ca fiind semnificativă.

În cazul în care nu se ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la primirea unei cereri în temeiul primului paragraf, autoritățile competente ale statului membru gazdă iau propria decizie în termen de alte două

luni cu privire la desemnarea sucursalei ca fiind semnificativă. La luarea deciziei, autoritățile competente din statul membru gazdă iau în considerare orice opinii și rezerve ale autorității responsabile cu supravegherea consolidată sau ale autorităților competente din statul membru de origine.

Deciziile menționate la al treilea și al patrulea paragraf sunt incluse într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază și se transmit autorităților competente în cauză și sunt considerate ca fiind hotărâtoare și aplicate de autoritățile competente din statele membre în cauză.

Desemnarea unei sucursale drept semnificativă nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în prezenta directivă.

(2) Autoritățile competente ale statului membru de origine comunică autorităților competente ale unui stat membru gazdă în care are sediul o sucursală semnificativă informațiile menționate la articolul 132 alineatul (1) literele (c) și (d) și îndeplinesc sarcinile menționate la articolul 129 alineatul (1) litera (c) în cooperare cu autoritățile competente ale statului membru gazdă.

În cazul în care o autoritate competentă a unui stat membru de origine constată prezența unei situații de urgență în cadrul unei instituții de credit, astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1), aceasta alertează în cel mai scurt timp autoritățile menționate la articolul 49 al patrulea paragraf și la articolul 50.

(3) În cazul în care nu se aplică articolul 131a, autoritățile competente care supraveghează o instituție de credit având sucursale semnificative în alte state membre instituie și prezidează un colegiu de supraveghetori pentru a facilita cooperarea prevăzută la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 42. Înființarea și funcționarea colegiului se bazează pe dispoziții scrise, determinate, în urma consultării cu autoritățile competente în cauză, de către autoritatea competentă din statul membru de origine. Autoritatea competentă din statul membru de origine decide cu privire la autoritățile competente să participe la o reuniune sau la o activitate a colegiului.

Decizia autorității competente din statul membru de origine ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de impactul potențial asupra stabilității sistemului financiar din statele membre vizate, menționat la articolul 40 alineatul (3), și de obligațiile menționate la alineatul (2) din prezentul articol.

În prealabil, autoritatea competentă din statul membru de origine informează pe deplin toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, cu principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea competentă din statul membru de origine informează, de asemenea, pe deplin și la timp, toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni sau cu măsurile întreprinse.

Articolul 42b

(1) În exercitarea atribuțiilor care le revin, autoritățile competente iau în considerare convergența în ceea ce privește instrumentele de supraveghere și practicile de supraveghere în punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive. În acest scop, statele membre se asigură că:

- (a) autoritățile competente participă la activitățile Comitetului supraveghetorilor bancari europeni;
- (b) autoritățile competente respectă ghidurile, recomandările, standardele și alte măsuri convenite de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni și justifică fiecare caz în care nu le respectă;
- (c) mandatele naționale acordate autorităților competente nu le împiedică pe acestea să își respecte obligațiile care le revin ca membri Comitetului supraveghetorilor bancari europeni sau în temeiul prezentei directive.

(2) Comitetul supraveghetorilor bancari europeni transmite un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la evoluția procesului de convergență a supravegherii în fiecare an, începând cu 1 ianuarie 2011.”

5. Articolul 49 se modifică după cum urmează:

- (a) la primul paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) băncilor centrale din Sistemul European al Băncilor Centrale și altor organisme cu o funcție similară în calitate de autorități monetare, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea sarcinilor statutare care le revin, inclusiv coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare a titlurilor de valoare și salvagardarea stabilității sistemului financiar;”

- (b) se adaugă următorul paragraf:

„Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să comunice informații băncilor centrale din Sistemul European al Băncilor Centrale, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea sarcinilor statutare care le revin, inclusiv coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare și salvagardarea stabilității sistemului financiar.”

6. La articolul 50 se adaugă următorul paragraf:

„Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să divulge informații relevante departamentelor menționate la primul paragraf din prezentul articol, în toate statele membre în cauză.”

7. Articolul 57 se modifică după cum urmează:

- (a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) capitalul în sensul articolului 22 din Directiva 86/635/CEE, în măsura în care a fost vărsat, la care se adaugă primele de emisiune aferente, în măsura în care absoarbe integral pierderile în condiții de asigurare a continuității activității și în măsura în care, în caz de faliment sau lichidare, are un rang inferior tuturor celorlalte creanțe.”;

- (b) se introduce următoarea literă:

„(ca) alte instrumente decât cele menționate la litera (a), care îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 63 alineatul (2) literele (a), (c), (d) și (e) și la articolul 63a;”;

- (c) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul literei (b), statele membre permit includerea profiturilor interimare sau de sfârșit de exercițiu înainte de luarea unei decizii oficiale numai în cazul în care respectivele profituri au fost verificate de persoanele responsabile cu verificarea conturilor și în cazul în care se dovedește, în conformitate cu cerințele autorităților competente, că valoarea acestora a fost evaluată în conformitate cu principiile enunțate în Directiva 86/635/CEE și este netă de orice obligație sau dividend previzibile.”

8. La articolul 61, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Conceptul de fonduri proprii, astfel cum este definit la articolul 57 literele (a)-(h), include un număr maxim de elemente și sume. Statele membre pot decide cu privire la utilizarea acestor elemente și la deducerea altor elemente decât cele menționate la articolul 57 literele (i)-(r).”

9. La articolul 63 alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Instrumentele menționate la articolul 57 litera (ca) respectă cerințele stabilite la literele (a), (c), (d) și (e) ale prezentului articol.”

10. Se introduce următorul articol:

„Articolul 63a

(1) Instrumentele menționate la articolul 57 litera (ca) respectă cerințele stabilite la alineatele (2)-(5) din prezentul articol.

(2) Instrumentele sunt nedatate sau au o scadență inițială de cel puțin 30 de ani. Instrumentele pot include una sau mai multe opțiuni de cumpărare la discreția exclusivă a emitentului, însă nu se răscumpără mai devreme de cinci ani de la data emiterii. În cazul în care prevederile care reglementează instrumentele nedatate prevăd un stimulent moderat pentru răscumpărare de către instituția de credit, așa cum este stabilit acesta de către autoritățile competente, stimulentul respectiv nu se aplică mai devreme de zece ani de la data emiterii. Prevederile care reglementează instrumentele datate nu permit niciun stimulent pentru răscumpărare la o altă dată decât data scadenței.

Instrumentele date și nedate pot fi cumpărate sau răscumpărate numai cu aprobarea prealabilă a autorităților competente. Autoritățile competente pot să își dea acordul cu condiția ca solicitarea în acest sens să fie făcută la inițiativa instituției și să nu fie afectate în mod semnificativ nici condițiile financiare, nici cele de solvabilitate ale instituției de credit respective. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să înlocuiască instrumentul cu elemente de o calitate egală sau superioară, conform celor menționate la articolul 57 litera (a) sau (ca).

Autoritățile competente solicită suspendarea răscumpărării instrumentelor date în cazul în care instituția de credit nu respectă cerințele de capital stabilite la articolul 75 și pot solicita o astfel de suspendare și în alte momente, în funcție de situația financiară și de situația solvabilității instituțiilor de credit.

Autoritatea competentă poate autoriza în orice moment răscumpărarea anticipată a instrumentelor date și nedate în cazul în care regimul fiscal aplicabil sau clasificarea din punctul de vedere al reglementărilor prudențiale a respectivelor instrumente suferă o modificare care nu a fost prevăzută la data emiterii.

(3) Prevederile care reglementează instrumentul permit instituției de credit să anuleze, atunci când este necesar, plata dobânzii sau a dividendelor pe o perioadă nelimitată, pe bază necumulativă.

Cu toate acestea, instituția de credit anulează astfel de plăți în cazul în care nu respectă cerințele de capital stabilite la articolul 75.

Autoritățile competente pot solicita anularea unor astfel de plăți pe baza situației financiare și a situației solvabilității instituției de credit. Orice astfel de anulare nu aduce atingere dreptului instituției de credit de a înlocui plata dobânzii sau a dividendelor cu o plată sub forma unui instrument menționat la articolul 57 litera (a), cu condiția ca orice astfel de mecanism să permită instituției de credit să păstreze resurse financiare. Această substituție poate face obiectul unor condiții speciale stabilite de către autoritățile competente.

(4) Prevederile care reglementează instrumentul prevăd că principalul, dobânda neplătită sau dividendul trebuie să fie de asemenea natură încât să absoarbă pierderile și să nu împiedice recapitalizarea instituției de credit prin intermediul unor mecanisme corespunzătoare elaborate de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni în temeiul alineatului (6).

(5) În caz de faliment sau lichidare a instituției de credit, instrumentele au rang inferior elementelor menționate la articolul 63 alineatul (2).

(6) Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește instrumentele menționate la alineatul (1) din prezentul articol și la articolul 57 litera (a) și monitorizează aplicarea lor. Până la 31 decembrie 2011, Comisia evaluează aplicarea prezentului articol și înaintează un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit de propuneri adecvate în vederea asigurării calității fondurilor proprii.”

11. La articolul 65 alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) orice interese minoritare în înțelesul articolului 21 din Directiva 83/349/CEE, în cazul în care este utilizată metoda integrării globale. Orice instrument menționat la articolul 57 litera (ca) și din care decurg interese minoritare îndeplinește cerințele stabilite la articolul 63 alineatul (2) literele (a), (c), (d) și (e) și la articolele 63a și 66;”

12. Articolul 66 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Elementele menționate la articolul 57 literele (d)-(h) sunt supuse următoarelor limite:

(a) totalul elementelor menționate la articolul 57 literele (d)-(h) nu trebuie să depășească un maximum de 100 % din elementele menționate la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) ale articolului respectiv; iar

(b) totalul elementelor menționate la articolul 57 literele (g)-(h) nu trebuie să depășească un maximum de 50 % din elementele menționate la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) ale articolului respectiv.

(1a) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (1) din prezentul articol, totalul elementelor prevăzute la articolul 57 litera (ca) se supune următoarelor limite:

(a) instrumentele care trebuie convertite în situații de urgență și pot fi convertite la inițiativa autorității competente, în orice moment, pe baza situației financiare și a situației solvabilității emitentului, în elementele menționate la articolul 57 litera (a) într-un interval predeterminat nu trebuie să depășească în total limita maximă de 50 % din elementele de la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) din respectivul articol;

(b) în limita menționată la litera (a) din prezentul alineat, toate celelalte instrumente nu trebuie să depășească limita maximă de 35 % din elementele de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k);

(c) în limitele menționate la literele (a) și (b) ale prezentului alineat, instrumentele date și instrumentele ale căror prevederi prevăd stimulente pentru răscumpărare de către instituția de credit nu trebuie să depășească limita maximă de 15 % din elementele de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k);

(d) suma elementelor care depășește limitele stabilite la literele (a), (b) și (c) trebuie să respecte limita stabilită la alineatul (1) din prezentul articol.

(2) Totalul elementelor menționate la articolul 57 literele (l)-(r) se deduce jumătate din totalul elementelor menționate la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) ale articolului menționat, și jumătate din totalul elementelor menționate la literele (d)-(h) ale articolului respectiv, după aplicarea limitelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol. În măsura în care jumătate din totalul elementelor de la articolul 57 literele (l)-(r) depășește totalul elementelor de la literele (d)-(h) din respectivul articol, excedentul se deduce din totalul elementelor de la articolul respectiv literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k). Elementele menționate la articolul 57 litera (r) nu se deduc, în cazul în care au fost incluse în calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul articolului 75, în conformitate cu anexa IX partea 4.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile competente pot să autorizeze instituțiile de credit să depășească limitele stabilite la alineatele (1) și (1a), temporar, în situații de urgență.”

13. La titlul V capitolul 2 secțiunea 2 subsecțiunea 2, subtitlul „Calcularea cerințelor” se înlocuiește cu „Cerințe de calculare și raportare”.

14. La articolul 74 alineatul (2), se introduce următorul paragraf după primul paragraf:

„Pentru comunicarea acestor calcule de către instituțiile de credit, autoritățile competente aplică, începând cu data de 31 decembrie 2012, formate, frecvențe și date de raportare uniforme. În acest sens, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea introducerii, la nivelul Comunității, a unui format de raportare uniform înainte de 1 ianuarie 2012. Formatele de raportare sunt proporționale cu natura, volumul și complexitatea activităților instituțiilor de credit.”

15. La articolul 81, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente recunosc o ECAI ca fiind eligibilă în sensul articolului 80 numai în cazul în care au garanția că metodologia de evaluare folosită de respectiva instituție îndeplinește cerințele de obiectivitate, de independență, de control continuu și de transparență, precum și că evaluările rezultate ale creditelor îndeplinesc cerințele de credibilitate și de transparență. În acest scop, autoritățile competente țin seama de criteriile tehnice prevăzute în anexa VI partea 2. În cazul în care o ECAI este înregistrată ca agenție de rating de credit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit (*), autoritățile competente consideră că sunt îndeplinite cerințele de obiectivitate, de independență, de control continuu și de transparență privind metodologia sa de evaluare.

(*) JO L 302, 17.11.2009, p. 1.”

16. Articolul 87 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (11) se înlocuiește cu următorul text:

„(11) În cazul în care expunerile sub forma titlurilor de participare la organisme de plasament colectiv (OPC) îndeplinesc condițiile prevăzute în anexa VI partea 1 punctele 77 și 78, iar instituția de credit are cunoștință de toate expunerile-suport sau de o parte din expunerile-suport ale organismului de plasament colectiv, instituția de credit ia în considerare în mod direct expunerile-suport respective în vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor și a valorilor pierderilor așteptate, în conformitate cu metodele prevăzute în prezenta subsecțiune. Alineatul (12) se aplică acelei părți a expunerilor-suport ale OPC de care instituția de credit nu are cunoștință sau de care nu ar putea în mod rezonabil să aibă cunoștință. Alineatul (12) se aplică în special în cazul în care ar reprezenta un efort excesiv pentru instituția de credit să ia în considerare în mod direct expunerile-suport pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate, în conformitate cu metodele prevăzute în prezenta subsecțiune.

În cazul în care instituția de credit nu îndeplinește condițiile pentru utilizarea metodelor prevăzute în prezenta subsecțiune pentru toate expunerile-suport ale OPC sau pentru o parte din aceste expuneri, valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate se calculează în conformitate cu următoarele metode:

(a) pentru expunerile încadrate în clasa de expuneri menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (e), metoda prevăzută în anexa VII partea 1 punctele 19-21;

(b) pentru toate celelalte expuneri-suport, metoda prevăzută la articolele 78-83, sub rezerva următoarelor modificări:

(i) pentru expunerile cărora li se atribuie o pondere de risc specifică, aferentă expunerilor pentru care nu este disponibil un rating, sau care se încadrează la nivelul scalei de evaluare a calității creditului căruiua îi este asociată cea mai ridicată pondere de risc pentru o clasă de expuneri dată, ponderea de risc trebuie să fie înmulțită cu un factor de doi, însă nu trebuie să fie mai mare de 1 250 %;

(ii) pentru toate celelalte expuneri, ponderea de risc trebuie să fie înmulțită cu un factor de 1,1 și trebuie să fie de minimum 5 %.

În cazul în care, în sensul literei (a), instituția de credit nu are capacitatea de a distinge între expuneri din titluri de capital private, expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă și expuneri din alte titluri de capital, instituția de credit tratează respectivele expuneri ca expuneri din alte titluri de capital. Fără a aduce atingere articolului 154 alineatul (6), în cazul în care aceste expuneri, luate împreună cu expunerile directe ale instituției de credit din clasa de expuneri respectivă, nu sunt semnificative în

sensul articolului 89 alineatul (2), se poate aplica articolul 89 alineatul (1), sub rezerva aprobării de către autoritățile competente.”;

- (b) la alineatul (12), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Ca alternativă la aplicarea metodei descrise la primul paragraf, instituțiile de credit pot calcula ele însele sau pot recurge la o terță parte pentru calcularea și raportarea valorilor medii ponderate la risc ale expunerilor, pe baza expunerilor-suport ale OPC, în conformitate cu metodele menționate la alineatul (11) literele (a) și (b), cu condiția să se asigure într-o măsură adecvată corectitudinea calculului și a raportării.”

17. La articolul 89 alineatul (1) litera (d), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(d) expuneri față de administrațiile centrale ale statelor membre și față de administrațiile regionale, autoritățile locale și organele administrative ale acestora, sub rezerva îndeplinirii următoarele condiții.”

18. La articolul 97, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente recunosc o ECAI ca fiind eligibilă în sensul alineatului (1) din prezentul articol numai în cazul în care au garanția că instituția respectivă îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 81, ținând seama de criteriile tehnice prevăzute în anexa VI partea 2, și că are o capacitate dovedită în domeniul securitizării, fapt care poate fi probat printr-un grad ridicat de acceptare pe piață. În cazul în care o ECAI este înregistrată ca și agenție de rating de credit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 privind agențiile de rating de credit, autoritățile competente consideră că sunt îndeplinite cerințele de obiectivitate, de independență, de control continuu și de transparență privind metodologia sa de evaluare.”

19. Articolul 106 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Expunerile nu cuprind niciuna dintre următoarele:

- (a) în cazul tranzacțiilor de schimb valutar, expunerile care au loc în mod normal la decontare în timpul celor două zile lucrătoare ulterioare plății;
- (b) în cazul operațiunilor de vânzare sau cumpărare de valori mobiliare, expunerile care au loc în mod normal la decontare în cele cinci zile lucrătoare ulterioare plății sau livrării valorilor, oricare dintre acestea survine mai întâi;
- (c) în cazul furnizării de servicii de transferuri monetare, inclusiv de execuție de plăți, compensări și decontări în orice monedă și de corespondent bancar sau de servicii de compensare, decontare și custodie a instrumentelor financiare către clienți,

primirea întârziată a finanțării și alte expuneri care decurg din activitatea clienților, care nu durează mai mult decât până în următoarea zi lucrătoare; sau

- (d) în cazul furnizării de servicii de transferuri monetare, inclusiv de execuție de plăți, compensări și decontări în orice monedă și de corespondent bancar, expuneri pe termen de mai puțin de o zi față de instituțiile care prestează serviciile respective.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în scopul unei convergențe sporite a practicilor de supraveghere cu privire la exceptările de la literele (c) și (d).”;

- (b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Pentru a stabili existența unui grup de clienți aflați în legătură, în ceea ce privește expunerile menționate la articolul 79 alineatul (1) literele (m), (o) și (p), în cazul în care există o expunere la activele-suport, o instituție de credit evaluează sistemul sau expunerile-suport ale acestuia sau ambele. În acest scop, o instituție de credit evaluează substanța economică și riscurile inerente structurii tranzacției.”

20. Articolul 107 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 107

În scopul calculării valorii expunerilor în conformitate cu prezenta secțiune, noțiunea de «instituție de credit» desemnează și orice întreprindere privată sau publică, inclusiv sucursalele acesteia, care corespunde definiției «instituției de credit» și care a fost autorizată într-o țară terță.”

21. Articolul 110 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 110

(1) O instituție de credit raportează autorităților competente următoarele informații cu privire la fiecare expunere mare, inclusiv cu privire la expunerile mari exceptate de la aplicarea articolului 111 alineatul (1):

- (a) identificarea clientului sau a grupului de clienți aflați în legătură față de care o instituție de credit are o expunere mare;
- (b) valoarea expunerii înainte de a se lua în considerare efectul diminuării riscului de credit, dacă este cazul;
- (c) în cazul în care se utilizează, tipul protecției finanțate sau nefinanțate a creditului;
- (d) valoarea expunerii după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit calculat în sensul articolului 111 alineatul (1).

În cazul în care o instituție de credit face obiectul articolelor 84-89, cele mai mari 20 de expuneri ale acesteia, în mod consolidat, exclusiv cele exceptate de la aplicarea articolului 111 alineatul (1), se pun la dispoziția autorităților competente.

(2) Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că această raportare are loc cel puțin de două ori pe an. Autoritățile competente aplică, de la 31 decembrie 2012, formate, frecvențe și date de raportare uniforme. Pentru a facilita acest lucru, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri pentru introducerea, la nivelul Comunității, a unui format de raportare uniform înainte de 1 ianuarie 2012. Formatele de raportare sunt proporționale cu natura, dimensiunea și complexitatea activităților instituțiilor de credit.

(3) Statele membre solicită instituțiilor de credit să își analizeze, în măsura în care este posibil, expunerile față de emitenții de garanții reale, furnizorii de protecție nefinanțată a creditelor și de activele-suport, în temeiul articolului 106 alineatul (3), privind posibilele concentrări și, după caz, să ia măsuri sau să comunice autorității competente informații relevante.”

22. Articolul 111 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) O instituție de credit nu poate să asume, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 112-117, o expunere față de un client sau grup de clienți aflați în legătură a cărei valoare depășește 25 % din fondurile sale proprii.

În cazul în care clientul este o instituție sau în cazul în care un grup de clienți aflați în legătură include una sau mai multe instituții, valoarea respectivă nu poate depăși 25 % din fondurile proprii ale instituției de credit sau 150 de milioane EUR, luându-se în considerare nivelul cel mai ridicat, cu condiția ca suma valorilor expunerilor, după luarea în calcul a diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 112-117, față de toți clienții aflați în legătură care nu sunt instituții să nu depășească 25 % din fondurile proprii ale instituției de credit.

În cazul în care suma de 150 de milioane EUR depășește procentul de 25 % din fondurile proprii ale instituției de credit, valoarea expunerii, după luarea în considerare a diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 112-117, nu depășește o limită rezonabilă în ceea ce privește fondurile proprii ale instituției de credit. Această limită este determinată de către instituțiile de credit în conformitate cu politicile și procedurile menționate în anexa V punctul 7, pentru a aborda și controla riscul de concentrare, și nu depășește 100 % din fondurile proprii ale instituției de credit.

Statele membre pot stabili o limită mai mică decât 150 de milioane EUR și informează Comisia în legătură cu aceasta.”;

(b) alineatele (2) și (3) se elimină;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) O instituție de credit respectă permanent limita relevantă prevăzută la alineatul (1). În cazul în care, într-o situație excepțională, expunerile depășesc limita respectivă, valoarea expunerii este notificată de îndată autorităților competente, care, în cazul în care acest lucru se justifică, acordă instituției de credit o perioadă limitată de timp pentru a respecta limita respectivă.

În cazul în care se aplică suma de 150 de milioane EUR menționată la alineatul (1), autoritățile competente pot permite, de la caz la caz, depășirea limitei de 100 % în ceea ce privește fondurile proprii ale instituției de credit.”

23. Articolul 112 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3) din prezentul articol, în cazul în care recunoașterea protecției finanțate sau nefinanțate a creditului poate fi permisă în temeiul articolelor 113-117, această autorizare este condiționată de respectarea criteriilor de eligibilitate și a altor cerințe minime prevăzute la articolele 90-93.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit nu ține seama de garanția reală menționată în anexa VIII partea 1 punctele 20-22, cu excepția cazului în care articolul 115 autorizează acest lucru.”

24. Articolul 113 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se elimină;

(b) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Următoarele expuneri sunt exceptate de la aplicarea articolului 111 alineatul (1):”;

(ii) literele (e) și (f) se înlocuiesc cu următorul text:

„(e) activele care constituie creanțe asupra autorităților regionale sau locale ale statelor membre, în cazul în care aceste creanțe ar primi o pondere a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83, precum și pentru alte expuneri față de autoritățile regionale sau locale respective sau garantate de acestea, în cazul în care creanțele asupra acestor autorități primesc o pondere a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83;

- (f) expunerile față de contrapartidele menționate la articolul 80 alineatul (7) sau (8), în cazul în care ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83; expunerile care nu întrunesc criteriile respective, indiferent dacă sunt sau nu exceptate de la dispozițiile articolului 111 alineatul (1), se consideră expuneri față de o parte terță;”;
- (iii) litera (i) se înlocuiește cu următorul text:
- „(i) expunerile care decurg din facilitățile de credit neutilizate care sunt clasificate drept elemente din afara bilanțului care prezintă un grad de risc scăzut menționate în anexa II, cu condiția să existe un acord încheiat cu clientul sau grupul de clienți aflați în legătură, în temeiul căruia facilitatea nu poate fi utilizată decât în cazul în care se stabilește că aceasta nu determină depășirea limitei impuse la articolul 111 alineatul (1).”;
- (iv) literele (j)-(t) se elimină;
- (v) al treilea, al patrulea și al cincilea paragraf se elimină;
- (c) se adaugă următorul alineat:
- „(4) Statele membre pot excepta în totalitate sau parțial de la aplicarea articolului 111 alineatul (1) următoarele expuneri:
- (a) obligațiunile garantate care îndeplinesc condițiile prevăzute în anexa VI partea 1 punctele 68, 69 și 70;
- (b) activele care constituie creanțe asupra autorităților regionale sau locale ale statelor membre, în cazul în care aceste creanțe ar primi o ponderare a riscului de 20 % în temeiul articolelor 78-83, precum și pentru alte expuneri față de autoritățile regionale sau locale respective sau garantate de acestea, în cazul în care creanțele asupra acestor autorități primesc o ponderare a riscului de 20 % în temeiul articolelor 78-83;
- (c) sub rezerva alineatului (3) litera (f) din prezentul articol, expunerile, inclusiv participațiile sau alte tipuri de acțiuni, asumate de o instituție de credit față de întreprinderea sa mamă, față de alte filiale ale acestei întreprinderi-mamă sau față de propriile sale filiale, în măsura în care aceste întreprinderi fac obiectul supravegherii consolidate la care este supusă și instituția de credit, în conformitate cu prezenta directivă sau cu normele echivalente în vigoare într-o țară terță; expunerile care nu întrunesc aceste criterii, indiferent dacă sunt sau nu exceptate de la dispozițiile articolului 111 alineatul (1), se consideră expuneri față de o parte terță;
- (d) activele care constituie creanțe și alte expuneri, inclusiv participații sau orice alt fel de acțiuni față de instituțiile de credit regionale sau centrale la care instituția de credit este asociată în cadrul unei rețele, în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare, și care sunt responsabile, în temeiul dispozițiilor respective, de operațiunile de compensare în numerar din cadrul acelei rețele;
- (e) activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituțiile de credit suportate de instituțiile de credit care funcționează în mod neconcurențial acordând împrumuturi în cadrul programelor legislative sau în baza statutului lor pentru promovarea anumitor sectoare ale economiei, care implică o anumită formă de supraveghere și anumite restricții ale administrației publice cu privire la utilizarea împrumuturilor, cu condiția ca respectivele expuneri să rezulte în urma unor asemenea împrumuturi care sunt transferate beneficiarilor prin intermediul altor instituțiilor de credit;
- (f) activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituții, cu condiția ca expunerile respective să nu constituie fonduri proprii ale instituțiilor, să aibă scadența în ziua lucrătoare următoare și să nu fie denuminate într-o monedă comercială importantă;
- (g) activele care constituie creanțe asupra băncilor centrale sub formă de rezerve minime obligatorii deținute la aceste bănci centrale și care sunt denuminate în monedele lor naționale;
- (h) activele care constituie creanțe asupra autorităților centrale sub formă de cerințe statutare de lichidități deținute în titluri de stat și care sunt denuminate și finanțate în monedele lor naționale, cu condiția ca, sub rezerva deciziei autorității competente, ratingul de credit al respectivelor autorități centrale atribuit de o ECAI desemnată să fie din categoria «investment grade»;
- (i) 50 % din acreditivele documentare din afara bilanțului care prezintă un grad de risc mediu/scăzut și din facilitățile de credit neutilizate din afara bilanțului care prezintă un grad de risc mediu/scăzut, menționate în anexa II și, sub rezerva acordului autorităților competente, 80 % din garanții, altele decât garanțiile pentru credite care au un temei legal sau statutar și sunt acordate membrilor prin fondurile de garantare mutuală care au statut de instituții de credit;
- (j) garanțiile impuse de lege utilizate în cazul în care un credit ipotecar finanțat prin emiterea de obligațiuni ipotecare este plătit debitorului înainte de înregistrarea finală a ipotecii în registrul cadastral, cu condiția ca garanția să nu fie utilizată pentru a reduce riscul la calcularea activelor ponderate la risc.”
25. Articolul 114 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, pentru a calcula valoarea expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1), o instituție de credit poate utiliza «valoarea pe deplin ajustată a expunerii», calculată în temeiul articolelor 90-93, luând în considerare diminuarea riscului de credit, ajustările de volatilitate și orice decalaj de scadență (E*)”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, unei instituții de credit care are dreptul să utilizeze propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și factori de conversie proprii pentru o anumită clasă de expuneri, în conformitate cu articolele 84-89, i se permite, în cazul în care autoritățile competente consideră că respectiva instituție este în măsură să estimeze efectele garanțiilor financiare asupra expunerilor sale separat de alte aspecte aferente pierderilor în caz de nerambursare, să ia în considerare efectele respective în calcularea valorii expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1).”;

(ii) al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Instituțiilor de credit care au dreptul să utilizeze propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și factori de conversie proprii pentru o anumită clasă de expuneri în conformitate cu articolele 84-89 și care nu determină valoarea expunerilor lor prin metoda menționată la primul paragraf din prezentul alineat li se poate permite să utilizeze metoda extinsă a garanțiilor financiare sau metoda menționată la articolul 117 alineatul (1) litera (b) pentru calcularea valorii expunerilor.”;

(c) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„O instituție de credit care utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare sau care are dreptul să utilizeze metoda descrisă la alineatul (2) din prezentul articol pentru a determina valoarea expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1) efectuează periodic simulări de situații de criză privind concentrările riscului de credit, inclusiv în ceea ce privește valoarea realizabilă a oricărei garanții luate.”;

(ii) al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care o astfel de simulare de criză indică o valoare realizabilă a garanției luate mai mică decât valoarea care ar putea fi acceptată prin utilizarea metodei extinse a garanțiilor financiare sau a metodei descrise la alineatul (2) din prezentul articol, după caz, valoarea garanției care poate fi luată în considerare pentru determinarea valorii expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1) se reduce în consecință.”;

(iii) la al cincilea paragraf, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) politici și proceduri care trebuie aplicate în cazul în care o simulare de criză indică o valoare realizabilă a garanției mai mică decât valoarea luată în considerare atunci când se utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare sau metoda descrisă la alineatul (2); și”;

(d) alineatul (4) se elimină.

26. Articolul 115 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 115

(1) În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit poate reduce valoarea expunerii cu până la 50 % din valoarea proprietății rezidențiale în cauză, sub rezerva îndeplinirii uneia dintre următoarele două condiții:

(a) expunerile garantate cu ipotecă asupra proprietăților rezidențiale sau prin părți deținute în societățile finlandeze din domeniul locativ care funcționează în conformitate cu legea finlandeză a societăților din domeniul locativ din 1991 sau cu legislația echivalentă ulterioară;

(b) expunerea privește o operațiune de leasing în temeiul căreia locatorul deține în continuare integral bunul imobil în leasing atât timp cât locatarul nu și-a exercitat opțiunea de achiziție.

Valoarea proprietății se calculează, în conformitate cu cerințele autorităților competente, pe baza unor criterii prudente de evaluare stabilite prin dispoziții legislative, de reglementare sau administrative. Evaluarea se efectuează cel puțin din trei în trei ani pentru proprietățile rezidențiale.

Cerințele menționate în anexa VIII partea 2 punctul 8 și în anexa VIII partea 3 punctele 62-65 se aplică în sensul prezentului alineat.

«Proprietate rezidențială» înseamnă un bun rezidențial care urmează să fie ocupat sau închiriat de către proprietar.

(2) În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit poate reduce valoarea expunerii cu până la 50 % din valoarea proprietății comerciale în cauză numai în cazul în care autoritățile competente vizate din statul membru în care este situată proprietatea comercială permit ca următoarele expuneri să primească o ponderare a riscului de 50 %, în conformitate cu articolele 78-83:

(a) expunerile garantate cu ipotecă asupra birourilor sau altor sedii comerciale sau prin părți deținute în societățile finlandeze din domeniul locativ care funcționează în conformitate cu Legea societăților din domeniul locativ din 1991 sau cu legislația echivalentă ulterioară, în ceea ce privește birourile și alte sedii comerciale; sau

(b) expunerile asociate operațiunilor de închiriere de proprietăți imobiliare, privind birourile sau alte sedii comerciale;

Valoarea proprietății se calculează, în conformitate cu cerințele autorităților competente, pe baza unor standarde prudente de evaluare stabilite prin acte cu putere de lege și acte administrative.

Proprietatea comercială este construit în totalitate, este închiriat și generează un venit corespunzător din chirii.”

27. Articolul 116 se elimină.

28. Articolul 117 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care o expunere față de un client este garantată de o terță parte sau printr-o garanție reală emisă de o terță parte, o instituție de credit poate:

- (a) să trateze acea porțiune a expunerii care este garantată ca fiind suportată de garant, nu de client, cu condiția ca expunerea negarantată față de garant să primească o ponderare a riscului egală sau mai mică decât ponderarea riscului expunerii negarantate față de client în temeiul articolelor 78-83;
- (b) să trateze acea porțiune a expunerii care este garantată cu garanții reale cu valoarea de piață a garanției reale recunoscute ca fiind suportată de partea terță, nu de client, cu condiția ca expunerea să fie garantată prin garanție reală și cu condiția ca partea garantată cu garanție reală a expunerii să primească o ponderare a riscului egală sau mai mică decât ponderarea riscului expunerii negarantate față de client în temeiul articolelor 78-83.

Metoda prevăzută la litera (b) de la primul paragraf nu se utilizează de către o instituție de credit în cazul unei incongruențe între scadența expunerii și scadența protecției.

În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit poate utiliza atât metoda extinsă a garanțiilor financiare, cât și metoda prevăzută la primul paragraf litera (b) numai în cazul în care este permis să se utilizeze atât metoda extinsă a garanțiilor financiare, cât și metoda simplă bazată pe garanții financiare în sensul articolului 75 litera (a).”;

(b) la alineatul (2), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care o instituție de credit aplică alineatul (1) litera (a).”.

29. Articolul 119 se elimină.

30. La capitolul 2 se adaugă următoarea secțiune:

„Secțiunea 7

Expuneri la riscul de credit transferat

Articolul 122a

(1) O instituție de credit, în altă calitate decât cea de inițiator, sponsor sau creditor inițial, este expusă la riscul de credit al unei poziții din securitizare în portofoliul său de tranzacționare sau în alt portofoliu decât cel de tranzacționare numai dacă inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial

a făcut în mod explicit cunoscut instituției de credit faptul că va păstra pe bază continuă un interes economic net semnificativ care nu poate fi în niciun caz mai mic de 5 %.

În sensul prezentului articol, «păstrarea unui interes economic net» înseamnă:

- (a) păstrarea a cel puțin 5 % din valoarea nominală a fiecăreia dintre tranșele vândute sau transferate investitorilor;
- (b) în cazul securitizărilor expunerilor reînnoibile, păstrarea interesului inițiatorului, respectiv a cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate;
- (c) păstrarea unor expuneri selectate aleatoriu, echivalente cu cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate, în cazul în care aceste expuneri ar fi fost, altfel, securitizate în securitizare, cu condiția ca numărul expunerilor potențial securitizate să fie de cel puțin 100 la inițierea tranzacției de securitizare; sau
- (d) păstrarea tranșei care suportă prima pierdere și, dacă este necesar, a altor tranșe cu un profil de risc similar sau mai sever decât cele transferate sau vândute investitorilor și care nu sunt scadente mai devreme decât cele transferate sau vândute investitorilor, astfel încât păstrarea să reprezinte în total cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate.

Interesul economic net este măsurat la inițierea tranzacției de securitizare și este păstrat pe bază continuă. Acesta nu trebuie supus niciunei diminuări a riscului de credit, niciunor poziții scurte și niciunei alte acoperiri. Interesul economic net este determinat de valoarea noțională a elementelor din afara bilanțului.

În sensul prezentului articol, «pe bază continuă» înseamnă că pozițiile, dobânzile sau expunerile păstrate nu sunt acoperite sau vândute.

Nu există aplicări multiple ale cerințelor privind păstrarea pentru orice securitizare.

(2) În cazul în care o instituție de credit mamă din UE sau o societate financiară holding din UE sau una dintre filialele sale securitizează, ca inițiator sau sponsor, expuneri de la mai multe instituții de credit, societăți de investiții sau alte instituții financiare care sunt incluse în sfera de supraveghere pe bază consolidată, cerința prevăzută la alineatul (1) poate fi îndeplinită pe baza situației consolidate a instituției de credit mamă din UE sau a societății financiare holding din UE. Prezentul alineat se aplică numai în cazul în care instituțiile de credit, firmele de investiții sau instituțiile financiare care au creat expunerile securitizate s-au angajat să respecte obligațiile stabilite la alineatul (6) și transmit, în timp util, inițiatorului sau sponsorului și instituției de credit mamă din UE sau societății financiare holding din UE informațiile necesare în vederea îndeplinirii cerințelor menționate la alineatul (7).

(3) Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care expunerile securitizate sunt creanțe sau creanțe potențiale asupra sau garantate integral, necondiționat și irevocabil de:

- (a) administrații centrale sau bănci centrale;
- (b) administrații regionale, autorități locale și entități din sectorul public ale statelor membre;
- (c) instituții cărora li se aplică o pondere de risc de 50 % sau mai mică, în temeiul articolelor 78-83; sau
- (d) bănci multilaterale de dezvoltare.

Alineatul (1) nu se aplică:

- (a) tranzacțiilor bazate pe un indice clar, transparent și accesibil, în cazul în care entitățile de referință sunt identice cu cele care alcătuiesc un indice de entități care este tranzacționat pe scară largă sau reprezintă titluri de valoare tranzacționabile, altele decât poziții din securitizare; sau
- (b) creditelor sindicalizate, creanțelor achiziționate sau swap-urilor pe risc de credit în cazul în care aceste instrumente nu sunt utilizate pentru a structura și/sau acoperi o securitizare care intră sub incidența alineatului (1).

(4) Înainte de a investi și, dacă este cazul, ulterior, instituțiile de credit trebuie să fie în măsură să demonstreze autorităților competente, pentru fiecare poziție din securitizare, că înțeleg în detaliu și că au implementat politicile și procedurile oficiale, adecvate pentru portofoliile lor de tranzacționare și pentru alte portofolii decât cele de tranzacționare și în mod proporțional cu profilul de risc al investițiilor lor în poziții securitizate, de analiză și înregistrare a următoarelor elemente:

- (a) informațiile făcute publice, conform alineatului (1), de către inițiatori sau sponsori, pentru a preciza interesul economic net pe care îl păstrează pe bază continuă în securitizare;
- (b) caracteristicile de risc ale fiecărei poziții din securitizare;
- (c) caracteristicile de risc ale expunerilor-suport pentru poziția din securitizare;
- (d) reputația și pierderile suferite cu ocazia unor securitizări anterioare ale inițiatorilor sau sponsorilor în categoriile de expuneri-suport relevante pentru poziția din securitizare;
- (e) declarațiile și dezvăluirile făcute de inițiatori sau sponsori sau de agenții sau consilierii acestora, în legătură cu analiza de tip due diligence pe care au realizat-o în privința expunerilor securitizate și, după caz, în privința calității garanțiilor reale aferente expunerilor securitizate;
- (f) dacă este cazul, metodologiile și conceptele pe care se bazează evaluarea garanțiilor reale aferente expunerilor securitizate, precum și politicile adoptate de inițiator sau

de sponsor pentru a asigura independența evaluatorului; și

- (g) toate caracteristicile structurale ale securitizării care pot avea un efect semnificativ asupra performanței poziției din securitizare a instituției de credit.

Instituțiile de credit efectuează periodic propriile simulări de situații de criză adecvate pentru pozițiile lor din securitizare. În acest scop, instituțiile de credit se pot baza pe modelele financiare elaborate de o ECAI, cu condiția ca instituțiile de credit să poată demonstra, la cerere, că au avut grijă înainte de a investi să valideze ipotezele relevante ale modelelor și structurarea acestora și să înțeleagă metodologia, ipotezele, precum și rezultatele.

(5) Instituțiile de credit, în altă calitate decât cea de inițiator, sponsor sau creditor inițial, instituie proceduri oficiale adecvate pentru portofoliile lor de tranzacționare și pentru alte portofolii decât cele de tranzacționare și proporționale cu profilul de risc al investițiilor lor în poziții securitizate de monitorizare pe bază continuă și în timp util a informațiilor privind performanța expunerilor-suport ale pozițiilor din securitizare ale acestora. Acolo unde este cazul, aceste informații includ tipul expunerii, procentajul împrumuturilor scadente de peste 30, 60 și 90 de zile, ratele de nerambursare, ratele de rambursare anticipată, împrumuturi cu executarea garanției, tipul garanției reale și rata de ocupare, distribuția frecvențelor credit score-urilor sau alte măsuri legate de bonitatea debitorului în cadrul expunerilor-suport, diversificarea industrială și geografică, distribuția frecvențelor raportului împrumut/valoare cu intervale care permit efectuarea cu ușurință a unei analize de sensibilitate adecvate. În cazul în care expunerile-suport sunt ele însele poziții din securitizare, instituțiile de credit dețin informațiile menționate în prezentul paragraf, nu numai în ceea ce privește tranșele de securitizare suport, cum ar fi numele emitentului și nivelul de calitate al creditului, ci și caracteristicile și performanțele portofoliului-suport al acestor tranșe din securitizare.

Instituțiile de credit trebuie să înțeleagă în profunzime toate caracteristicile structurale ale unei tranzacții de securitizare care ar putea avea un impact semnificativ asupra performanței expunerilor acestora la tranzacție, cum ar fi operațiunile în cascadă (*contractual waterfall*), factorii de declanșare în cadrul operațiunilor în cascadă, ameliorarea calității creditului și a lichidităților, factorii de declanșare legați de valoarea de piață și definiția neplății specifică tranzacției.

În cazul în care nu se respectă cerințele prevăzute la alineatele (4), (7) și la prezentul alineat sub orice aspect important, ca urmare a neglijenței sau omisiunii instituției de credit, statele membre asigură că autoritățile competente impun o pondere de risc suplimentară proporțională, de cel puțin 250 % din ponderea de risc (limitată la 1 250 %) care s-ar aplica, dacă nu ar exista prezentul alineat, pozițiilor corespunzătoare din securitizare, în conformitate cu anexa IX partea 4 și cresc progresiv ponderea de risc cu fiecare încălcare ulterioară a dispozițiilor privind analiza de tip due diligence. Autoritățile competente iau în considerare excepțiile pentru anumite securitizări prevăzute la alineatul (3) prin reducerea ponderii de risc pe care altfel ar impune-o în conformitate cu prezentul articol cu privire la o securitizare căreia i se aplică alineatul (3).

(6) Instituțiile de credit inițiatoare și sponsor aplică expunerilor care urmează să fie securizate aceleași criterii solide și bine definite în ceea ce privește acordarea de credite, în conformitate cu cerințele formulate în anexa V punctul 3, ca în cazul expunerilor care urmează să fie deținute în portofoliul acestora. În acest scop, instituțiile de credit inițiatoare și sponsor aplică același procedeu pentru aprobarea și, dacă este cazul, modificarea, reînnoirea și refinanțarea creditelor. De asemenea, instituțiile de credit aplică aceleași standarde de analiză și în cazul participațiilor și/sau subscrierilor în titluri provenind din operațiuni de securizare achiziționate de la terțe părți, indiferent dacă aceste participații și/sau subscrieri urmează să fie deținute în portofoliul de tranzacționare sau în afara acestuia.

În cazul în care nu se respectă cerințele prevăzute la primul paragraf din prezentul alineat, articolul 95 alineatul (1) nu poate fi aplicat de către o instituție de credit inițiatoare, iar respectiva instituție de credit inițiatoare nu este autorizată să excludă expunerile securizate de la calcularea cerințelor de capital în conformitate cu prezenta directivă.

(7) Instituțiile de credit inițiatoare și sponsor comunică investitorilor nivelul angajamentului lor, conform alineatului (1), de a păstra un interes economic net în securizare. Instituțiile de credit inițiatoare și sponsor asigură că investitorii potențiali au acces imediat la toate datele relevante privind calitatea creditului și performanța fiecărei expuneri-suport, fluxul de lichidități și garanțiile reale aferente unei expuneri din securizare, precum și la informații necesare pentru efectuarea unor simulări de situații de criză complexe și bazate pe informații adecvate cu privire la fluxurile de lichidități și garanțiile reale aferente expunerilor-suport. În acest scop, «datele relevante» se stabilesc la data operațiunii de securizare și, dacă este cazul, ulterior, din cauza naturii operațiunii de securizare.

(8) Alineatele (1)-(7) se aplică securizărilor noi emise începând cu 1 ianuarie 2011. Alineatele (1)-(7) se aplică, după 31 decembrie 2014, securizărilor existente atunci când se adaugă sau se substituie noi expuneri-suport după această dată. Autoritățile competente pot decide să suspende temporar cerințele menționate la alineatele (1) și (2) în perioadele în care piața se confruntă cu o criză generală de lichidități.

(9) Autoritățile competente publică următoarele informații:

- (a) până la 31 decembrie 2010, criteriile generale și metodele adoptate pentru a verifica respectarea dispozițiilor de la alineatele (1)-(7);
- (b) fără a aduce atingere dispozițiilor prevăzute la capitolul 1 secțiunea 2, o descriere sumară a procesului de supraveghere și descrierea măsurilor impuse în cazurile de nerespectare a dispozițiilor de la alineatele (1)-(7) identificate anual, începând cu 31 decembrie 2011.

Cerința stabilită în prezentul alineat respectă dispozițiile articolului 144 al doilea paragraf.

(10) Comitetul supraveghetorilor bancari europeni transmite anual Comisiei un raport cu privire la respectarea prezentului articol de către autoritățile competente. Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea convergenței practicilor de supraveghere ținând seama de prezentul articol, inclusiv a măsurilor luate în cazul încălcării obligațiilor cu privire la analiza de tip due diligence și la administrarea riscurilor.”

31. Articolul 129 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) să planifice și să coordoneze activitățile de supraveghere din situațiile obișnuite, inclusiv în ceea ce privește activitățile menționate la articolele 123, 124, 136, în capitolul 5 și în anexa V, în cooperare cu autoritățile competente implicate;

(c) să planifice și să coordoneze activitățile de supraveghere, în cooperare cu autoritățile competente implicate și, dacă este necesar, cu băncile centrale, pentru pregătirea pentru situații de urgență și în situațiile de urgență, inclusiv evoluțiile negative din cadrul instituțiilor de credit sau de pe piețele financiare, utilizând, acolo unde este posibil, căile de comunicare definite existente pentru a facilita gestionarea crizelor.

Planificarea și coordonarea activităților de supraveghere menționate la litera (c) include măsurile excepționale prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (b), pregătirea evaluărilor comune, punerea în aplicare a planurilor de urgență și comunicările adresate publicului.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE într-un stat membru depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună privind aplicarea articolelor 123 și 124 pentru determinarea caracterului adecvat al nivelului consolidat al fondurilor proprii deținute de grup în ceea ce privește situația financiară și profilul său de risc și a nivelului necesar al fondurilor proprii pentru aplicarea articolului 136 alineatul (2) în cazul fiecărei entități din cadrul grupului bancar și pe bază consolidată.

Decizia comună se ia în termen de patru luni de la transmiterea de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată către celelalte autorități competente relevante a unui raport ce conține evaluarea riscului grupului în conformitate cu articolele 123 și 124. Decizia comună ia, de asemenea, în calcul în mod corespunzător evaluarea riscului filialelor efectuată de autoritățile competente relevante în conformitate cu articolele 123 și 124.

Decizia comună este inclusă într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază decizia și se transmite instituției de credit mamă din UE de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. În caz de dezacord, la cererea oricăreia dintre celelalte autorități competente relevante, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată consultă Comitetul supraveghetorilor bancari europeni. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate consulta Comitetul supraveghetorilor bancari europeni din proprie inițiativă.

În lipsa unei decizii comune din partea autorităților competente în termen de patru luni, o decizie cu privire la aplicarea articolelor 123 și 124, precum și a articolului 136 alineatul (2) este luată, pe bază consolidată, de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată după luarea în calcul, în mod corespunzător, a evaluărilor de risc pentru filiale efectuate de autoritățile competente relevante.

Decizia privind aplicarea articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2) se ia de respectivele autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE pe bază individuală sau subconsolidată, după luarea în calcul, în mod corespunzător, a avizelor și rezervelor exprimate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

Deciziile sunt incluse într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază deciziile și țin seama de evaluarea riscului, avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni. Documentul se transmite de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată tuturor autorităților competente în cauză și instituției de credit mamă din UE.

În cazul în care a fost consultat Comitetul supraveghetorilor bancari europeni, toate autoritățile competente țin seama de avizul acestuia și explică orice abatere semnificativă de la acesta.

Decizia comună menționată la primul paragraf și deciziile luate de autoritățile competente în absența unei decizii comune se consideră hotărâtoare și se aplică de autoritățile competente în statele membre în cauză.

Decizia comună menționată la primul paragraf și orice decizie luată în absența unei decizii comune în conformitate cu al patrulea și al cincilea paragraf sunt actualizate o dată pe an sau, în circumstanțe excepționale, în cazul în care o autoritate competentă responsabilă cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE prezintă autorității responsabile cu supravegherea consolidată o cerere scrisă și motivată integral în vederea actualizării deciziei privind aplicarea articolului 136 alineatul (2). În cazul din urmă, actualizarea poate fi tratată pe bază bilaterală, între autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritatea competentă care prezintă cererea.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește procesul de adoptare a deciziei comune menționat la prezentul alineat și în ceea ce privește aplicarea articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2) în vederea facilitării deciziilor comune.”

32. La articolul 130, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care survine o situație de urgență, inclusiv evoluții negative pe piețele financiare, care ar putea pune în pericol lichiditatea pieței și stabilitatea sistemului financiar din oricare dintre statele membre în care au fost autorizate entități ale unui grup sau în care s-au înființat sucursale semnificative în conformitate cu articolul 42a, autoritatea responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată avertizează cât mai curând posibil, sub rezerva capitolului 1 secțiunea 2, autoritățile menționate la articolul 49 al patrulea paragraf și la articolul 50 și comunică toate informațiile esențiale pentru desfășurarea sarcinilor acestora. Obligațiile respective se aplică în cazul tuturor autorităților competente prevăzute la articolele 125 și 126, precum și în cazul autorității competente identificate în conformitate cu articolul 129 alineatul (1).

În cazul în care autoritatea menționată la articolul 49 al patrulea paragraf constată prezența unei situații descrise la primul paragraf al prezentului alineat, aceasta avertizează cât mai curând posibil autoritățile competente menționate la articolele 125 și 126.

Atunci când acest lucru este posibil, autoritatea competentă și autoritatea menționată la articolul 49 al patrulea paragraf utilizează căile de comunicare definite existente.”

33. Se introduce următorul articol:

„Articolul 131a

(1) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată instituie colegii de supraveghetori pentru a facilita exercitarea sarcinilor menționate la articolul 129 și la articolul 130 alineatul (1) și, sub rezerva cerințelor de confidențialitate menționate la alineatul (2) din prezentul articol, precum și în conformitate cu dreptul comunitar, pentru a garanta o coordonare și o colaborare adecvate cu autoritățile competente relevante din țări terțe, dacă este cazul.

Colegiile de supraveghetori furnizează un cadru pentru desfășurarea următoarelor sarcini de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și celelalte autorități competente:

- (a) schimbul de informații;
- (b) convenirea asupra distribuirii voluntare a sarcinilor și a delegării voluntare a responsabilităților, după caz;
- (c) stabilirea de programe de supraveghere pe baza unei evaluări a riscului grupului în conformitate cu articolul 124;
- (d) sporirea eficienței supravegherii prin eliminarea dublării inutile a cerințelor de supraveghere, inclusiv în ceea ce privește cererile de informații prevăzute la articolul 130 alineatul (2) și la articolul 132 alineatul (2);

- (e) aplicarea uniformă a cerințelor prudențiale în temeiul prezentei directive pentru toate entitățile din cadrul unui grup bancar, fără a aduce atingere opțiunilor și drepturilor prevăzute în legislația comunitară;
- (f) aplicarea articolului 129 alineatul (1) litera (c), ținând seama de lucrările altor forumuri care ar putea fi instituite în acest domeniu.

Autoritățile competente participante în cadrul colegiilor de supraveghetori cooperează strâns. Cerințele de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea 2 nu împiedică autoritățile competente să schimbe informații confidențiale în cadrul colegiilor de supraveghetori. Înființarea și funcționarea colegiilor de supraveghetori nu ar trebui să aducă atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute de prezenta directivă.

(2) Înființarea și funcționarea colegiilor se bazează pe dispoziții scrise, menționate la articolul 131, stabilite în urma consultării cu autoritățile competente interesate, de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri pentru funcționarea operațională a colegiilor, inclusiv în ceea ce privește articolul 42a alineatul (3).

Autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE și autoritățile competente ale unei țări gazdă în care își au sediul sucursale semnificative, astfel cum se menționează la articolul 42a, băncile centrale, după caz, precum și, dacă este cazul și sub rezerva cerințelor de confidențialitate care sunt echivalente, în opinia tuturor autorităților competente, cu cerințele din capitolul 1 secțiunea 2, autoritățile competente din țări terțe pot participa în cadrul colegiilor de supraveghetori.

Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată prezidează reuniunile colegiului și decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului. În prealabil, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează pe deplin toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, cu principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează, de asemenea, pe deplin și la timp, toți membrii colegiului în legătură cu acțiunile adoptate în cadrul acestor reuniuni sau cu măsurile întreprinse.

Decizia autorității responsabile cu supravegherea consolidată ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de potențialul efect asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză menționat la articolul 40 alineatul (3) și de obligațiile menționate la articolul 42a alineatul (2).

Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează Comitetul supraveghetorilor bancari europeni, sub rezerva cerințelor de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea 2, cu privire la activitățile colegiului de supraveghetori, inclusiv în situații de urgență, și comunică respectivului comitet toate informațiile care prezintă o relevanță deosebită în scopul convergenței supravegherii.”

34. Articolul 132 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) litera (d), trimiterea la articolul 136 se înlocuiește cu trimiterea la articolul 136 alineatul (1);
- (b) la alineatul (3) litera (b), trimiterea la articolul 136 se înlocuiește cu trimiterea la articolul 136 alineatul (1).

35. Articolul 150 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), literele (k) și (l) se înlocuiesc cu următorul text:

„(k) lista și clasificarea elementelor din afara bilanțului prevăzute de anexele II și IV;

(l) adaptarea dispozițiilor anexelor III și V-XII, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare (în special de apariția noilor produse financiare) sau a standardelor sau cerințelor contabile care țin seama de legislația comunitară sau în ceea ce privește convergența practicilor de supraveghere;”;

- (b) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) clarificări ale exceptărilor prevăzute la articolul 113;”.

36. La articolul 153, al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Până la 31 decembrie 2015, pentru determinarea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul anexei VI partea 1 punctul 4, se aplică aceeași ponderare a riscului în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale din statele membre, denumite și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru, ca și ponderarea care s-ar aplica expunerilor denumite și finanțate în moneda lor națională.”

37. La articolul 154 se introduc următoarele alineate:

„(8) Instituțiile de credit care, până la 31 decembrie 2010, nu respectă limitele stabilite la articolul 66 alineatul (1a) elaborează strategii și procese cu privire la măsurile necesare pentru rezolvarea situației înainte de datele stabilite la alineatul (9) din prezentul articol.

Măsurile respective se revizuiesc în temeiul articolului 124.

(9) Instrumentele care, până la 31 decembrie 2010, în conformitate cu dreptul național au fost considerate echivalente cu elementele menționate la articolul 57 literele (a), (b) și (c), însă nu intră sub incidența articolului 57 litera (a) sau nu întrunesc criteriile stabilite la articolul 63a sunt considerate că intră sub incidența articolului 57 litera (ca) până la 31 decembrie 2040, sub rezerva următoarelor limitări:

- (a) până la 20 % din suma de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus suma de la articolul 57 literele (i), (j) și (k), între 10 și 20 de ani după 31 decembrie 2010;
- (b) până la 10 % din suma de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus suma de la articolul 57 literele (i), (j) și (k), între 20 și 30 de ani după 31 decembrie 2010.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni monitorizează, până la 31 decembrie 2010, emiterea instrumentelor respective.

(10) În sensul secțiunii 5, activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituțiile de credit asumate înainte de 31 decembrie 2009 continuă să facă obiectul tratamentului aplicat în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) și cu articolul 116, astfel cum acestea se aplicau înainte de 7 decembrie 2009, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2012.

(11) Până la 31 decembrie 2012, perioada menționată la articolul 129 alineatul (3) este de șase luni.”

38. Articolul 156 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 156

Comisia, în cooperare cu statele membre și ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, controlează în mod periodic dacă prezenta directivă, luată în ansamblu, împreună cu Directiva 2006/49/CE, are efecte semnificative asupra ciclului economic și analizează, în acest scop, dacă se justifică măsuri corective.

Pe baza acestei analize și ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, Comisia elaborează un raport bianual pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de orice propuneri adecvate. La întocmirea raportului sunt luate în considerare contribuțiile debitorilor și creditorilor, în mod corespunzător.

Până la 31 decembrie 2009, Comisia revizuieste prezenta directivă în ansamblu pentru a satisface necesitatea unei mai bune analize și a unui răspuns mai bun la problemele macro-prudențiale, examinând următoarele aspecte:

- (a) măsuri care să atenueze fluctuațiile ciclului afacerilor, inclusiv necesitatea ca instituțiile de credit să constituie în perioadele de creștere rezerve de capital anticiclice care să poată fi utilizate în caz de criză;
- (b) motivele pe care se bazează calcularea cerințelor de capital în conformitate cu prezenta directivă; și

- (c) măsuri care să completeze cerințele bazate pe riscuri impuse instituțiilor de credit pentru a facilita limitarea nivelului de îndatorare din sistemul bancar.

Comisia prezintă Parlamentului și Consiliului un raport privind problemele sus-menționate și propuneri corespunzătoare.

Cât mai curând posibil și în orice caz până la 31 decembrie 2009, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la necesitatea reformării în continuare a sistemului de supraveghere, inclusiv a articolelor relevante din prezenta directivă, precum și eventuale propuneri legislative adecvate, în conformitate cu procedura aplicabilă prevăzută în tratat.

Până la 1 ianuarie 2011, Comisia evaluează progresele înregistrate de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni privind uniformizarea formatelor, a frecvențelor și a datelor de raportare menționate la articolul 74 alineatul (2). În temeiul acestei evaluări, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului.

Până la 31 decembrie 2011, Comisia analizează punerea în aplicare a prezentei directive și elaborează un raport în acest sens, acordând o atenție deosebită tuturor aspectelor menționate la articolele 68-73, articolul 80 alineatul (7), articolul 80 alineatul (8) și aplicării sale la finanțarea prin microcredit și transmite acest raport, însoțit de eventualele propuneri adecvate, Parlamentului European și Consiliului.

Până la 31 decembrie 2011, Comisia analizează punerea în aplicare a articolului 113 alineatul (4), inclusiv oportunitatea ca excepțiile să fie stabilite la nivel național, și elaborează un raport în acest sens pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventualele propuneri adecvate. În ceea ce privește eventuala eliminare a marjei discreționare prevăzute la articolul 113 alineatul (4) litera (c) și eventuala sa punere în aplicare la nivelul UE, evaluarea ține seama în special de eficiența gestionării riscurilor grupului, asigurând totodată existența unor garanții suficiente destinate stabilității financiare în toate statele membre în care este înregistrată o entitate a grupului.

Până la 31 decembrie 2009, Comisia analizează măsuri menite să sporească transparența piețelor extrabursiere, inclusiv a piețelor swap-urilor pe risc de credit, cum ar fi procesarea acestora prin intermediul unor case de compensare centrale și elaborează un raport în acest sens pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventualele propuneri adecvate.

Până la 31 decembrie 2009, Comisia elaborează un raport privind impactul preconizat al articolului 122a pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventualele propuneri adecvate. Comisia își elaborează raportul după consultarea Comitetului supraveghetorilor bancari europeni. Raportul examinează în special dacă cerința privind menținerea minimă prevăzută la

articolul 122a alineatul (1) răspunde obiectivului unei alinieri mai bune între interesele inițiatorilor sau sponsorilor și cele ale investitorilor și consolidează stabilitatea financiară și dacă o creștere a nivelului minim de menținere ar fi adecvată, ținând seama de evoluțiile internaționale.

Până la 1 ianuarie 2012, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea și eficiența articolului 122a ținând seama de evoluțiile pieței internaționale.”

39. Anexa III se modifică după cum urmează:

(a) în partea 1, la punctul 5 se adaugă următoarea teză:

„Pentru metoda stabilită în partea 6 a prezentei anexe (MMI), toate grupurile de compensare cu o contrapartidă unică pot fi considerate un grup de compensare unic în cazul în care valorile de piață simulate negative ale fiecărui grup de compensare în parte sunt stabilite la 0 în estimarea expunerii așteptate (EE).”;

(b) în partea 2, punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. În cazul în care o instituție de credit este cumpărător de protecție prin intermediul unor instrumente financiare derivate de credit în vederea acoperirii unei expuneri din afara portofoliului de tranzacționare sau a unei expuneri la riscul de credit al contrapartidei, instituția respectivă poate calcula cerința de capital pentru activul acoperit în conformitate cu anexa VIII partea 3 punctele 83-92 sau, cu aprobarea autorităților competente, în conformitate cu anexa VII partea 1 punctul 4 sau cu anexa VII partea 4 punctele 96-104.

În aceste cazuri și atunci când nu se aplică opțiunea prevăzută în teza a doua de la punctul 11 din anexa II la Directiva 2006/49/CE, valoarea expunerii pentru riscul de credit al contrapartidei pentru aceste instrumente financiare derivate de credit se stabilește la zero.

Cu toate acestea, o instituție poate opta să includă în mod unitar, pentru scopurile calculării cerințelor de capital pentru riscul de credit al contrapartidei, toate instrumentele financiare derivate de credit neincluse în portofoliul de tranzacționare și achiziționate ca protecție în vederea acoperirii unei expuneri din afara portofoliului de tranzacționare sau a unei expuneri la riscul de credit al contrapartidei în cazul în care protecția creditului este recunoscută în temeiul prezentei directive.”;

(c) în partea 5, punctul 15 se înlocuiește cu următorul text:

„15. Există un singur grup de acoperire a riscului pentru fiecare emitent al unui titlu de creanță de referință care stă la baza unui instrument de tip swap pe risc de credit. Swap-urile pe risc de credit pentru entități multiple de tip «nth-to-default» sunt tratate după cum urmează:

(a) dimensiunea unei poziții de risc pe un titlu de creanță de referință dintr-un coș care stă la baza unui swap pe risc de credit de tip «nth-to-default» reprezintă valoarea noțională efectivă a titlului de creanță de referință înmulțită cu

durata modificată a instrumentului financiar derivat de tip «nth-to-default» în raport cu o schimbare a marjei de credit a titlului de creanță de referință;

(b) pentru fiecare titlu de creanță de referință dintr-un coș care stă la baza unui swap pe risc de credit de tip «nth-to-default» există un singur grup de acoperire a riscului; pozițiile de risc care rezultă din swap-uri pe risc de credit de tip «nth-to-default» diferite nu se includ în cadrul aceluiași grup de acoperire a riscului;

(c) multiplicatorul riscului de credit al contrapartidei aplicabil fiecărui grup de acoperire a riscului creat pentru unul dintre titlurile de creanță de referință ale unui instrument financiar derivat de tip «nth-to-default» este 0,3 % pentru titlurile de creanță de referință care dispun de o evaluare a creditului, efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, echivalentă cu un nivel al scalei de evaluare a calității creditului cuprins între 1 și 3 și 0,6 % pentru celelalte titluri de creanță.”

40. Anexa V se modifică după cum urmează:

(a) punctul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„8. Riscurile care decurg din tranzacții de securitizare pentru care instituțiile de credit sunt investitor, inițiator sau sponsor, inclusiv riscurile reputaționale (care apar în cazul structurilor sau produselor complexe), sunt evaluate și abordate pe baza unor politici și proceduri adecvate pentru a garanta, în special, că structura economică a tranzacției este integral reflectată în deciziile de evaluare și administrare a riscurilor.”;

(b) punctul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„14. Trebuie să existe strategii, politici, procese și sisteme robuste pentru identificarea, măsurarea, administrarea și monitorizarea riscului de lichiditate de-a lungul unui interval de timp corespunzător, inclusiv pe parcursul zilei, astfel încât să se asigure că instituțiile de credit mențin niveluri adecvate de rezerve de lichidități. Respectivul strategii, politici, procese și sisteme sunt ajustate în funcție de liniile de activitate, monedă și entități și includ mecanisme corespunzătoare de alocare pentru costurile de lichiditate, beneficii și riscuri.”;

(c) se introduce următorul punct:

„14a. Strategiile, politicile, procesele și sistemele menționate la punctul 14 trebuie să fie proporționale cu complexitatea, profilul de risc, sfera activității instituției de credit și toleranța la risc stabilită de structura de conducere și trebuie să reflecte importanța instituției de credit în fiecare stat membru în care aceasta își desfășoară activitatea. Instituțiile de credit comunică toleranța la risc tuturor liniilor de activitate relevante.”;

(d) punctul 15 se înlocuiește cu următorul text:

- „15. Instituțiile de credit elaborează metodologii pentru identificarea, măsurarea, administrarea și monitorizarea pozițiilor de finanțare. Metodologiile respective includ fluxurile de numerar semnificative prezente și preconizate către și din active, datorii, elemente din afara bilanțului, inclusiv din datorii contingente și posibilul impact al riscului reputațional.
16. Instituțiile de credit trebuie să facă distincție între activele gajate și cele negrevate disponibile în orice moment, în special în situațiile de urgență. De asemenea, acestea trebuie să ia în considerare entitatea juridică în care se află activele, țara în care activele sunt înregistrate legal, fie într-un registru, fie într-un cont, precum și eligibilitatea acestora și monitorizează modul în care activele pot fi mobilizate prompt.
17. Instituțiile de credit trebuie să aibă în vedere și limitele juridice, de reglementare și operaționale existente, impuse potențialelor transferuri de lichidități și active negrevate dintre entități, atât în interiorul SEE, cât și în afara acestuia.
18. O instituție de credit trebuie să ia în considerare diferite instrumente de diminuare a riscului de lichiditate, inclusiv un sistem de limite și rezerve de lichidități, pentru a putea face față diferitelor situații de criză, precum și o structură de finanțare și un acces la sursele de finanțare diversificate într-un mod corespunzător. Dispozițiile respective se reexaminează cu regularitate.
19. Trebuie să fie avute în vedere scenarii alternative privind pozițiile de lichiditate și factorii de diminuare a riscurilor, iar ipotezele care stau la baza deciziilor privind poziția de finanțare trebuie reexaminat cu regularitate. În acest sens, scenariile alternative trebuie să vizeze în special elementele din afara bilanțului și alte datorii contingente, inclusiv cele ale entităților special create în scopul securizării (SSPE) sau ale altor entități cu scop special, în raport cu care instituția de credit acționează ca și sponsor sau oferă sprijin material sub formă de lichidități.
20. Instituțiile de credit trebuie să ia în considerare potențialul impact al scenariilor alternative privind anumite instituții, al scenariilor la nivel de piață și al scenariilor combinate. Trebuie avute în vedere diferite orizonturi de timp și diferite grade ale condițiilor de criză.
21. Instituțiile de credit trebuie să își ajusteze strategiile, politicile interne și limitele cu privire la riscul de lichiditate și elaborează planuri alternative eficiente, având în vedere rezultatul scenariilor alternative menționate la punctul 19.
22. Pentru a face față crizelor de lichiditate, instituțiile de credit trebuie să dispună de planuri alternative în care stabilesc strategii adecvate și măsuri de implementare corespunzătoare pentru a rezolva problema eventualelor lipse de lichidități. Planurile

respective sunt testate cu regularitate, trebuie actualizate pe baza rezultatelor scenariilor alternative stabilite la punctul 19, trebuie să fie raportate și aprobate de către organele cu funcție de conducere, în așa fel încât politicile interne și procesele să poată fi ajustate în consecință.”

41. În anexa IX partea 3 secțiunea 2, se adaugă următorul punct:

„7a. În plus, autoritățile competente iau măsurile necesare pentru a garanta că, în privința evaluărilor de credit aferente instrumentelor de finanțare structurată, ECAI își asumă angajamentul de a face publică explicația modului în care performanța activelor colective îi afectează evaluările de credit.”

42. Anexa XI se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 1, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) expunerea la riscul de lichiditate, măsurarea și administrarea acestuia de către instituțiile de credit, inclusiv elaborarea de analize ale scenariilor alternative, administrarea factorilor de diminuare a riscului (în special nivelul, componența și calitatea rezervelor de lichidități) și planuri alternative eficiente;”

(b) se introduce următorul punct:

„1a. În sensul punctului 1 litera (e), autoritățile competente efectuează cu regularitate o evaluare detaliată a administrării generale a riscului de lichiditate de către instituțiile de credit și promovează elaborarea de metodologii interne solide. La realizarea reexaminărilor respective, autoritățile competente au în vedere rolul jucat de instituțiile de credit pe piețele financiare. Autoritățile competente dintr-un stat membru iau în considerare în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză.”

43. În anexa XII partea 2 punctul 3, literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) informații sintetice cu privire la termenii și condițiile principalelor caracteristici ale tuturor elementelor și componentelor fondurilor proprii, inclusiv ale instrumentelor menționate la articolul 57 litera (ca), ale instrumentelor ale căror prevederi prevăd un stimulent pentru ca instituția de credit să le răscumpere și ale instrumentelor prevăzute la articolului 154 alineatele (8) și (9);

(b) valoarea fondurilor proprii de bază, cu publicarea separată a tuturor elementelor pozitive și a deducerilor; se publică, de asemenea, separat, valoarea totală a instrumentelor menționate la articolul 57 litera (ca) și a instrumentelor ale căror prevederi prevăd un stimulent pentru ca instituția de credit să le răscumpere; fiecare dintre aceste informații respective fac referire la instrumentele prevăzute la articolul 154 alineatele (8) și (9);”

Articolul 2

Modificări ale Directivei 2006/49/CE

Directiva 2006/49/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 12, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Fondurile proprii de bază» înseamnă suma de la literele (a)-(ca) minus suma de la literele (i), (j) și (k) de la articolul 57 din Directiva 2006/48/CE.”

2. Articolul 28 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile, cu excepția societăților de investiții care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 20 alineatul (2) sau (3) din prezenta directivă, își monitorizează și își controlează expunerile mari în conformitate cu articolele 106-118 din Directiva 2006/48/CE.”;

- (b) alineatul (3) se elimină.

3. La articolul 30, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Prin derogare de la alineatul (3), autoritățile competente pot permite ca activele care constituie creanțe și alte expuneri față de societăți de investiții recunoscute din țări terțe și case de compensare și burse recunoscute să fie supuse aceluiași tratament prevăzut la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, respectiv la articolul 106 alineatul (2) litera (c) din directiva respectivă.”

4. Articolul 31 se modifică după cum urmează:

- (a) la primul paragraf, literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) expunerea în afara portofoliului de tranzacționare față de client sau grupul de clienți în cauză nu depășește limita prevăzută la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, această limită fiind calculată cu referire la fondurile proprii, după cum se specifică în directiva menționată anterior, astfel încât excedentul să apară în întregime din portofoliul de tranzacționare;

(b) instituția îndeplinește o cerință de capital suplimentară privind excedentul în legătură cu limitele prevăzute la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, această cerință de capital suplimentară fiind calculată în conformitate cu anexa VI la prezenta directivă.”;

- (b) la primul paragraf, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) instituțiile raportează autorităților competente din trei în trei luni toate cazurile în care limita prevăzută la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE a fost depășită pe durata ultimelor trei luni.”;

- (c) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Referitor la litera (e), în fiecare caz în care limita a fost depășită, se comunică suma excedentară și numele clientului.”

5. La articolul 32 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente stabilesc proceduri pentru a împiedica eludarea deliberată de către instituții a cerințelor suplimentare de capital la care ar fi supuse altfel, în cazul expunerilor care depășesc limita prevăzută la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, odată ce aceste expuneri se mențin mai mult de 10 zile, prin transferul temporar al expunerilor în cauză la o altă societate din cadrul sau din afara aceluiași grup și/sau prin inițierea de tranzacții artificiale pentru eliminarea expunerii pe o perioadă de 10 zile și crearea unei noi expuneri.”

6. La articolul 35 se adaugă următorul alineat:

„(6) Firmele de investiții respectă formatele, frecvențele și datele de raportare uniforme menționate la articolul 74 alineatul (2) din Directiva 2006/48/CE.”

7. La articolul 38 se adaugă următorul alineat:

„(3) Articolul 42a din Directiva 2006/48/CE, cu excepția alineatului (1) litera (a), se aplică *mutatis mutandis* supravegherii firmelor de investiții, cu excepția cazului în care firmele de investiții îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 20 alineatele (2) și (3) și la articolul 46 alineatul (1) din prezenta directivă.”

8. La articolul 45 alineatul (1), data „31 decembrie 2010” se înlocuiește cu data „31 decembrie 2014”.

9. La articolul 47, data „31 decembrie 2009” se înlocuiește cu „31 decembrie 2010”, iar trimiterea la punctele 4 și 8 din anexa V la Directiva 93/6/CEE se înlocuiește cu o trimitere la punctele 4 și 8 din anexa VIII.

10. La articolul 48 alineatul (1), data „31 decembrie 2010” se înlocuiește cu data „31 decembrie 2014”.

Articolul 3

Modificarea Directivei 2007/64/CE

La articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2007/64/CE, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instituții de credit în sensul articolului 4 punctul 1 litera (a) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv sucursalele în sensul articolului 4 punctul 3 din directiva respectivă, situate în Comunitate și aparținând unor instituții de credit cu sediul central în cadrul sau, în conformitate cu articolul 38 din directiva respectivă, în afara Comunității.”;

*Articolul 4***Transpunerea**

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 octombrie 2010.

Statele membre aplică măsurile respective de la 31 decembrie 2010.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 5***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 6***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 16 septembrie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
C. MALMSTRÖM

Prețul abonamentului în 2009
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 000 EUR pe an (*)
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	100 EUR pe lună (*)
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, versiunea tipărită + CD-ROM, ediție anuală (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	700 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	70 EUR pe lună
Jurnalul Oficial al UE, seria C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	400 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	40 EUR pe lună
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, CD-ROM, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	500 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), CD-ROM, ediție bisăptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	360 EUR pe an (= 30 EUR pe lună)
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

(*) Preț cu amănuntul: - până la 32 de pagini: 6 EUR
 - de la 33 la 64 de pagini: 12 EUR
 - peste 64 de pagini: preț fixat după caz

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informări).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, *Jurnalele Oficiale* publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur CD-ROM multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un „Anunț pentru cititori” inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Distribuire și abonamente

Publicațiile destinate vânzării, editate de Oficiul pentru Publicații, pot fi procurate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă un acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO